உக-ம் அத்தியாயம்.

மீட்சி.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஞானதேசிகரின் உத்தரவுபெற்றுக் குவாலீரைவிட்டு மாணிக்கபூருக்கு மீண்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சற்குருவாகிய ஹலறத்து சையிது முகம்மது கௌது சாகிபவர்களிடத்தில் *பத்து வருஷம் இருந்தார்கள். இதற்கிடையில் ஆசிரியர் வழியாக் கற்றறியவேண்டிய சகல இல்முகளேயும் குறைவறக்கற்று, இனிக் கற்கவேண்டிய தொன்றில்லே யென்னும்படி நிரப்பமாஞர்கள். தங்கள் இயற்கையினுலும், ஆசிரியர் சகவாச முதலிய செயற்கையினுலும், தீனுடைய கருமங்கள் முழுதும் சித்தியாயின.

ஒரு நாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் ஞானதேசிகர் சமுகத்திற் போய் ஸலாம் சொல்லிப் பணிந்து நின்று: தமியேன் பிதாமாதாக்களேக் காண்பதற்காக மாணிக்கப்பூருக்குப் போகப் பிரியப்படுகிறேன். தேவரீர் உத்தரவருள வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். கிடைப்பதற்கரிய தங்கள் அருமை மாணுக்கர் சுயவூருக்குப்போக உத்தரவு கேட்டபோது ஹலறத்தவர்கள் சந்தோஷமடைந்து ஆண்டவரவர்களே நோக்கி: சையிது அப்துல்காதிறே, உமது பிரியப்படி போய்வாரும் என்று உத்தரவுகொடுத்துவிட்டு, பின் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களில் மீதியாயிருந்த கிலாபத்துக் கொடுத்தல் முதலானவைகளேச் செய்து முடிக்கத் தொடங்கினுர்கள்.

---

*பத்து வருஷம் இருந்தார்களென்று பல கிரந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. இரண்டு கிரந்தங்களில் மாத்திரம் இரண்டு வருஷம் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஞான குருவாகிய ஹலறத்து முகம்மதுகௌது சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் அருமந்த சீஷராகிய ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்களை அமீறுல் மூமினீன் அலிறலியல்லாகு அன்கு அவர்களிலிருந்து இமாம் ஹுஸைன் றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் வழியாய்வந்த சுத்தாறிய்யா, காதிறிய்யா என்னும் இரண்டு தறீக்குகளிலும் முந்தியே முரீதாக்கி, கிலாபத்துக்கொடுத்திருந்தது மல்லாமல், தாங்கள் கிலாபத்துப் பெற்றுள்ள பதினான்கு கான்வாதாக்களிலும் கிலாபத்துக் கொடுத்து, கலீபாவாக்கினார்கள். அந்த கான்வாதாக்களாவன :—

1.	ஹபீபிய்யா.	8.	பிர்தௌஸிய்யா.
2.	தைபூரிய்யா.	9.	ஸஹ்ரவர்திய்யா.
3.	கர்கிய்யா.	10.	ஜைதிய்யா.
4.	ஸிக்திய்யா.	11.	இயாலிய்யா.
5.	ஜுனைதிய்யா.	12.	அத்ஹமிய்யா.
6.	காஜரூனிய்யா.	13.	ஹுபைரிய்யா.
7.	தூஸிய்யா.	14.	சிஸ்திய்யா.

என்பனவாம். இந்த கான்வாதாக்கள் பதினான்கும் அமீறுல் மூமினீன் அலிறலியல்லாகு அன்கு அவர்களிலிருந்து ஹஸன்பஸரி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் வழியாய் வந்தவைகளாம்.

இவையன்றி, அமீறுல் மூமினீன் அபூபக்கர் றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் வாஸ்தாவிலுள்ள தபகாத்திய்யா, அமீறுல் மூமினீன் உமறுறலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் வாஸ்தாவி லுள்ள பாறூக்கிய்யா, அமீறுல் மூமினீன் உதுமான் றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் வாஸ்தாவிலுள்ள ஹம்தானிய்யா, உவைசுல்கர்னி றலியல்லாகு அவர்கள் வாஸ்தாவிலுள்ள உவைசிய்யா என்னும் இந்தத் தறீக்குகளிலும் ஆண்டவரவர்களை முரீதாக்கி, கிலாபத்துக் கொடுத்தார்கள்.

[இன்னும், அகுமதிய்யா, றபாஇய்யா, நக்ஷபந்திய்யா என்பன முதலிய பலவேறு வகைப்பட்ட தறீக்குகள் அநந்தமுண்டு. ஆண்டவரவர்கள் மேற்கூறிய தறீக்குகளில் மாத்திரம் கிலாபத்துப் பெற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றதன்றி, மற்றத் தறீக்குகளில் முரீதாய் கிலாபத்துப் பெற்றதாக ஒரு கிரந்தத்திலுஞ் சொல்லப்படவில்லை.]

ஞானசிரியர் அருமை மாணாக்கராகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைக் குருத்துவத்தில் நிலை நிறுத்தத்தக்க சடங்குகள் அனைத்தையுஞ் செய்துமுடித்து, கடைசியாகப் போதிக்கவேண்டிய விஷயங்களை ஆரம்பித்து அல்லாகுத்த ஆலர்வை வணங்கும் வணக்கத்தின் அந்தரங்கங்களையும், இல்லறம் நீத்துத்துறவறம் பூண்டு வனசஞ்சாரிகளாய்த் திரிந்து காலங்கழிப்பவர்களின் இயற்கை செயற்கைகளையும், அவர்களின் பராக்கு இன்னதென்பதையும், அஸ்மாக்களை நியமனமாக ஓதிவரும் இலக்ஷணம் இன்னதென்பதையும், இருந்தோதுவதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் நாட் கணக்குகளையும், ஜின்களும், ஷைத்தான்களும், வசப் படுவதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் அஸ்மாக்கள் இவை யென்பதையும், அவற்றை ஓதும் வகை இன்னதென்ப தையும் எழுத்தைக்கொண்டும், சொல்லைக் கொண்டும், பொருளைக் கொண்டும், இலக்கத்தைக் கொண்டும், கோடுகீறி அஸ்மாக்களை படைக்கும் விவரங்களையும் தெளிவாக வுணர்த்தினார்கள்.

அதன்பின், நபிமார்களுடையவும், குத்புமாருடைய வும், ஒலிமாருடையவுமான இயற்கை செயற்கைகள் இன் னின்னவை யென்று தெரிவித்து, நபி முகம்மது ஸல்லல் லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்கள் தங்கள் திருவாய் மலர்ந்து "எனக்கு குறுஆன் இறங்குமுன் ஷத்தாறுடைய இல்மு என் இருதயத்திற் குடிகொண் டிருந்தது. அதைக் கொண்டே நான் எல்லாவற்றையும் அறிந்தேன்" என்று பாராட்டிச் சொன்ன இல்முஷ்ஷத்தாறையும் உணர்த்தி, அனுஸர்

என்னும் நீர்முதலான நான்குவகைப் பூதங்களினால் எழு வகையாய்ப் பிறக்கும் சர்வஜீவராசிகளின் அந்தரங்கங்களை யும், மற்றைய சிருஷ்டி வர்க்கங்களின் அந்தரங்கங்களையும் தெரிவிக்கிற ஸிற்றுல்ஹகாயீத என்னும் இல்மையும் தெள்ளத் தெளியக் கற்பித்து, ஆபிதீன்களுடைய இபாதத்து விவரமும், ஜாஹிதீன்களுடைய ஜுஹுது விவரமும், தாஇயீன்களுடைய தஅவத்து விவரமும், முஹக்கிகீன்களு டைய அமலின் ஹக்கை ஆதனங்கொள்ளும் விவரமு மாகிய ஐந்து பொருட்களையும் ஐந்து ரத்தினமாகக் கொண்டு பஞ்சரத்தினம் என்னும் அர்த்தமுள்ள ஜவாஹிறுல் கம்ஸா என்று பெயரிட்டுத் தாங்கள் இயற்றிய கிதாபையும் கொடுத்து: ஷாதுல்ஹமீதே, இந்தக் கிதாபை நீர் மிகவு முவந்திரும் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

பிறகு சற்குரு வவர்கள் தங்கள் கல்விச்சாலையில் கல்விபயின்றுகொண்டிருக்கும் நானூறுபேர்க ளடங்கிய ஒரு கூட்டத்தாரை அழைத்து ஆண்டவரவர்கள் முன்விட்டு: ஷாதுல்ஹமீதே, இவர்கள் இன்னிடம் தீக்ஷை பெறுவதற் காகவந்து கல்விகற்றுக் கொண்டிருக்கிறவர்கள். இவர் களுக்கு நீர் உபதேசஞ்செய்து முரீதாக்குவதை நான் விரும்பியிருக்கின்றேன். இவர்களை இன்னாரென்று நீர் அறி வீரா? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் ஆசிரியரை நோக்கி: நாயகமே, நான் இவர்களை அறிந் திருக்க வில்லை என்று வதில் சொன்னார்கள்.

சற்குருவவர்கள் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: ஷாதுல் ஹமீதே, இவர்கள் மாணிக்கப்பூரைச்சேர்ந்த அடர்ந்த வனத்திற் குடியிருந்துகொண்டு, வழிப்போக்கர்களை அடித் துப் பறிக்கும் திருடர்கள். இவர்கள் செய்யும் அவ்வதிக் கிரமம் நான்குநாள் அதிகப்பட்டுவந்தாலும், இவர்களை யடக்க வேறுவழி யில்லாததாலும், நான் அல்லாதுத்த ஆலா இடம் பலதரம் கையேந்தி " யா அல்லா, வனத்திலிருந்து

கொண்டு மனிதர்களுக்கு வில்லங்கஞ்செய்கிற இந்தத் திருட்டுத் துஷ்டர்களைத் திருத்தி, நேர்வழியில் ஆக்கியருள்'' என்று இரந்து கேட்டு வந்தேன். என் இரப்பாகிய துஆ ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, இவர்களெல்லாரும் திரண்டு; நேர்வழி பெறுவதற்காக என்னிடம் வலியவந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்களெல்லாரையும் கலிமா சொல்லுவித்து, தீனுல்லிஸ்லாமில் சேர்ந்தேன். இவர்கள் உண்மையுள்ள முஸ்லீம்களா யிருக்கின்றார்கள். இனி நீரே இவர்களை முரீதாக்கி, உமக்குச் சீஷர்களாகவும், வழித் தோழர்களாகவும் நியமித்துக் கொள்வீராக வென்று சொல்லி முடித்து, அந்த நானூறுபேர்களையும் ஆண்டவரவர்கள் வசம் ஒப்படைத்து விட்டு, பின்னும் தங்களிடம் முரீதாகவந்து காத்திருக்கும் * முஈனுத்தீன்; இபுறுகீம், முகம்மதுஹஸன் முகம்மது ஹுஸைன் என்னும் நால்வரையு மழைத்து ஆண்டவரவர்கள் கையிற்பிடித்துக் கொடுத்து: ஷாதுல் ஹமீதே, இந்த நால்வரும், அல்லாதுத்த ஆலா புறத்தில் ஆஷிக்கான பாரவான்கள். இவர்களை உமக்கு கலீபாக்களாக நீர் நியமித்துக்கொள்ளுமென்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

இவ்வளவு மானபின், சற்குருவவர்கள் தங்கள் மாணக்கராகிய ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: ஷாதுல்ஹமீதே, உம்மையும், உமது அமலையும் அல்லாதுத்த ஆலா பொருந்திக் கொண்டான். நீர் குத்பாகவும், கௌதாகவும், ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டீர். உமக்கு அவன் றகுமத்துச் செய்வானாக வென்று சொல்லி துஆ செய்து, பின்கீழ்வருமாறு சில போதனைகளைப் போதித்தார்கள்.

ஷாதுல் ஹமீதே, நீர் குத்பாய் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்ற போதிலும், சாமானிய மனிதர் நடந்துகொள்ள

---

* இவர், ஆண்டவரவர்கள் மாணிக்கப்பூரிலிருந்து வரும்போது வழியில் வந்து கூடி, கூடவேயிருக்கிற முஈனுத்தீன் என்பவரே.

வேண்டிய ஒழுக்க வழக்கங்களைக் கைவிடாதீர். பிதா மாதாக்களுக்கும், பந்துமித்திரர்களுக்கும், நன்றி செய்கிறவராயிரும். அல்லாகுத்த ஆலா வுடைய கிதாபாகிய குறுஆனைக் கொண்டும், நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களுடைய சுன்னத்தைக் கொண்டும்; குலபாஇற் றஷீதீன்களுடைய அமல்களைக் கொண்டும், இமாம்களுடைய இஜ்திஹாதைக்கொண்டும், ஷறீஅத்தைத் தொடர்ந்து கொள்ளும். எந்த நேரமும் அல்லாகுத்த ஆலாவின் வணக்கத்திற் பராக்காயிரும். எந்த நிமிஷமும் அவனை திக்று செய்கிறவராயிரும். அந்தந்தத் தொழுகையை வேளை தவறாமல் இமாம்ஜமாஅத்தாத் தொழும். சுன்னத்தான கருமங்களில் ஒரு சிறு கருமத்தையும் விடாதீர். பகற்பொழுது முழுவதும் உபவாசமாயிரும். இராப்பொழுது முழுவதும் வணக்கத்திற் பராக்கான விழிப்புடனிரும். ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றும். ஜகாத்தை இடைவிடாமற் கொடும். மனிதர்களுக்கு நேர்வழி காட்டி, அல்லாகுத்த ஆலா புறஞ்சேர்க்கிற காரியத்தில் முயன்று நில்லும். மார்க்கத்தைக் காக்கிறவராயிரும். ஒருவரை நேசித்தீராஞல், அவருக்கு நேரிடும் எவ்வித வில்லங்கத்தையும் நீக்கி, மனங்குளிர உபகாரஞ்செய்யும். நீர் சோதிக்கப் படுவீராஞல், பதறாமல் பொறுமையோடிரும். அன்றாடகம் கிடைக்கிற இரணத்தை உரிமையுடையோருக்குப் பகிர்ந்துண்ணும். உமக்குக் கிடைக்கும் நிகுமத்துகளுக்காக அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு எப்போதும் சுக்று செய்கிறவராயிரும். வணக்கஞ் செய்கிற வஹதானியத்தின் விரிப்பில் உள்ளச்ச முள்ளவராயிரும். எளியோர்கூட்டத்தை உவந்திரும். சையிது அப்துல் காதிறே, உமக்கு அல்லாகுத்த ஆலா கிருபை செய்வாஞக. உம்முடைய காரியங்கள் உயர்வனவாக. உம்முடைய கருமங்கள் சிறப்படைவனவாக. உம்முடைய இபாதத்துகள் ஓங்கி வளர்வனவாக வென்று சொல்லி, மனங்குளிர்ந்து வாழ்த்தி ஆசிர்வதித்தார்கள்.

அதன்பின், மறுபடியும் ஞானதேசிக ரவர்கள் தங்கள் சீஷராகிய ஆண்டவரவர்களை நோக்கி ஷாதுல் ஹமீதே, நீர் விவாகஞ் செய்யப் பிரியமில்லாதவரா யிருக்கின்றீர் உம்மி லிருந்து ஒரு ஆண்பிள்ளை உண்டாக வேண்டிய துண்டு. 'யதருஜு மின்பைனி' என்னும் ஆயத்தில் 'முதுகந்தண் டிலிருந்தும், மார்பினடுவி லிருந்தும், பிள்ளை வெளிப்படும் என்று அல்லாஹுத்த ஆலா சொல்கிறபடி அந்தப்பிள்ளை வெளியாகவேண்டுமே? அதற்கென்ன செய்வீர்?'' என்று கேட்டார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் ஆசிரியரை நோக்கி ''திரிகால வர்த்தமானங்களையும் அறியும் தகுதி யுள்ள தேவரீருக்குத் தமியேன் யாது சொல்லப் போகின் றேன்! * 'வமறியமிபுனத' என்னும் ஆயத்தின்படி அல்லா ஹுத்த ஆலா அந்தப்பிள்ளையை வெளிப்படுத்துவான்'' என்று வதில் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட ஆசிரியரவர்கள் களிகூர்ந்து ''ஷாதுல்ஹமீதே, உமக்குப் பிரியமான இடத்தில் அதனைச் சேர்ப்பியும்'' என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

எல்லாக் கருமங்களும் முடிந்தபின், ஆசிரியராகிய ஹலறத்து சையிது முகம்மதுகௌது சாகிபவர்கள் தங்கள் கிடைத்தற்கரிய சீஷர் சிகாமணியான ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்களுக்குப் பெரும் விருந்து கொடுத்து, மேற்கூறிய நானூற்று நால்வரையும் கூடச் சேர்த்து மனமகிழ்ச்சியோடு பின்னும் ஆசீர்வதித்து, மாணிக்கப்பூருக்குப் பயண மநுப்பினார்கள். ஆசிரியரவர் களைப் பணிந்து ஸலாம் சொல்லிக்கொண்டு பிரியாவிடை பெற்ற ஆண்டவரவர்கள், தங்கள் கூட்டத்தார் நானூற்று

* இந்த ஆயத்தை ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன கருத்தானது:- மறியம் புருஷசம்பந்த மில்லாத கன்னியாயிருக்க எப்படி ஒரு பிள்ளையை அவர் வயிற்றில் அல்லாஹுத்த ஆலா அமைத்தானோ அப்படி நான் ஸ்திரீ சம்பந்த மில்லாத பிரமசாரியாயிருக்க என் னிலுள்ள பிள்ளையையும் வெளியாக்குவான் என்பதேயாம்.

நால்வரும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி குவாலீர் நகரத்தை விட்டு*பிரயாண மானார்கள்.

நானூற்று நால்வர் திரண்ட ஒரு கூட்டத்துடன் குவாலீரி லிருந்து புறப்பட்ட ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பாதைக ளனைத்தையும் நடந்து கடந்து, பலநாட்களுக்குப் பின் மாணிக்கப்பூரிற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். தங்கள் அருமைப்புத்திரர் பலவருஷங்களுக்குப்பின் பெருந் திரளான ஒரு கூட்டத்தாருடன் வந்து சேர்ந்ததனால் பிதா மாதாக்கள் இருவரும் ஆநந்தசாகரத்தில் முழுகி, அல்லா தத்தஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்று செய்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாரை மாணிக்கப்பூருக்குள் வசதியான ஒரு தலத்தில் தங்கியிருக்கக் கட்டளை பண்ணிவிட்டு, தங்கள் மாளிகைக்குப் போய்ப் பிதா மாதாக்கள் இருவரையும் †சந்தித்தார்கள். நெடுநாட் பிரிந்திருந்த தங்கள் அருமைப் புத்திரரை இருவருந் தழுவி, இழந்தகண் ணெய்தினற்போலச் சந்தோஷமுற்று அன்பு பாராட்டினார்கள்.

பிறகு ஆண்டவரவர்களின் தந்தையாராகிய ஹலறத்து சையிது ஹஸன்தத்தூஸவர்கள் தங்கள் மைந்தருடன் வந்த நானூற்று நால்வரும் சாகைபண்ணிக்கொண்டிருக்கத் தங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு தோட்டத்தைக் கொடுத்தார்கள். அந்த அழகிய பூங்காவில் அவர்கள் சாகைபண்ணியிருந்தார்கள்.

மீட்சி முற்றிற்று.

---

* ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தேழாம் வருஷம், ஸவ்வால் மாதம், ஆறுந்திகதி, திங்கட்கிழமைப் பகல் பிரயாண மானார்களென்று துலாஸத்துல் கறமாத்து என்னுங் கிரந்தம் சொல்லுகின்றது.

† பிதாமாதாக்களை விட்டுப்பிரிந்து பதினெட்டு வருஷங்களுக்குப்பின் வந்து சந்தித்தார்களென்று துலாஸத்துல் கறமாத்து என்னுங் கிரந்தம் சொல்லுகின்றது.

உஉ-ம் அத்தியாயம்.

தபோதனர் நியமிப்பு.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தார் நானூற்று நால்வரையும் முரீதாக்கி, தபோதனர்களாக நியமித்த வறலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காதிறேலி கன்ஜஸவாய், ஆண்டவரவர்கள் மாணிக்கப்பூரில் பிதா மாதாக்களோடு அதிக அன்பாதரவுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள். நானூற்று நால்வரும் ஆண்டவரவர்களின் ஆஞ்ஞையின்கீழ் முன்சொன்ன காவனத்தில் தங்கி யிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள், அந்தக் கூட்டத்தாருள் கல்வியில் நிரப்பமில்லாதவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்து, மற்ற எல்லாரையும் நகுவு, ஸறுபு, லுகத்து முதலிய பாஷாலக்ஷணங்களையும், பிக்ஹு, அகாயிது, தஸவ்வுபு முதலிய மார்க்கக்கல்விகளையும் கசடறக் கற்கச்செய்து, அவர்க ளெல்லாருக்கும் ஷரீஅத்து, தரீகத்து, ஹகீகத்து, மஃரிபத்து என்னும் நான்கு வகை அறிவுகளையும் புணர்த்தி, வணக்க வொழுக்கங்களையுங் கற்பித்து, அல்லாஹுத்த ஆலா மீது விடாமற் கொண்டிருக்கும் பரமவிச்சையாகிய இஷ்கைமூட்டி, தவப்பற்றை யுண்டாக்கினார்கள். பகற்பொழுதை உபவாசத்திலும், இராப்பொழுதை விழித்திருந்து வணங்குவதிலும் போக்கி, எந்த வேளையும் திக்று பிக்றுகளைச் சருகாமற் கொண்டுவரப்பழக்கினார்கள். நியமனமாக குறுஆன் ஓதுவதையும், ஊணுறக்கங்களை யொடுக்குவதையும் வருவித்தார்கள். ஷரஇன்படியே எந்தக் கருமத்தையும் நடத்தச்செய்தார்கள். பறுலு, வாஜிபு, சுன்னத்து, முஸ்தஹபு, நபில்களான தொழுகை

நோன்பு முதலிய சற்கருமங்களை இடைவிடாமற் செய்து, ஒரு சிறுவிலக்கையுந் தள்ளி, விதியையெடுத்து நடத்துவதைக் கைக்கொள்ளச் செய்தார்கள். அவர்களின் காரியங்களெல்லாம் நாட்கு நாள் உயர்வடைந்தன. இயக்க வொடுக்கங்களெல்லாம் அல்லாதுந்த ஆலா புறத்தி லாயின. எல்லாரும் உன்னத பதவியிலானார்கள்.

நானூற்று நால்வரும் நல்ல பக்குவிகளானபோது, ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் அவர்களை முரீதாக்கினார்கள். அல்லாதுந்த ஆலாவைப் பரிசுத்தமாய் வணங்கும் வஹ்தத்துல் உஜூது என்னும் பதவியை அவர்கள் அடையும்படி, தாங்கள் கிலாபத்துப்பெற்ற வாஸ்தாக்கள் எல்லா வற்றிலும் அவர்களை நிலைப்படுத்தி, அந்தந்த வாஸ்தாக்களின் திக்றுகளைப் போதித்து, வாஸ்தாவுக்கேற்ற கிர்காக்களையும் கொடுத்து, அதனதன் விதிப்படி யிருக்கவேண்டிய முஷாஹதாவின் வகை விவரங்களையு முணர்த்தினார்கள். பின்பு, ஊணுறக்கங்களின் பிரமாணம் இன்னதற்கு இவ்வளவென்பதைக் கற்பித்து, முரீதான வாஸ்தாவுக்குத் தக்க உடை நடை பாவனைகளையுந் தெரிவித்து, புகருக்களாக்கினார்கள். அப்போதே அவர்க ளெல்லாரும் பகீர்களாய்விட்டார்கள். அந்தந்த வாஸ்தாவின்படி சிலர் காவி வஸ்திரமும், சிலர் பச்சை வஸ்திரமும், சிலர் சிவப்பு வஸ்திரமும், சிலர் வெள்ளை வஸ்திரமும், சிலர் பலவர்ணத் துண்டுகளிணக்கிப் பஞ்சிட்டுத்தைத்த கோதடி யென்னும் போர்வையும், சிலர் கம்பளியு மணிந்து, ஆக எல்லாரும் துன்யாவை அறவே வெறுத்து, உலகப்பற்றுவிட்ட துறவிகளாய், தவவேடம் பூண்டார்கள். அவர்களுள் ஒரு பகுதியார் துறவுபூண்ட அறிகுறியாகச் சிரசில் ரோமம் வளர்த்து, சடாதாரிகளானார்கள்.

அந் நானூற்று நால்வருக்கும் அல்லாதுந்த ஆலாவை அறிந்து வணங்கி, ஷுஹூதுசெய்து, அவனை முடுகுவதி

லேயே பராக்கு அல்லாமல், வேறு பராக்கில்லை. அவர்களுக்கு வனவாசப் பிரியமன்றி வேறு பிரியமு மில்லை. தபோதனர் என்னும் அரும்பெயர் அவர்களுக்கு ஸ்தாபகமானது. அப்பெயருக்கு அவர்கள் அருகராயிருந்தார்கள்.

தபோதனர் நியமிப்பு முற்றிற்று.

உ௩-ம் அத்தியாயம்.

பந்தலை யெரித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சலியாணத்திற் கென்று அலங்கரித்திட்ட பந்தலைப் பார்வையால் எரித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சீஷர்களாகிய தபோதனரென்னும் பகீர்கள் நானூற்று நால்வரும் பதவியில் உயர்ந்தவர்களானதால் அதிக ஆனந்த மடைந்தவர்களாய், பிரதிதினமும் அவர்களிருக்கும் தோட்டத்திற் போயிருந்து, அவர்களுக்குப் போதனைப் பிரசங்கஞ்செய்து வருவார்கள்.

ஒரு நாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தோட்டத்தில் பகீர்களுக்குப் போதனைப் பிரசங்கஞ் செய்துவிட்டு, அங்கிருந்து தங்கள் மனைக்கு வந்தார்கள். அவ்வேளை சாய்ங்கால வேளையா யிருந்தது. மனைக்கு வந்தபோது, மனைவாசலில் அலங்காரமான பூம்பந்தல் ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது. அன்றியும், பந்துஜனங்களும், ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களும், திரளாய் அங்குவந்து கூடியிருந்தார்கள். மனை முழுவதும் கண்ணுக் கலங்காரமாகச் சோடிக்கப்பட்டிருந்தது. இன்னும், விருந்து கொடுப்பதற்காகச் சோறு கறிகள் சமைப்பதற்கான சர்வ எத்தனங்களும் நடந்து கொண்டிருந்தன. நினையாப்பிரகாரம் தங்கள் வீட்டில் நிக

மும் இந்த நூதனக் காட்சியை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, இவை எதற்காகவென்று கவனிக்காமல் மனைக்குட்புகுந்து, முந்தித் தந்தையைத் தரிசித்துக்கொண்டு, பின் தாயாரிருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குப் போய் அவர்களைத் தரிசித்தார்கள்.

தாயாராகிய பாத்திமா தங்கள் மைந்தரை யழைத்து அருகிலிருத்தி என் கண்மணியான மகனே, அப்துல்காதிறே, நீர் அறியவில்லையா! இன்றிரவு உமக்கு விவாகஞ் செய்வதற்காக எல்லாம் தயாராய் முடிவாய் விட்டன. நமது மனையில் நீர் காண்கிற நூதனங்களுக்கு அதுவே காரணம். அல்லாஹுத்த ஆலா உமக்கு றகுமத்துச் செய்வானாக என்று சொன்னார்கள். இச் சொல்லைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் உடனே தங்கள் கைகளை ஆகாயத்தில் ஏந்தி "யாறப்பீ இர்ஹம்ஹுமா கமா றப்பயானி ஸகீற" என்று மூன்றுதரம் ஓதிவிட்டு, தாயாரைப் பார்த்து: அம்மா! என் இயக்க வொடுக்கங்களெல்லாம் அல்லாஹுத்த ஆலாவுடை இஷ்கிலேயே முழுகிக் கிடக்கின்றன. பெண்ணாசை யுள்ளவர்களே விவாகஞ் செய்யலாமன்றி, உலக வாஞ்சையை முற்றிலும், வெறுத்த எனக்கேன் விவாகம்? ஹகீகியான இஷ்கைக்கொண்டு எந்த வேளையும் அல்லாஹுத்த ஆலாவுக்கு நெருக்கமா யிருப்பதைவிட்டு, மஜாஜியான இஷ்கைக் கொண்டு அவனை விலகிப் போவதில் எனக்குப் பிரியமில்லை. அது காரியமுமல்ல. அவனுடைய அழகு என் கண்களிலும், அவனுடைய வசனம் என் நாவிலும், அவனுடைய உவப்பு என் இருதயத்திலும் பதிந்துபோயின. இனி அவனை நான் எப்படிப் பிரிவேன்! என்று சொல்லிவிட்டு, அங்கிருந்து எழுந்து தலைவாசலுக்கு வந்தார்கள். ஆண்டவரவர்களின் நிராசையான பார்வை வாசலிற் போடப்பட்டிருக்கும் பந்தல்மேல் விழுந்தது. உடனே அப்பந்தல் குபீரென்று நெருப்புப்பிடித்து, பற்றியெறிந்து சாம்பலாயிற்று.

58

கலியாணப்பந்தல் அக்கினிபற்றிச் சாம்பலானதைக் கண்ட சர்வஜனங்களும் ஆச்சரியத்தினால் திகில்பிடித்து, அதைப்பற்றி யாதொன்றும் பேசாதவர்களாய், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை வியந்து, இவர்கள் பிரமசாரிய நிலையி லுள்ள மகத்துவமான ஹூர் என்று பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்கள். பிதா மாதாக்களும் அதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாதவர்களானார்கள். தங்கள் மைந்தர்மீது அவர்களுக்கு அச்சமும், பக்தியும் அதிகமாயின. அன்று முதல் விவாகமென்கிற பேச்சு ஒழிந்தது.

பந்தலையெரித்தது முற்றிற்று.

உசு-ம் அத்தியாயம்.

ஜின்கள் வழிப்பட்டது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பரதேச சஞ்சாரஞ்செய்ய மாணிக்கப்பூரைவிட்டுப் புறப்பட்டதும், ஜின்கள் வழிபட்டதும், அந்த ஜின்களிடம் சிறைப்பட்டிருந்த இராச குமாரத்தி மீட்சி பெற்றதுமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சீஷர்கள் நானூற்றுநான்கு பேர்களுடன் சிலகாலம் வரையும் மாணிக்கப்பூரில் பிதா மாதாக்களிடத்தில் இருந்தார்கள். பிறகு ஒரு நாள் தந்தை தாய் இருவர் சமுகத்திலும் ஆண்டவரவர்கள் போய்ப் பணிந்து நின்று, ஸலாம் சொல்லி: என்மீது அன்புள்ள பிதா மாதாக்களே, தமியேன் பரதேச சஞ்சாரஞ் செய்யவும், மக்காவுக்குப் போய் ஹஜ்ஜு செய்யவும் நாட்டமுள்ளவனா யிருக்கிறேன். தேவரீர் இருவரும் மனமுவந்து எனக்கு உத்தரவு தர வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அதற்குப் பிதாவும் மாதாவும் சந்தோஷப்பட்டவர்களாய், தங்கள் அருமந்தகுமாரரை

நோக்கி: எங்கள் கண்மணியான மகனே, அப்துல் காதிறே, அல்லாகுத்த ஆலா உமது நாட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கிருபை செய்வானாக. உமது எண்ணப்படி சிறப்புடன் போய் வாரும் என்று விடை கொடுத்தார்கள்.

பின்பு ஹஸறத்து ஆண்டவரவர்கள் பிரயாணத்திற்காக ஒரு தினத்தைக் குறிப்பிட்டு, அன்றைத்தினம் பிரயாணமென்பதைத் தங்கள் கூட்டத்தாராகிய சீஷர்களுக்குத் தெரிவித்து, பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவைகளைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட பிரயாண நாள் வந்தபோது அன்று தங்கள் பிதா மாதாக்களுக்கும், பந்து மித்திரர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் பயணஞ் சொல்லிக் கொண்டு, சீஷர்கள் நானூற்று நால்வருடன் மாணிக்கப்பூரை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

தங்கள் சுயநகரத்தை விடுத்துப் பரதேச சஞ்சார நோக்கத்துடன் பிரயாணப்பட்ட ஆண்டவரவர்கள், பெருந் திரளான சீஷர்கள் புடைசூழ மேற்றிசைநோக்கி நடந்தார்கள். அயோத்தி மாகாணத்திலிருந்து மேற்குப்புறம் போகிறபடியால், காடடர்ந்த மலைகளும், வனாந்தரங்களும், அகன்ற நதிகளும் பல குறிக்கிட்டன. அவற்றையெல்லாம் கடந்து ஆப்கானிஸ்தானுக்குப்போய், அங்கிருந்து பெலுஜிஸ்தானுக்குப்போய், அவற்றையுங் கடந்து பாரிஸி ராச்சியம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பாரிஸி ராச்சியம் மகா செழிப்பும், அலங்காரமுமுள்ள குருஸான் முதலிய பல பகுதிகளடங்கின வளமான ஒரு அகன்ற தேசம். அது ஷீயா மதுஹபிலுள்ள ஷாஹா என்னும் பட்டவர்த்தனர்களால் ஆளப்படுவது. அதன் இராஜதானி திஹிறான் பட்டணம். அங்குள்ள குடிகள் முஸ்லிம்களும், அக்கினி யாராதனைகாரர்களான மஜூசிகளுமே. அந்தப் பிரதேசத்தில் கண்ணுக் கலங்காரமான

தவழ் குன்றுகளும், தருக்களடர்ந்த வனங்களும், தெண்ணீ ரருவிகளும் அங்கங்கே யுண்டு. அல்லாகுத்த ஆலாவை நாடித் துறவுபூண்டு வனவாசிகளாய்ப் போகும் மகான்களுக்கு அங்குள்ள அடவிகள் அதிக வசதியானவை. அஜம் என்னும் இந்திராச்சியத்து ஔலியாக்கள் பலர் அந்த அடவிகளில் வாசஞ் செய்வதுண்டு. இவ்விதச் சிறப்புள்ள அந்த ராச்சியத்து அடர்ந்த வனங்களில் ஒரு வனத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் புகருக்களாகிய சிஷர்களுடன் போய் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பெர்ஷியாவின் அடர்ந்த வனத்தில் வாசஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள் வரையும் இருந்தார்கள். அங்கிருக்கும்போது ஒரு நாள் ஆண்டவரவர்கள் தங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் ஜின்களுள் தலைமையான ஸகர் என்னும் ஜின்னை யழைத்து: இந்த வனத்தில் இன்னவிடத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாக எழுபத்தொரு ஜின்கள் குடியிருக்கின்றன. அந்த ஜின்களிடத்தில் மனித ஜாதியிலுள்ள ஒரு இராசகுமாரத்தி சிறைப்பட்டிருக்கின்றாள். நீ அங்கே போய், அந்த ஜின்களையும், அந்த இராசகுமாரத்தியையும், இங்கே கொண்டுவாவென்று கட்டளை பண்ணினார்கள். உடனே ஸகர்ஜின் எழுந்து விரைவாய் அங்கே போய், அந்த எழுபத்தொரு ஜின்களையும், சிறையிருக்கும் பெண்ணையும் அழைத்துக் கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் விட்டது. அந்த ஜின்களெல்லாம் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் தலைசாய்த்துக் கைகட்டி நின்றன. சிறைப்பட்டிருக்கும் பெண்ணும் துக்க முகத்துடன் தலைவணங்கி நின்றாள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஜின்களைப் பார்த்து நீங்கள் எந்தக் கூட்டத்தார்? இந்தப் பெண் யார்? இவள் உங்கள் வசம் அகப்பட்டது எப்படி? என்று கேட்டார்கள்.

உடனே அந்த ஜின்களுக்குத் தலைமையானஜின் ஆண்டவ ரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து தாழ்ந்துநின்று: நாங்கள் யகூதி மார்க்கத்திலுள்ள ஒரே குடும்பத்தார். வெகுகாலமாக இந்த வனத்திற் குடியிருக்கிறோம். இவர்களுக் கெல்லாம் நான் தான் தலைவன். இவள் ஒரு அரசன் புத்திரி. இவள்மீது நான் இச்சைகொண்டு, விவாகம் பண்ணிக் கொள்வதற் காகத் தூக்கிக் கொணர்ந்து ஏழுவருஷங்க ளாயின. இன் னும் இவள் ருதுவாகவில்லை. அதுவரையும் இவளை நெருங் காமல் காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றேன். இவளுக்கு ஆக வேண்டிய காரியங்களில் ஒருகுறைவுமில்லாமல் பரிபாலித்து வருகிறேன் என்று உண்மையை யொளிக்காமல் சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்டபின் ஆண்டவரவர்கள் அந்த இராச குமாரத்தியைப் பார்த்து: நீ யார்? உன் காரியம் என்ன? சொல்லென்று கேட்டார்கள், அந்தப் பெண் ஆண்டவரவர் களை நோக்கி: எஜமானே, நான் இஸ்லாமானவள். என் பெயர் உம்முஹபீபா. என் தந்தை அகுமதுஹபீபு என்பவர். எங்கள் குடும்பம் ஹபீபிய்யா என்னும் இராசகுடும்பம். என் தந்தை அறபிராச்சியத்திலுள்ள பல்வா நகரத்தில் அமீரா யிருக்கின்றார். அவருக்கு நான் ஒரேமகள். நான் சின்னஞ் சிறிசா யிருக்கும்போது இந்த ஜின்வந்து என்னைத் தூக்கிக் கொணர்ந்து, இந்த வனத்தில் சிறை வைத்திருக்கின்றது. என் குடும்பத்தைவிட்டு நான் பிரிந்து ஏழுவருஷங்களா யின. இதற்கிடையில் மனிதர் முகத்தைக் கண்டறியேன் இன்றுதான் தங்கள் முகாரவிந்தத்தைக் கண்டேன். தேவரீர் எனக்கு மனமிரங்கி, இந்த ஜின்களை விட்டு என்னை நீக்கி, என்குடும்பத்தாரிடஞ் சேர்த்துவைக்க வேண்டும். இந்தச் சிறையிருப்பிலிருந்து என்னை மீட்டி ரக்ஷிப்பது தங் கள் கடன். இந்த உற்றசமயத்தில் தாங்கள் கிருபை செய் யாது விட்டால், நான் சாகும்வரையும் இந்த ஜின்களோ

டிருந்துவருந்துவேன். அப்படி நேரிடாமல் கிருபைவைத்து என்னை ரக்ஷிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன் என்று கண்ணீர் விட்டு அழுது முறைப்பாடு பண்ணினுள். கலாபமயில் போன்ற இளங்குமரி இவ்விதப் பரிதாபத்துடன் சொன்ன சொற்களைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் பின்னும் அந்த ஜின்களைத் திரும்பிப்பார்த்து, கீழ்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினுர்கள்:—

ஜின்களே, அநியாயகாரர்களை அடக்கியாள்கிற அதிகார வல்லவனுகிய அல்லாஹுத்த ஆலா ஒருவன் உண்டென்பதை நீங்கள் அறியவும், அவனுக்கு அஞ்சவும், ஒருவரும் உங்களுக்குப்போதிக்கவில்லையா? அவன் படைத்த படைப்புகளில் மேலான படைப்பாக மனிதர்களையும் ஜின்களையும் படைத்து, அவனையறிந்து வழிபட்டு வணங்க மனவறிவையுந் தந்து, விதிவிலக்குகள் இன்னின்னவையென்று பிரித்துணர்த்தி, வழிதவருமல் நடத்துவதற்கு நபிமார்களையும், வேதங்களையு மிறக்கிக் கிருபைசெய்திருக்க, அவன் கட்டளைக்கு மாருய் நடந்து அவனுடைய சினத்திற்கு ஆளாவது என்ன மதிகேடு? அவன் விதித்த வழியில் ஒழுகி நடந்து இருமைப்பேறும் பெற்று, எக்காலமும் அழியா தநுபவிக்கும் சுவர்க்கவாழ்வை யடையாமல், மனவறிவின்றி யிழிந்த விலங்கினம் போல மனஞ்சென்ற வழியில் நடந்து, இருமையிலும் பெறு பேறு கெட்டுச் சீரழிந்து, எக்காலமும் அழியா தநுபவிக்கும் நரகயாதனையை யடையத்தக்க மனிதரையும், ஜின்களையும், அவன் ஒருபோதும் உவக்க மாட்டான். ஆதமுடைய சந்ததிகளான மனிதர்களில் அநேகர் வழிதவறி நரகத்திற்குப் பாத்திரராஞற்போல, ஜானுடைய சந்ததிகளான உங்களிலும் அநேகர் வழிதவறி, நரகத்திற்குப் பாத்திர ராகின்ருர்கள். அவர்க ளெல்லாரும் விதிவிலக்குகளைப் போதித்துக் திருத்துவாருடைய போதனைக்குச் செவி சாய்க்கா

மல், மூடத்துவத்திற் கொண்ட கொள்கையின் பிடிவாதத் தினுல் அப்படிக் கெடுகின்ருர்கள். அல்லாதுத்த ஆலாவுக்கு வழிபட்டு அஞ்சி நடவாத ஒருவன் பூமிப்பரப்பு முழு வதையும் கட்டியாள்கிறவனு யிருந்தாலும், ஒருபோதும் அச்சந் தீர்ந்திரான். பின் அவன் கை சேதப்பட்டுத் தேடி யொதுங்கும் புகலிடம் நரகமேயன்றி வேறில்லை. நரகம் எதற்காகப் படைக்கப் பட்டதென்று நீங்கள் நினைக்கின் றீர்கள்? அல்லாதுத்த ஆலாவுக்கு மாறுசெய்யும் மனிதர் களுக்கும், ஜின்களுக்கு மல்லவா படைக்கப்பட்டது? சுவர்க்கம் படைக்கப்பட்டது அவனை வழிபட்ட பாக்கிய வான்களுக் கல்லவா? வரம்பு கடந்து, அதிக்கிரமித்து, துஷ்டாட்டஞ்செய்கிற பாவிகள், அல்லாதுத்த ஆலாவுடைய தண்டனைக்குத் தப்பமாட்டார்கள். இதனை நீங்கள் நன்ருயறியுங்கள். இது தீங்கான கருமம் என்று மனதறிந்ததும், அல்லது மேலோர் தெரிவித்ததுமாகிய ஒன்றை, உள்ள பலங்கொண்டு செய்துவிட்டால், பின்னுக்கு அதைப்பற்றிக் கேட்கப் படும்போது என்ன உத்தரம் சொல்வோமென்று, அதிக்கிரமித்து நடக்கும் எவனும் எண்ணிப் பார்க்கக்கடவன். சீவராசிகள் முழுவதும் பின்னுக்கு அல்லாதுத்த ஆலாவிடம்போய்ச் சேரத்தான் வேண்டும். செய்த நன்மை தீமைகளைப்பற்றி அவனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அவனவன் செய்த ஒரு சிறு நன்மையும் தப்பமாட்டாது; தீமையும் தர மாட்டாது. அது அதற்குத் தக்க கூலி கொடுக்கவேபடும். அதை அதை அனுபவிக்கவே வேண்டும். உங்கள் சாதியல்லாத அந்நிய சாதியிலுள்ள ஒரு கன்னிகையை நீங்கள் பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொணர்ந்து வைத் திருந்து, பின் அவளுடைய அநுமதியின்றி அவளைப் புணரத் துணிவது எவ்வளவு பெரிய பாதகமான செயல்! இது உங்கள் புத்தியிற் படவில்லையா? இப்

படிப்பட்ட துற்செயல் செய்யத் தகுந்ததுதானென்று எந்த மார்க்கந்தான் சொல்லும்! ஆகையால், ஜின்களே, இனி நீங்கள் இவ்விதக் கருமங்களைவிட்டு நீங்கி அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு அஞ்சி வழிபடுங்கள். அதனல் உங்களுக்கு இம்மை மறுமைகளில் வேண்டியன வெல்லாம் கிடைக்கும்'' என்று இந்த நற்போதனைகளைப் போதித்து, குறு ஆன் என்னும் பரிசுத்த வேதத்தில் ஓதிக்காட்ட வேண்டிய ஆயத்துகளை ஓதிக்காட்டி, நரகத்தைக்கொண்டு அச்சமூம் சுவர்க்கத்தைக் கொண்டு ஆசையு மூட்டி, நெடுநேரம் வரையும் அறிவு சொன்னர்கள். இவ் வருமையான திருவசனங்கள் அனைத்தையும் அந்தத் தலைமையான ஜின்னும் மன்ற ஜின்களும் செவிசாய்த்து, உருக்கத்துடன் கேட்டுக்கொண்டு நின்றன.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் இந்த நற்போதனை அந்த ஜின்களின் இருதயத்திற் புகுந்து, வேரூன்றிப் பதிந்தது. அப்போதே அந்த ஜின்களின் அஞ்ஞான விருள் நீங்கி, மெய்ஞ்ஞானசோதி குடிகொண்டது. உடனே எல்லா ஜின்களும் ஆண்டவரவர்களின் திருக்கரந் தொட்டுக் கலிமா சொல்லி, இஸ்லாம் மார்க்கத்தி லாயின. ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஜின்களுக்கு தீனுல்லிஸ்லாம் உடைய விதி விலக்குகளைக் கற்பித்து, இபாதத்து முறைமைகளையும் போதித்து, நேர்வழியில் தரிபடுத்தினர்கள்.

பிற்பாடு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த இராச கன்னிகையைப் பார்த்து : நீ உன் குடும்பத்தாரிடம் போய்ச் சேர்ந்து கொள்கிருயா ? என்று கேட்டார்கள். அதற்கவள்: ஆம் ; எஜமானவர்களே, அதுதான் என் கோரிக்கை என்று பதில் சொன்னள். ஆண்டவரவர்கள் இச் சொல்லைக் கேட்டு, உடனே முன்சொன்ன ஸகர் என்னும் ஜின் கையில் அவளைப் பிடித்துக்கொடுத்து : நீ இவளைக் கொண்டுபோய் அறபி ராச்சியத்து பல்வா நகரத்து அமீர் அகுமது ஹபீபு

வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அவர் கைப்பட ஒரு கடிதம் வாங்கிவா என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

ஸகர்ஜின் உம்மூஹபீபா என்னும் இராச புத்திரியைத் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டு ஆகாயவழியி லுயர்ந்து மறைந்தது. அப்படி மறைந்த ஜின் பாரிஸிராச்சியத்தைக் கடந்து ஆகாய மார்க்கமாகவே அறபி ராச்சியஞ் சேர்ந்து பல்வா நகரத்திற் புகுந்து அரமனையிற்போய், அங்கிருந்த அரசருக்குமுன் அவளை விட்டு நின்றது. ஏழு வருஷம் வரையும் காணமற் போயிருந்த தம்அருமைக் குமாரத்தி திடீரென்று ஒரு அன்னியனோடுவந்து நிற்கக்கண்ட அவள் தந்தையாகிய அரசர் ஆநந்தாச்சரிய மடைந்து மகளைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, ஆதிதொட்டு அந்தம் வரையும் நடந்த வர்த்தமானங்களையும், இப்போது கூடவந்து நிற்கும் மனிதன் யாரென்பதையும் அவளிடம் கேட்டார். அப்போது அந்தப்பெண் தன்னை ஜின் தூக்கிப்போனது முதல் இப்போது அங்கேவந்து சேர்ந்தது பரியந்தமுள்ள எல்லா வரலாறுகளையும், தன்னைச் சிறைமீட்டி ரக்ஷித்தது ஒரு மகாத்துமா வென்பதையும் தந்தைக்குத் தெரிவித்தாள். பின் அவர் மானிட வடிவங்கொண்ட தம் முன் நிற்கும் ஸகர்ஜின்னைப் பார்த்து, ஆண்டவரவர்களின் விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் விசாரித்தார். அதற்கு ஸகர்ஜின் ஆண்டவ ரவர்களின் வரலாறு முழுவதையும் சொல்லி, இப்போது அந்தப் பெண்ணைக் கொண்டுபோய் ஒப்படைத்துவிட்டு, கடிதம் வாங்கிவரச் சொன்னார்களென்று சொல்லி முடித்தது. ஸகர்ஜின் சொன்ன இவ் வர்த்தமானங்கள் அனைத்தையும் கேட்டு அதுமதுஹபீபு என்னும் அரசர் சந்தோஷப்பட்டு, தம் கைப்பட ஆண்டவரவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தின் வாசகம் இது :—

"பிஸ்மில்லாஹி வல்ஹம்துலில்லாகி, வஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாமு அலா முகம்மதின் றசூலில்லாஹி. அஸ்ஸலாமு அலைக்க யாசை யிதீ, தாங்கள் ஸகர்ஜின்வசம் அநுப்பிய என்மகள் உம்மு ஹபீபாவை நான் ஒப்புக்கொண்டேன். இப்படிக்கு பல்வா அமீர் அதுமது ஹபீபு" என்று இவ்வாறு அறபு பாஷையில் எழுதிக் கடிதத்தை மடித்து முத்திரையிட்டு, அதனை ஸகர்ஜின் கையிற் கொடுத்து மரியாதை பண்ணி அனுப்பினார்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்திலிருந்து உம்மு ஹபீபாவைத் தூக்கிக்கொண்டு எழும்பின ஸகர்ஜின் ஒரு சாமப் பொழுதில் திரும்பி வந்து, அதுமது ஹபீபு கொடுத்த கடிதத்தைக் கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்கள் முன் வைத்துப் பணிந்து நின்றது. ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் கடிதத்தை யெடுத்து முத்திரை விடுத்துப் பிரித்து, தங்கள் சீஷர்கள் அனைவரும் கேட்க வாசித்துக் காட்டினார்கள். பின் ஆண்டவரவர்களும், பகீர்களும் அதற்காக அல்லாகுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுஜூது செய்து, சுக்றும் செய்தார்கள்.

ஜின்கள் வழிபட்டது முற்றிற்று.

உரு - ம் அத்தியாயம்.

சிறுபெண்ணை ரக்ஷித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஷாஹா என்னும் அரசரின் குமாரத்தியை பிணிதீர்த்து ரக்ஷித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சுல்தான் ஷாதுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் பாரிஸி ராச்சிய வனத்தில் சில நாள் தங்கியிருந்து, பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அவ் விராச்சியத்து இராசமாநகரமாகிய திஹீறன் பட்டணத்திற் போய், வசதியான ஒரு சாகையில் பகீர்கள் கூட்டத்துடன் தங்கியிருந்தார்கள். நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்ல மவர்களின் பௌத்திரருள் ஒருவரும், ஔலியாக்களில் மகா சிறப்பானவரும், அதிக அற்புதங்களைச் செய் கிறவருமாகிய சையிது அப்துல் காதிறு என்கிற ஒரு மகான் இங்கே வந்திருக்கிறார்க ளென்னும் சங்கதி அவ்வூர் முழுதும் பரவிற்று. அவர்களின் கறாமாத்துகளும் வெளிப் பட்டன. பிரபலமான அந்த மகிமையைக் கேட்டுக் கேட்டு அவ்வூர்ப் பிரசைகளாகிய முஸ்லிம்களும், மஜூசிகளும் திரள் திரளாய்வந்து, ஆண்டவ ரவர்களின் பாத கமலங்களுக்குத் தாழ்ச்சி பண்ணி, அவரவர் குறை நிறைகளை முறையிட்டு, நாட்டங்களை நிறை வேற்றிக் கொண்டு போகத் தலைப்பட்டார்கள்.

நாள் தவறாமல் வரும் இச்சனத் திரளால் ஆண்டவ ரவர்களின் சமுகத்தில் சந்தடி யொழியாமல் இருந்தது. இவ்வா றிருக்கையில், ஒரு நாள் அவ்வூர் முடிமன்னராகிய ஷாஹா என்பவர் தம் மந்திரி பிரதானி முதலிய பரிவாரங்கள் புடைசூழ அரமனையை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஆண்டவ

ரவர்கள் இருக்கும் சாகைக்கு வந்தார். வந்தவர் ஆண்டவ ரவர்களைப் பணிந்து குறித்த தானத்தில் இருந்து, ஆண்டவ ரவர்களை நோக்கி: எஜமானவர்களே, தாங்கள் தங்கள் சீஷர்களாகிய தபோதனர்களுடன் தமியேனுடைய வீட்டுக்குவந்து விருந்துண்ணும்படி மிகவும் மன்ருடுகிறேன் என்று கேட்டுக் கொண்டார். இராச்சிய பாரந் தாங்கி அரசாளும் ஒரு அதிபதி தங்களைத் தரிசிக்கவந்து விருந்துக்கழைப்பதால், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு, அதற்கு உடன்பாடாய் அநுமதி கொடுத்தார்கள். அப்போதே இன்றைத்தினம்விருந்து என்று நாள் குறிக்கப்பட்டது. உடனே ஷாஹா என்பவர் ஆண்டவரவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அரமனைக்கு வந்து, விருந்துக்காகுமானவை யெல்லாம் திட்டஞ் செய்தார். குறித்த நேரத்தில் குறித்தவண்ணம் உயர்தரச் சோற்றுவகை, கறிவகை, பலகாரவகை, கனிவகை முதலிய எல்லாந் தயாராயின. ஆனபோது ஷாஹா என்பவர் தாமே சில பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிடம்வந்து, விருந்துண்ண வரவேண்டுமென்று உபசரித்து அழைத்தார். உடனே ஆண்டவரவர்கள் நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் புறப்பட்டு ஷாஹாவுடைய அரமனைக்கு வந்தார்கள்.

அலங்காரமான மாளிகையில் விசித்திரமான பாரிய கூடமொன்று விருந்துக்காக ஏற்படுத்தப்பட் டிருந்தது. அங்கே ரத்தினகஜிதமான உயர்தரக் கம்பளங்களாகிய விரிப்புகள் விரிக்கப்பட் டிருந்தன. ஆண்டவரவர்களுக்கென்றுமிக உன்னதமான ரத்தினக்கம்பளம் விரித்து உயர்ந்த திண்டுகள் போட்டு, ஒரு தனியிடம் தயாரா யிருந்தது. எல்லாரும் அந்தக் கூடத்திற் போய், அவரவர் தராதரப்படி பந்தியிருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்களும் தங்கள் இருப்பில் உட்கார்ந்தார்கள். அன்றியும், அவ்வூர் உத்தியோகஸ்தர், வர்த்தகர், பிரபுகளான அநேகர் அந்த

விருந்துக்கென்று அழைக்கப்பட்டு, அங்கேவந்து கூடியிருந்தார்கள். அப்போது அந்தச்சபை இணையின்றி விளங்கிற்று.

விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டோர் அனைவரும் அவரவர் தரப்படி பந்தியிருந்தபின், ஆகாரங்களைக் கொணர்ந்து பரப்பும்படி ஷாஹா கட்டளை பண்ணினார். அறுசுவைப் பதார்த்தங்களும், பழவர்க்கங்களும் பரப்பின ஒவ்வொரு தாலமாக ஒவ்வொருவருக்குங் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது. எல்லார் முன்னும் எல்லாப் பதார்த்தங்களும் கொணர்ந்து வைத்து முடிந்தபின், ஷாஹா எழுந்து ஒரு அறைக்குட் போய், அங்கிருந்து மூடியிட்ட ஒரு பாத்திரத்தைத் தம் இரண்டு கைகளாலுந் தூக்கிக் கொண்டுவந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு முன் வைத்துவிட்டு, இரு கைகளையும் மார்போடணையக் கட்டிக்கொண்டு, பக்கத்தில் விலகி ஒன்றும் பேசாமல் தலைகுனிந்து நின்றார். அப்போது அந்தச் சபையிலுள்ள எல்லார் கண்களும் அந்தப் பாத்திரத்தின்மேல் விழுந்தன. விழித்தகண் விழித்தபடி எல்லாரும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஷாஹா தம் கைகளால் தூக்கிக் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்ட பாத்திரத்தின்மேல் தங்கள் பார்வை விழுந்தவுடன் ஆண்டவரவர்கள் தலையைக் குனிந்து கொண்டு சற்றுநேரம் இருந்து, பின் நிமிர்ந்து அந்தப் பாத்திரத்தைப் பார்த்து, வலது கையால் அதன் மூடியைத் திறந்து பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, பின்னும் அதை உற்றுப் பார்த்தார்கள். அதில், குருடும் செவிடும் ஊமையுமாய், கால்கைகள் வழங்காமல் முடம்பற்றி, உடல் முழுதும் வியாதிகொண்ட ஒரு சிறுபெண், ஊராமல் உசும்பாமல் போட்டபடியே முண்டமாய்க் கிடந்தாள்.

பலவித ரோகங்களும் பிடித்த ஒரு சிறுபெண் அப் பாத்திரத்தில் போட்டபடி மல்லாந்து கிடப்பதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கருணைக் கண்களாற்

பார்த்து மனதிரங்கி, அவளை "ஏ! இராசகுமாரீ, அல்லாதுத்த ஆலாவுடைய உத்தரவு கொண்டு நீ சௌக்கியமாய், எழுந்திருந்து நட" என்று தேவாமிர்தஞ் சிந்தினாற்போலத் திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள். உடனே அந்தப்பெண் இச்சொல்லைக் காதாரக்கேட்டு, கண்களைத் திறந்து பார்த்து, வாயைத்திறந்து "அஷ்ஹது அன்லாஇலாஹ இல்லல்லாது வஅஷ்ஹது அன்ன முகம்மதன் அப்ததூ வறசூலது" என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து நடந்து, தந்தையாகிய ஷாஹா அருகிற் போய் நின்று, அவருடன் பேசினாள். இந்த அதிசயத்தைச் சபையிலுள்ள எல்லாரும் கண்ணாரக்கண்டு, ஆநந்தத்தினால் ஆர்பரித்தார்கள். சபை முழுதும் பிரமித்துத் திகைத்தன.

பார்க்கக் கேட்கப் பேசக்கூடாமலும், இருக்க நடக்கப் பிடிக்க ஏலாமலும், வியாதிகளால் மூடிக்கிடந்த தம் புத்திரி, சரீரத்தில் எவ்விதத் தீங்கும் எவ்வளவுமின்றிச் சுகப்பட்டு, எழுந்து நடந்துவந்து தம்முடன் பேசக்கண்ட ஷாஹா என்பவர் அளவற்ற ஆச்சரியமும் ஆநந்தமு மடைந்து, அவளை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். பின்பு விருந்துண்டு சபை கலைந்தது. ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தபோதனர்களுடன் ஷாஹாவின் விடைபெற்று, அரமனையை நீங்கித் தங்கள் சாகைக்கு வந்தார்கள்.

அங்கு நடந்த இந்த ஆச்சரியமான சங்கதி எங்கும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. இதைக்கேட்ட மஜூசிகள் அநேகம் பேர் வந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கையைப்பிடித்துக் கலிமா சொல்லி, இஸ்லாமிலானார்கள்.

சிறுபெண்ணை ரக்ஷித்தது முற்றிற்று.

உகூ-ம் அத்தியாயம்.

அரசங்கன்று நீர்குடித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு அரசங் கன்றுக்கு நீரருந்தியதும், அதனால் சில மஜூசிகள் இஸ்லாமி லானதுமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவ ரவர்கள் பாரிஸிராசதானியாகிய திஹீருன் பட்டணத்தில் சிலநாள் தங்கியிருந்து, பின் அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, தபோதனர் குழாங்களோடு அத்தேசத்து நாடுகளில் சில நாள் வரையும் சஞ்சரித்தார்கள். நிர்மானுஷிய வனங்களிற் போய்த் தவஞ் செய்வதும், மனிதர் குடியிருப்புக்களில் அற்புதங்களைச் செய்வதும், சோலைகளில் விடுதியிட்டுத் தங்கியிருப்பதுமா யிருந்தார்கள். இவ்வா றிருந்துவிட்டுச் சில்நாட்களுக்குப்பின், ஆண்டவரவர்கள் அந்நாட்டினுள் ஒரு அகன்ற பூங்காவனத்திற்போய் விடுதி யிட்டார்கள். அது, மதுரமான தண்ணீர்த் தடாகங்களும், ஆழ்ந்த துரவு களும், பலவிதக்கனிகளைப் பழுத்துச் சொரியும் விருக்ஷங் களும், கண்ணுக்கு அலங்காரமும் அதிக வாசனையுமுள்ள புஷ்பங்களைத் தருகிற செடி கொடிகளும் அமைந்த ஒரு பாரிய தோட்டம். அங்கே மஜூசிகளின் அக்கினி யாரா தனை செய்கிற ஆலயங்களும், ஆசாரியமடங்களும் உண்டா யிருந்தன. அங்குள்ள மடங்களுள் ஒரு சிறந்தமடத்தில் மஜூசிகளின் பிரதான ஆசாரிய னொருவன் அநேக சீஷர் களோடு வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தான்.

அந்தக் காவனத்தில் வாசஞ்செய்யும் ஆசாரியன் சகலகலாபண்டிதன். அவன் சொல்லுக்கு அந்தச் சாதி யார் அனைவரும் தலைசாய்ப்பார்கள். அவன் கருமத்திற்கு

அனைவரும் அஞ்சி நடு நடுங்குவார்கள். அவனிடம் மாந்தரீகபலமும் இருந்தது. அவன் கையால் ஒரு துரும்பையெடுத்து மந்திரோச்சாரணம்பண்ணி எறிவானானால், அது பலதலைகளை யுடைய பாரிய சர்ப்பமாகும். அந்தச் சர்ப்பத்திலிருந்து பலவித விஷசெந்துக்களும் வெளிப்படும். தன்னோடு எதிர்க்கும் எந்த விரோதிகளையும் இவ்வித மந்திரப் பிரயோகத்தினாலேயே ஜயிப்பான், அவனை யெதிர்க்கும் எவரும் அந்த மந்திரபலத்தினால் மாண்டுபோவார்கள். இவ்விதம் செய்து செய்து அவன் எல்லாரையும் அடக்கியொடுக்கித் தன்சொற்கீழ் ஆக்கிக் கொண்டான். தன்னையிடர்ந்து எதிர்ப்பாரின்றி இணையற இறுமாந்து மேற்சொன்ன தோட்டத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை இராச்சியத்தார் அனைவரும் மிகக் கொண்டாடிவந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நானூற்றுநான்கு தபோதனர்களுடன் மேற்படித் தோட்டத்திற்போய் விடுதியிட்டபோது, அந்த ஆசாரியன் கேள்விபட்டு, தன் சீஷர்கள் புடைசூழ மடத்தைவிட்டு எழுந்துவந்து ஆண்டவரவர்கள் முன் நின்றுகொண்டு, அவர்களை நோக்கி: முகம்மதீய பெரியவரே, இது எங்களுடைய பரிசுத்த ஆலயங்களிருக்கும் தோட்டமென்று நீர் அறிந்திருக்கவில்லையா? உமது பெரிய கூட்டத்தாருடன் எப்படிவந்து நீர் தங்கலாம்? இப்போது இங்கே நீங்கள்வந்து தங்கினபடியால், எங்கள் ஆலயங்களும், ஆராதனை மடங்களும், நாங்களும், அசுசிப்பட்டுப்போக நேரிட்டதே. இனி ஆலயாதிகளைப் பரிசுத்தமாக்கி, நாங்களும் பரிசுத்தமாகப் பிரதிஷ்டை பண்ணுவதற்குச் செலவு எவ்வளவு பெருந்தொகைப் பணம் பிடிக்கும். நீரே இவ்விதப் பொல்லாங்கை யுண்டுபண்ணினபடியால், இந்தச் செலவின் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, மறுத்தொன்றும் பேசாமல்

அப்புறப்பட்டுப் போய்விடவேண்டும். இதுவன்றி வேறே ஏதும் எதிர்த்துப்பேச வருவீரானால், உமக்கும், உமது கூட்டத்தாருக்கும் மானபங்கமும், வில்லங்கமும் வந்து சம்பவிக்கும் என்றுசொல்லிப் பயமுறுத்தினான். இறுமாப்புள்ள அவன் தன்னையொத்த காபிர்களில் யாரையும் அடக்கி யொடுக்கித் தன் அடிக்கீழ்ப் படுத்திக்கொள்ளும் வழக்கமுடையவனாகையால்தான் இவ்விதச் சொற்களைச் சொல்ல நேர்ந்தது. இந்தச்சொல்லை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவனைப்பார்த்துக் கீழ்வருமாறு சொல்லுகின்றார்கள் :—

ஏ, காபிரானவனே, முஸ்லிமானவர்கள் அனைவரும் பரிசுத்தவான்கள் ; அவர்கள் கருமங்களனைத்தும் பரிசுத்தமானவை. காபிரானவர்கள் அனைவரும் அசுசியானவர்கள் ; அவர்கள் கருமங்களனைத்தும் அசுசியானவை. எங்களுடைய துஆ உவக்கப்பட்டது ; உங்களுடைய துஆ அருவருக்கப்பட்டது. நீ நெருப்பை வணங்கும் காபிர். ஷைத்தானுடைய கருமமும், இன்ஸானுடைய கருமமும் இன்னதென்று உனக்கு விளங்காது. உன் மனம் இருளடர்ந்ததாகையால், உண்மையை யறியமாட்டாது. இனி நீ இஸ்லாமிலாய், அல்லாகுத்தஆலாவுக்கு வழிபட்டு, அவனுடைய வணக்கத்தில் ஸ்திரப்பட்டால், அறியாத காரியங்களை யெல்லாம் அறிவாய். அப்போது, நீ யிருக்கும் வழியும், அதனால் சம்பவிக்கும் தீங்கும் நன்றாய் விளங்கும். எங்கள் மார்க்கத்து மகிமையும் தெளிவாய்த் தெரியும் என்று சொல்லி, இன்னும் அவன் மனதிற்பட்டப் பல நல்லறிவுகளையும் போதித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் இந்தச்சொற்கள் அவனுக்குக் கோபத்தை எழுப்பின. அதனால் அவன் தாங்கரிய சினங்கொண்டு, மறுத்து யாதொன்றும் பேசாமல் கையிலிருந்த கழியை வீசியெறிந்தான். அது உடனே எழு

தலைகளையுடைய பாரிய சர்ப்பமாயிற்று. அதன் வாயிலிருந்து கங்கிகங்கியாய் அக்கினிப் பொறிகள் சிந்தின. அந்தச் சர்ப்பம் கக்கும் அக்கினிப்பொறி ஒவ்வொன்றும் பாம்பாகிப் பலவித விஷசெந்துக்களாய்க் கிடந்து நெளிந்தன. மேற்படித் தாய்ப்பாம்பு படம்விரித்து வலமிடந் திரும்பி நின்று, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் பார்த்து ஆடிற்று.

தங்கள்முன் கிடந்து புரண்டு நெளியும் விஷப்பிராணிகளை ஆண்டவரவர்கள் பார்த்துக் குறுநகை செய்தார்கள்; உடனே அவையனைத்தும் மறைந்து இல்லாமையாய்ப் போய், ஆசாரியன் எறிந்த கம்புமாத்திரம் அங்கே கிடந்தது.

இந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஆசாரியனுக்கும், அவனைச்சேர்ந்த சீஷர்களுக்கும், பின்னும் சினத்தீ மூண்டது. ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்குத் தெரிந்த எல்லா மந்திரங்களையும் உச்சாரணம் பண்ணிப் பிரயோகித்தார்கள். அதனால் ஒரு பிரயோஜனமும் உண்டாகவில்லை. அவர்கள் வாயலுக்க ஜபித்தமந்திரங்களால் ஒன்றும் பலிதமாகாததுபற்றி, எல்லாரும் வெட்கித் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஆசாரியனைப்பார்த்து "மெய்யான காரியம் வெளியானவுடன், பொய்யானகாரியம் அழிந்துபோம் என்பதைப் பார்த்தாயா? நீ அல்லாகுத்த ஆலாவின்புறம் திரும்புவதற்கு இன்னும் என்ன திருஷ்டாந்தம் உனக்குவேண்டும். அதைச் சொல்; அவன் முடித்துத் தருவான்" என்று சொன்னார்கள்.

இச்சொல்லைக் கேட்ட ஆசாரியன் தன் சீஷர்களைப் பார்த்து: இவர் செய்த செயலையும், சொன்ன சொற்களையும் கவனித்தால், இவரிலிருந்து ஒரு நன்மைக்கு இடமாகவுங் கூடும் ஆனாலும், இவரால் ஏலாத ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி நாம் இப்போது கட்டாயப்படுத்தலாம். அதனால் இவர் கர்வபங்கமடையவுங்கூடும். ஒருகால் நாம் ஏவும்

பாரதூரமான காரியத்தைச் செய்து முடிப்பாரானால், நாமெல்லாம் இவரைப் பின்பற்றி, இவர்களுடைய மார்க்கத்திற் பிரவேசிப்பது உத்தமமாகும். இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ? என்று கேட்டான். அவன் கருத்திற்கு எல்லாரும் இணங்கி உடன்பட்டார்கள்.

பிறகு ஆசாரியன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கிப் பெரியவரே யென்று விளித்து, அங்குள்ள ஒரு அகன்ற தண்ணீர்த் தடாகத்தையும், அதன் பக்கத்தில் நிற்கும் ஒரு அரசங்கன்றையும் சுட்டிக்காட்டி : இந்த அரசங்கன்றானது தானிருக்கும் தரைமட்டத்தில் நடந்துபோய், இந்தத்தடாகத்துத் தண்ணீரையெல்லாங் குடித்துவிட்டு, மறுபடியும் தன் தானத்தில் வந்து தரிபடவேண்டும். இப்படி நீர் செய்விப்பீரானால், நாங்கள் எல்லாரும் மூகம்மதுநபியுடைய உங்கள் இஸ்லாம் மார்க்கமே உண்மை யென்று விசுவாசங் கொண்டு, கலிமா சொல்லி இஸ்லாமிலாய், உம்மை எங்கள் சற்குருவாக வைத்துப் பின்பற்றுவோம். இது செய்யத் தவறினால், நீரும், உமது கூட்டத்தாரும் எங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தொண்டர்களாகவேண்டும். என்ன சொல்லுகிறீர் என்று கேட்டான்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இச்சொல்லைக்கேட்டு அதற்கு உடன்பட்டு, உடனே உலு செய்து இரண்டு றக்அத்துத் தொழுது அல்லாகுத்த ஆலா இடம் துஆ செய்து கொண்டு, அந்த அரசங்கன்றைப்பார்த்து “ அரசங்கன்றே, நீ அல்லாகுத்த ஆலாவின் உத்தரவுகொண்டு தரைமட்டில் நடந்துபோய், இந்தக் குளத்து நீர் அடங்கலையும் குடித்துவிட்டு, மறுபடி மீண்டு உன் தானத்தில் வந்து தரிபடு” என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள். ஆண்டவரவர்களின் திருவாய்மொழி பிறந்த அந்தக்ஷணமே அந்த அரசங்கன்று தரைமட்டத்தில் நகர்ந்து நடந்து குளத்தருகிற்போய், தன் தலையை நீரிற் சாய்த்து வீழ்த்திக்

கிடந்து, அதன் நீர் முழுவதையும் உறிஞ்சிற்று. குளம் வற்றி வறண்டு வெறுந்தரையாயிற்று. நீர் முழுதும் குடித்து முடிந்தபின், தலையைத் தூக்கி மெல்ல நடந்து தன் தானத்தில் வந்து முன்போலத் தரிபட்டு நின்றது.

இந்த ஆச்சரியமான காரியத்தை ஆசாரியன் கண்டு விலவிலத்து, தன் சீஷர்களைப்பார்த்து: இது, உலக சிருஷ்டிகனாகிய ஒரே கடவுள்பேரில் பிரமாணிக்கமாக அவனைக்கொண்டு உண்டானதன்றி, மற்றொன்றுமல்ல. ஆனதால், முகம்மதுநபியுடைய இஸ்லாம் மார்க்கமே உண்மையானது. அந்த மார்க்கக்காரர்களே ஜயம் பெற்றவர்கள். நாம் அந்த மார்க்கத்தைத் தொடர்ந்தால், இம்மைப்பலனும், மறுமைப்பலனும், நமக்குக் கிடைக்கும். நேர்வழியும், மோக்ஷகதியும், அந்தமார்க்கத்திலேயே யுள்ளன. நாம் இன்றைக்கே அந்தப் பரிசுத்த மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பிடிப்போமாக என்று சொன்னான். பின் ஆசாரியன் முதல் ஒவ்வொருவராக ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கையைப் பிடித்துக் கலிமா சொல்லி, இஸ்லாமிலானார்கள். அதன்பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் எல்லாருக்கும் மார்க்கத்து விதிவிலக்குகளைக் கற்பித்து, உபதேசமும் சொல்லி, தீக்ஷை கொடுத்தார்கள்.

சிலநாள்வரையும் அந்தத் தோட்டத்தில் ஆண்டவரவர்கள் இருந்து, புதிதாய் இஸ்லாமான அவர்களுக்குப் போதிக்கவேண்டிய நற்போதனைகளைப் போதித்துவிட்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

அரசங்கன்று நீர்குடித்தது முற்றிற்று.

உஎ-ம் அத்தியாயம்.

இறந்தவரை யழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு பெண்ணி னுடைய மன்ருட்டுக்காக, இறந்துபோன அவள் புருஷனை அழைத் துக் கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காதிறேலி கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்ன பாரிஸிராச்சியத்துக் கடற்கரைப் பகுதி களில் சிலநாள் சஞ்சாரம்பண்ணி, ஒருபோது அந்தக் கடற் சார்பிலுள்ள ஒரு பட்டணத்தில் தபோதனர்களுடன் போய்ப் புகுந்தார்கள். அன்றையதினம் வெள்ளிக் கிழமையாயிருந்தது. ஜூம்ஆவுக்குரிய பரிசுத்தமான அன்று ஆண்டவரவர்கள் அவ்வூர்ப்பள்ளியில் பகீர்மார்களுடன் போய் ஜும்ஆ தொழுதுவிட்டு, பின் அங்கிருந்து வஅலு சொல்லத்தொடங்கினர்கள். அப்போது அவ்வூர் முஸ்லி மான ஜனன்கள் அதிகம்பேர் அங்கேவந்து கூடி யிருந்தார்கள். பெருந்திரளான ஜனங்களுக்கு நடுவில் ஆண்டவரவர்கள் பாலசூரியனென்று உதயமானாற்போல வீற்றிருந்து, தேன்மாரி பெய்தாற்போலத் திருவாய் மலர்ந்து, இம்மை மறுமைகளைப்பற்றிய விஷயங்களைப் பிரசங்கித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இவ்விதம் போதனைப் பிரசங்கமென்னும் வஅலு சொல்லிக்கொண் டிருக்கும் போது, அநேக ஆடவர்கள் மலிந்த அந்தச் சபையில் ஒரு பெண் தன் சரீரமுழுவதையும் போர்வைபோர்த்து மூடின வளாய் வந்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் நின்று கொண்டு, அதிக வருக்கத்துடன்: எஜமானவர்களே! எனது கணவர் கப்பல் யாத்திரையிற் போய்ப் பதினெரு

வருஷங்களாயின. இதுவரையும் அவருடைய காரியம் யாதொன்றும் தெரியவில்லை. இன்னதிக்கில், இன்ன தானத்தில் இருக்கிருரென்பதையும் அறியேன். தேவரீர் தாங்கள் இந்த அடியாள்மீது இரக்கம் வைத்து, அவரை யழைத்துத் தரவேண்டும் என்றுசொல்லி, அழுது கெஞ்சி மன்ருடினுள்.

தங்கள் முகதாவில் வந்துநின்று அழுதுபுலம்பும் அந்தப்பெண்ணின் பரிதாபத்தை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பார்த்து மனதிரங்கி, அவளை அங்கே ஒருபுறம் இருவென்று சொல்லிவிட்டு, இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி ஒருசா அத்து நேரம்வரையும் ஒரேபடியாய் துஆ செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது திடீரென்று ஒரு மனிதர் அந்தச்சபையில் ஆண்டவரவர்களுக்கு முன்வந்து பணிந்து ஸலாம் சொல்லி நின்ருர். உடனே அந்தப்பெண் ஓடிவந்து அந்தமனிதரைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். அவருடைய பந்துஜனங்களும் அப்போது அங்கே யிருந்தபடியால் அவர்களும் வந்து அவரைச்சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

பதினெருவருஷம் வரையில் காணுமற் போயிருந்த வரை அங்குள்ள ஜனங்கள் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு: நீர் இதுவரையும் எங்கே போயிருந்தீர்? நடந்தகாரியங்கள் என்ன? என்று விசாரித்தார்கள். அப்போது அவர் கீழ்வருமாறு சொல்லுகின்ருர் :—

"நான் விவாகம்பண்ணி மூன்றுவருஷங்களுக்குப்பின் யாத்திரைசெய்ய நாடிக் கப்பலேறினேன். நான் ஏறிய கப்பல் பாய்விரித்து நாடியதுறை நோக்கி ஓடிற்று. கப்பல்துறை விட்டுப் புறப்பட்ட மூன்ரும்நாள் நடுக்கடலிற் போகும் போது, திடுகூருய் எனக்கு ஒரு அபாயம் நேரிட்டது. அது, கப்பலின் பாய்மரச்சாமான்களி லொன்று என்மேல்

விழுந்து உண்டான படுகாயமே. அந்தக்காயத்தினல் நான் பிழைக்கக் கூடாமல் சிலநாள் கிடந்தேன். பின் எனக்கு மௌத்து நெருங்கி ஸக்ருத்து உண்டாயிற்று. ஸக்ருத்தில் படவேண்டிய துன்பமெல்லாம் பட்டு, மௌத்தானேன். என்னை விதிப்படி செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து கடலில் எறிந்துவிட்டார்கள். பின் என் ஜடம் அந்தக்கடலில் அலைந்துலைந்து, அணுவணுவாய் உருக்குலைந்து போயிற்று. நான் இன்னதானத்தில். இன்னவிதமாக. இத்தனைகாலமிருந்தேனென்று அறியக்கூடவில்லை. பிறகு, எங்கேயோ ஓரிடத்தில் நான் இருக்கிறதாக அறிந்தேன். அப்போது, என்னைக் கூப்பிட்டு: நீ ஷாதுல் ஹமீதுடைய வேண்டுதலைக் கொண்டு மறுபடியும் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறாய்; அவரிருக்கும் சபைக்கு இப்போதே போ என்று எனக்குச் சொல்லி, என்னை ஒருமனிதர் வசம் ஒப்படைத்து அநுப்புவதுபோலத் தோற்றரவாயிற்று. அவர் என்னை யழைத்துக் கொண்டு இந்தச் சபையிற் கொணர்ந்துவிட்டார். உடனே எனக்குத் தெளிவுபிறந்தது. என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த அவரை யாரென்று பார்த்தேன். அவர் இந்தச் சபா நாயகராகிய ஆண்டவர்கள் தாம். இவர்கள் வசந்தான் நான் ஒப்படைக்கப்பட்டு வந்தேன். இவர்கள் தாம் ஷாதுல் ஹமீது என்று பின் எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. உடனே நான் இவர்களுக்குப் பணிந்து ஸலாம் சொன்னேன்'' என்று சொல்லிக்காட்டினார்.

அந்த மனிதர்சொன்ன இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லாரும் மகா பெரிய ஆச்சரியத்தை யடைந்து, அல்லாஹுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை வியந்து பாராட்டிக்கொண்டாடினார்கள். அப்போதே ஆண்டவரவர்கள் அவரை அருகில் அழைத்து நீர் இன்னுஞ் சிலகாலம் உமது மனைவியுடன் கூடி வாழ்கிறீரா? அல்லது, இப்போதிருந்த தானத்திற்கே போய் விடு

கின்றீரா? என்று இரகசியமாகக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்: நான் இன்னுஞ் சிலகாலம் என் மனைவிமுதலான வர்களுடன் இருக்க விரும்புகிறேன் என்று விடை சொன்னார். பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அவரை மனைவியுடன்கூட்டி, துஆ செய்து அநுப்பினார்கள்.

இறந்தவரை யழைத்தது முற்றிற்று.

உஅ - ம் அத்தியாயம்.

பட்டமரந் தழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் பட்டுப்போன ஒரு ஆலமரம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களால் தழைத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாஹுல் ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பின்னும் பாரிஸிராச்சியப் பல பாகங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு, அங்குள்ள குருஸான் பகுதிக்குவந்து, அப்பகுதியின் தலைநகரத்திற் புகுந்தார்கள். நானூற்று நான்கு பகீர்மார்களோடு அவ்வூரிற்புகுந்து வரும்போது, அங்குள்ள பெரியவீதியின் இருபுறத்திலும் குருடர், செவிடர், ஊமையர், முடவர், கூனர்களும் குஷ்டரோகிகள் மகோதரகாரர், காமாலைகாரர். க்ஷயரோகிகள் முதலான கொடிய வியாதிஸ்தர்களும் பந்திபந்தியாயிருந்து, போவார் வருவாரைக் கூப்பிட்டுத் தம்தம் நிலைபரத்தைச் சொல்லிப் பிச்சையிரந்துகொண் டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் அழுதுகூப்பிடும் முறைப்பாட்டையும் சரீரங்களிலுள்ள வியாதிகளையும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அறிந்து மனமிளகி, தங்கள் கைகளையேந்தி: இவர்கள் வியாதிகளைத் தீர்ப்பாயாக வென்று அல்லாஹுத்த ஆலா இடம்

துஆ இரந்தார்கள். ஆண்டவரவர்களின் துஆபறக்கத்தைக் கொண்டு, அப்போதில் அங்கிருந்த எழுபத்தைந்து பேர்களுடைய பலவிதமான சகல ரோகங்களுந் தீர்ந்து, சரீரங்கள் பரிசுத்தமாயின. இந்தக்காரணம் ஊரெங்கும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. அதனால், ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக ஆண்டவரவர்களைத் தேடிவரத் தலைப்பட்டார்கள்.

பிறகு, அவ்வூர் அமீராகிய மதூழநுகான் பாத்துஷா என்பவர் இதைக் கேள்விப்பட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத்தரிசிப்பதற்காகத் தமது பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டு வந்தார். அவர் தங்கள் சமுகத்தில் வந்தவுடன் ஆண்டவரவர்கள் அவரைப்பார்த்து " மதூழதே, பட்டுப்போன ஆலமரம் தழைத்ததா "? என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவர் " ஆம், எஜமானவர்களே, தழைத்தது " என்று மறுமொழி சொல்லிவிட்டு, பின்னும் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: அவ்விஷயத்தில் நான்செய்த பிழையைத் தாங்கள் பொறுக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார். ஆண்டவரவர்கள் அதற்கு வதில் சொல்லிவிட்டு, நடந்தகாரியம் என்ன? என்று மறுபடியும் அவரிடம் கேட்டார்கள். அப்போது அவர் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றார் :—

எஜமானவர்களே, நான் வெகுகாலமாகப் பிள்ளையில்லாமல் சஞ்சலப்பட்டவனா யிருக்கின்றேன். அதற்கென்று நான் செய்த பிரயத்தனங்களெல்லாம் விருதாவாய்ப் போயின. இனிச் செய்யாத முயற்சி ஒன்றில்லை. ஒரு முயற்சியாலும் எனக்குப் பலனுண்டாகவில்லை. பின்பு, நான் செய்யும் பிரயத்தனங்களைக் கைவிட்டுத் துக்கத்தில் முழுகி யிருந்தேன். இப்போது திடீரென்று தங்கள் செய்தி என் காதில் விழுந்தது. உடனே நான் இந்த முற்றத்தில் பட்டுப்போய் நிற்கிற இந்த ஆலமரம் தழைத்து, பூத்து, காய்த்து, பழுத்துச் சொரியுமானால், அவரை நாம் போய்த் தரிசிக்கலாம் ; அல்லாதுத்த ஆலா அவர் பொருட்டால் நமக்

குப் பிள்ளையுண்டாகச் செய்வான் என்று சொன்னேன். நான் சொன்னவாய் மூடுமுன் என் கண்ணெதிர் நின்ற பட்டமரம் பச்சென்று தழைத்து, பூத்து, காய்த்து, பழுத்துச்சொரிந்தது. அந்த மரத்தினின்று திடகூருக ஒருவிதச் சத்தமும் என் காதில் விழுந்தது. உடனே நான் தங்களைத் தரிசித்து என் குற்றத்திற்காக மன்னிப்புக்கேட்டு, என் நாட்டத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று புறப்பட்டு வந்தேன். தேவரீர் தமியேனை அடிமைகொள்ள வேண்டுகின்றேன் என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்தார். இதைக்கேட்டு ஆண்டவரவர்கள் அவர்மீது மனதிரங்கி, அவருக்கு இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளும், இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் பிறக்கும்படி துஆ செய்தார்கள். உடனே அது கபூலாகி, ஆண்டவரவர்களின் துஆவின்படி அந்த அமீர் மக்மூது கான்பாத்துஷாவுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்து, க்ஷேமமாயிருந்து வாழ்ந்தன.

பட்டமரந் தழைத்தது முற்றிற்று.

உகூ-ம் அத்தியாயம்.

ஜின்னிடர் தவிர்த்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு குடும்பத்தாருக்கு உண்டாயிருந்த ஜின்களின் இடரைத்தவிர்த்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காதிறேலி கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ் பாத்துஷா சாகியு ஆண்டவரவர்கள் குருஸானில் இருக்கும் போது, அங்குள்ள சைதுவஜீஹுத்தீன் குறஸானி என்பவர் ஒரு நாள் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து ஸலாம் சொல்லிப் பணிந்து நின்று என் எஜமானவர்களே, நானும், என்குடும்பத்தாரும் எந்தவீட்டிற் போய்க் குடியிருந்தாலும், அந்தந்த வீட்டிலும் ஆகாசத்திலிருந்து அசரீரியாக "ஏ, வஜீஹுத்தீன், உன் பெண்மக்கள் எல்லாரும் எங்களுக்கே யுரியர்" என்றும், இன்னும் பல பயங்கரமானதுமாகிய சத்தம் கேட்கின்றது. அன்றியும் கல், மண், கூழாங்கல், மல முதலியவைகள் வாரி வீட்டிலும் போடப்படுகின்றன. நாங்கள் உடுத்தியிருக்கும் புடவைகளில் திடீரென்று தீப்பிடித்து எரிகின்றது. என் பெண்மக்களையெல்லாம் செய்யாத சேட்டைகள் செய்கின்றது. என் மக்களில் ஒரு பெண்ணையும் கொண்டுபோய் விட்டது. இந்தச் சம்பவம் இன்னதென்று அறியக்கூடவில்லை. இதற்கு எத்தனைவிதப் பரிகாரம் பண்ணியும் நிவிர்த்தியாகவில்லை. பரிகாரம் பண்ணப்பண்ண மேற்சொன்ன துஷ்டாட்டம் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. இனி என்னால் ஆவது ஒன்றில்லை. தேவரீர் தாங்கள் இங்கே வந்திருப்பதைத் தமியேன் கேட்டு, இனி நம் கஷ்டம் தீருமென்று ஆதரவுடன் நம்பித் தங்கள் சந்நிதி தேடி வந்தேன். ஆகையால் எஜமானவர்களே, மேற்சொன்ன என் கஷ்டமான வில்லங்கத்தைத் தீர்த்து,

என்னையும், என் குடும்பத்தையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி, கண்ணீர்சிந்த அழுதார்.

சைகு வஜூதுத்தீன் குருஸானி என்பவர் அழுது இட்ட முறைப்பாட்டை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு மனங் கசிந்து, அவரைப்பார்த்து வஜூதுத்தீனே, அஞ்சாதிர். நீர் வரும் இரவின் அர்த்தசாமத்தில் எழுந்து பரிசுத்தமாகக் குளித்து, வெள்ளுடை யணிந்து, பரிமளம் பூசி, மனித சஞ்சாரமற்ற ஒதுக்கான ஒரு மேட்டிற்போய், சதுராகாரமாக ஒரு கோடுகீறி அதற்குள் இருந்துகொண்டு, நான் தரும் இந்த ரக்ஷையை உமக்கு வலதுபுறம் வைத்து விட்டு, இரண்டு றக்அத்துத் தொழுது முடித்து, நூறுதரம் ஸலாவாத் தோதி, வானத்தைப்பார்த்து "ஆண்டவனே, என்னை இங்கே யநுப்பின சையிது அப்துல் காதிருடைய பொருட்டினால் ஜின்களுக்குத் தலைமையான இராசஜின்னை எனக்கு வசமாக்கித் தருவாயாக" என்று சொல்லிவிட்டு, சூறத்துல் யாஸீனை ஓதிக்கொண்டிரும். அப்போது, ஜின்கள் கூட்டம் புடைசூழ இராசஜின் உமக்கு முன் வந்து நின்று, உம்மைப்பார்த்து "உம்மை இங்கே யநுப்பினவர் யார்?" என்று கேட்கும். உடனே நீர் என் பெயரைச் சொல்லும். பிறகு அந்த ஜின்னரசு உமது காரியங்களை விசாரிக்கும். அப்போது உமக்கு நிகழும் சம்பவங்களை யெல்லாம் அதனிடம் முறையிடும் என்று சொல்லி, ஒரு ரக்ஷையையும் எழுதி அவர்கையிற் கொடுத்து அநுப்பினார்கள்.

சைகு வஜூத்த்தீன் குருஸானி ஆண்டவரவர்களின் கட்டளைப்படி அர்த்த சாமத்தில் எழுந்து நீராடி, வெள்ளாடை புனைந்து, வாசனை யணிந்து, ஆளரவமில்லாத ஒதுக்கான மேட்டிற்போய்க் கோடுகீறி, அதற்குள்ளமர்ந்து தொழுது முடித்து துஆ விரந்துவிட்டு யாஸீனை ஓதிக்கொண்டிருந்தார்.

௩௰-ம் அத்தியாயம்.

மான்குட்டிகளை மீட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒனுய்தின்ற இரண்டு மான்குட்டிகளை உயிருடன் மீட்டியவரலாற்றைச் சொல்லு கின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல் ஹமீது கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் குருஸானிலிருந்து புறப்பட்டு, தங்கள் நானூற்று நான்கு தபோதனர் கூட்டத்துடன் துறுக்கிஸ்தானை நோக்கி நடந்தார்கள். மலை, வனம், நதி முதலானதுகளைக் கடந்து போகும்போது, வழியில் ஒரு அடர்ந்த வனத்தில் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள்.

அன்றைத்தினம் அந்தவனத்திலுள்ள ஒரு பெண்மான் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து தாழ்ந்து நின்று: எஜமானவர்களே, நான் வெகுகாலம் மலடாயிருந்து வருந்தி, ஒரு மாதத்திற்குமுன் ஒரேசூலில் இரண்டு கன்றுகளை யீன்றேன். மலடாயிருந்து பெற்ற அவ்விரண்டு குட்டிகளையும் நான் அதிகம் உவந்து ஒரு மாதம்வரையும் அன்பாய் வளர்த்துவந்தேன். இன்று காலையில் அக்குட்டிகளுக்கு நான் பாலூட்டி ஒரு புதரில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்படி வைத்துவிட்டு, என்வயிற்றுக்கு இரைத்தேடிச் சற்றுத் தூரத்திற் போனேன். நான் போனவிடத்தில் இரைமேய்ந்து, திரும்பிவந்து பார்க்கும்போது என் இரு குட்டிகளும் காணமற் போய்விட்டன. அவையிருந்த புதரிலும், அதன் பக்கத்திலும் ஓடி யோடிப் பார்த்தேன்; அவ்விடங்களிலும் இல்லை. பின் காடெங்கும் தேடியோடிப் பெருந்தொனியிட்டுக் கூப்பிட்டேன்; ஓரிடத்திலும் காணக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் என் மனம் சஞ்சலமுற்றுப்

பதைக்கின்றது. தேவரீர் என்மீது இரக்கம் வைத்து நான் பெற்றிழந்த அருமந்த கன்றுகளை அழைத்துத் தர வேண்டும் என்று சொல்லிற்று. அந்தப் பெண்மான் இவ்வாறு சொல்லி வாய்மூடுமுன், அவ்வனத்திற் சஞ்சரிக்கும் ஓநாய் ஒன்று அங்கேவந்து, அந்த மானுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு, ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: எஜமானவர்களே, இந்த மானின் கன்றுகளை என் பசியாற்ருமையால் நான்தான் அடித்துத் தின்றுவிட்டேன் என்று சொல்லிற்று.

கன்றிழந்த மானின் முறைப்பாட்டையும், ஓநாய் சொன்னதையும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு, ஓநாயைப்பார்த்து: நீ கொன்று புசித்த மான்கன்றுகளின் உறுப்புகளில் கழித்து மிஞ்சினது ஏதும் உண்டா? இருந்தால், அதை இங்கே கொண்டுவா என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். இச்சொல்லைக் கேட்டவுடன் ஓநாய் அங்கிருந்து ஓடிப்போய், தான் தின்ற மான் கன்றுகளின் ஒற்றைக்காற் குளம்பு ஒன்றை வாயிற் கவ்விக் கொண்டுவந்து, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வைத்தது. ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் குளம்பையெடுத்துக் கழுவித் தரையில்வைத்து ஒரு கம்பளியால் மூடி, சற்றுநேரத்திற்குப் பின் அந்தக் கம்பளியை யெடுத்தார்கள். உடனே இரண்டு மான்கன்றுகள் அந்தக் கமபளிக்குள் ளிருந்து துள்ளித் துடித்துக் கத்திக்கொண்டு எழுந்து, அங்கே நிற்கும் தாய் மான் கிட்டப்போய் அதன்மடியிற் சுரந்து கட்டியிருக்கும் பாலை இணையாய் நின்று குடித்தன. அப்போது அந்தப் பெண்மான் அக் குட்டிகள் தான் ஈன்றவைதாமா வென்று அடிக்கடி முகந்து பார்த்து, பின் அவற்றின் அழகிய மேனியை நக்கிக்கொண்டு, ஆநந்த சந்தோஷத்துடன் பால் கொடுத்து நின்றது. பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கன்றுகள் கிடைக்கப்பெற்ற மானையும், ஓநாயையும், வனத்

இவ்வாறு ஓதிக்கொண் டிருக்கும்போது, பெருந் திரளான ஜின்கள் புடைசூழ ஒரு பல்லக்குவந்து அவருக்கு முன் அவரிருக்கும் கோட்டுக்கு வெளியில் நின்றது. அதை சைகுவஜ்ஜுத்தீன் பார்த்துக்கொண்டு, ஓதுவதிற் பராக்கா யிருந்தார். உடனே அந்தப் பல்லக்குக்குள் இருக்கும் இராசஜின் அவரைப்பார்த்து "ஏ, மனிதனே, உன்னை இங்கே யநுப்பினவர் யார்?" என்று கேட்டது. இக் கேள்விக்கு அவர் "என்னை இங்கே யநுப்பினவர், சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல் ஹமீது" என்று விடைகொடுத்தார். இந்தத்திரு நாமத்தைக் கேட்டவுடன் அந்த ஜின்னரசு தான் ஏறியிருந்த பல்லக்கைவிட்டுத் தரையில் இறங்கி, அவரைத் தாழ்ந்து நின்று "உமக்கு ஆகவேண்டியது என்ன?" என்று கேட்டது. உடனே அவர் அந்த ஜின்னரசை நோக்கி, தமது கஷ்ட நிஷ்டூரமான சம்பவங்களை யெல்லாம் சொன்னார்.

சைகுவஜ்ஜுத்தீனுடைய பரிதாபமான முறைப் பாட்டைக் கேட்ட இராசஜின் கண்கள் ரத்தஞ் சிந்தக் கர்ன கடூரமாகத் திரும்பி, தன் பரிவார ஜின்களைப் பார்த்தது. உடனே அக்கூட்டத்திலுள்ள சில ஜின்கள் வெருண்டு ஓடிப் போய், சில நிமிஷத்திற்குள் மூன்று கொடிய ஜின்களையும், சைகுவஜ்ஜுத்தீனுடைய காணாமற்போன மகளையும் கூட்டிவந்து அங்கேவிட்டன.

பிறகு ஜின்னரசு அந்த மூன்று துஷ்ட ஜின்களையும் சினந்து பார்த்து: இவ்வித அநியாயம் நீங்கள் ஏன்செய் தீர்கள்? என்று கேட்டது. அதற்கு அவை ஒன்றும் பேசா மல், அஞ்சித் தலைகுனிந்து நின்றன. இராசஜின் அம்மூன்று ஜின்களுக்கும் கழுத்தையும், கால் கைகளையுஞ் சேர்த்து விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்தி விட்டு, சைகுவஜ்ஜுத்தீனு டைய மகளை அவர்வசம் ஒப்படைத்து, அவரை நோக்கி: நீர் அஞ்சாதீர். இனி ஒருகாலும் இவ்விதச் சம்பவம்

உமக்கு உண்டாகாது ; சந்தோஷமாய்ப் போயிரும் என்று சொல்லிப் பணிந்து போய்விட்டது.

சைகுவஜுஹுத்தீன் அங்கிருந்து தம் மகளை யழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார். அவர் வீட்டுக்கு வந்தது முதல் முன்னடந்த துஷ்டாட்டம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அதனால் அவர் சந்தோஷப்பட்டு, அன்று பொழுது விடிந்த அதிகாலையில் எழுந்து இரவு நடந்த வரலாறுகளை ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்களிடம் தெரிவிக்கவேண்டிப் புறப்பட்டு வந்து, ஆண்டவ ரவர்களைப் பணிந்துநின்று நடந்ததைச் சொல்லிக் காட்டினர். அதை ஆண்டவ ரவர்கள் கேட்டு, அவரைப்பார்த்து: முன் உண்டான தீங்குகளில் ஒன்றுவது இனி உமக்கு நேரிடாது. நீர் சந்தோஷமுற்று நிர்ப்பயமாயிரும் என்று சொல்லி, அவருக்காகவும், அவர் குடும்பத்திற் காகவும் துஆசெய்து அநுப்பினர்கள். இதுநடந்த அன்றுமுதற் கொண்டு மேற்சொன்ன துஷ்டகிர்த்தியம் ஒன்றும் நேரிடாமல் சைகுவஜுஹுத்தீன் குருஸானி என்பவர் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்திருந்தார்.

ஜின்னிடர் தவிர்த்தது முற்றிற்று.

திற்கு அனுப்பி விட்டார்கள். அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் போய்விட்டன.

பிற்பாடு, ஒரு நாள் ஆண்டவரவர்கள் அப்பகுதியில் துஷ்டாட்டஞ் செய்துவந்த மஜூசிக் காபிர்களில் ஒருவனை ஒரு புலியைத் தோற்றரவாக்கி இரண்டாகப் பிளந்தெறியச் செய்து, பின் அவன் உடலை ஒன்றாய்ச்சேர்த்து உயிராக்கி விட்டு, அவர்கள் அனைவரையும் இஸ்லாமிலாக்கினார்கள். அதனால், அங்கேயுள்ள மஜூசிகள் எல்லாரும் ஆண்டவரவர்களுக்கு மிகவும் அஞ்சி நடந்தார்கள்.

மான்குட்டிகளை மீட்டினது முற்றிற்று.

---

௩௧ - ம் அத்தியாயம்.

இறந்தவனையெழுப்பினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இறந்துபோன ஒரு மஜூசிச் சிறுவனை உயிருடன் எழுப்பின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சுல்தான் ஷாஹுல்ஹமீது பாத்தூஷா ஆண்டவரவர்கள் பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டு பாரிஸிராச்சிய எல்லையைக்கடந்து, துறுக்கிஸ்தானிற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்விராச்சியத்தில் தூரான்பருவதம் என்று பிரபலமான ஒரு மலையுண்டு. ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் தபோதனர்களுடன் அந்த மலையின் கெபியிற்போய், நாற்பது நாள் வரையும் கல்வத்திலிருந்தார்கள்.

நிஷ்டையின் நாட்கள் நாற்பதுந் தீர்ந்தபின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பாட்டனாராகிய குப்புல்லக் தாபு சையிது முகியித்தீனப்துல்காதிறு ஜைலானி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் பேரால் கந்தூரிகொடுத்துவிட்டு, பின்பு

அந்த மலைக்குகையில் வணக்கஞ் செய்து கொண்டிருந்த சைகு ஷம்சுத்தீன், சைகு வஜ்ஹுத்தீன் என்னும் இரண்டு பெரியோர்களையும், அவர்கள் கூட்டத்தாரையும் சந்தித்துத் தரிசனை பண்ணிக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு அத் தேசத்து நாட்டுப் பகுதிகளில் சில நாள் சஞ்சரித்தார்கள்.

அக்காலத்தில் அப்பகுதிகளில் வசிக்கும் முஸ்லிம் களும், மஜூசிகளும், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பிரபல மகிமையைக் கேள்விப்பட்டுவந்து, அவரவர் நாட்டங் களை முறைப்பாடு செய்து நிறைவேற்றிக்கொண்டு போவார்கள். அதனல் அந் நாடெங்கும் ஆண்டவரவர் களின் மகத்துவம் பிரஸ்தாபப்பட்டது.

கைகூடாத காரியங்களைக் கைகூடுவித்தும், தீராத நோய்களைத் தீர்த்தும், மனிதர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி வருவதால், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள்மீது அங்குள்ள சில மஜூசிகளுக்குப் பொறுமை மூண்டது. அதனல் அப்பொறுமைகொண்ட சிலர் ஒரு கூட்டங்கூடி நாம் இந்த முகம்மதிய பெரியவரை எவ்விதத்திலும் தாழ்மைப்படுத்தி விடவேண்டும். இல்லாவிடில் நம் இனத்தார் அனை வரையும் தங்கள் இஸ்லாம் மார்க்கத்திற் சேர்த்து விடுவார். அப்படி இவரைத் தாழ்மைப்படுத்த வேண்டுமானல், சில மாதங்களுக்குமுன் இறந்து புதைக்கப்பட்ட ஏழு பிராய முள்ள இன்ன சிறுவனை உயிருடன் எழுப்பித் தரவேண்டு மென்று இவரிடம் கேட்போம். அது இவரால் கூடாத காரியம். அப்போது இறுமாப்படங்கிப் பங்கமடைந்து, நமக்குத் தாழ்ந்துபோவார். இதுதான் தக்க உபாயம் என்று ஆலோசித்துத் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, எல்லாரும் புறப்பட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து நின்று, தங்களுள் ஒருவனைச் சுட்டிக்காட்டி: இவருடைய ஏழு வயதுள்ள ஒரு மகன் இறந்து மூன்று மாதமாயின. அவன் இன்ன தானத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறன். இப்

போது அவனை உயிருடன் எழுப்பித் தரவேண்டும் என்று கேட்டார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் இச் சொல்லைக்கேட்டு உடனே யெழுந்து, அவர்கள் எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தச் சிறுவனைப் புதைத்திருக்கும் சவச் சாலையிற்போய், அவன் பிரேதக்குழியருகில் நின்றுகொண்டு, அவன்பெயரையும், அவன் தாயின் பெயரையுஞ் சேர்த்துக் கூப்பிட்டு "தும்பி இதுனில்லாஹ" என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள். உடனே அந்தச் சிறுவன் உயிர்பெற்று, முன்னிருந்தபடி எழுந்துவந்து நின்றான்.

ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள்மீது பொறாமை கொண்ட அந்தக் கூட்டத்தார் இந்த ஆச்சரியமான மகிமையைக் கண்ணெதிரேகண்டு திடுக்கிட்டு, வேறொன்றும் பேசாமல், அனைவரும் ஒருமித்து ஆண்டவ ரவர்களின் திருக்கரத்தைப் பிடித்துக் கலிமாசொல்லி இஸ்லாமிலாய், நேர்வழியும், ஈடேற்றமும் பெற்றார்கள்.

பிற்பாடு ஆண்டவரவர்கள் அந்தநாட்டுப் புறங்களை விட்டு, அத்தேசத்தின் பிரதான நகரமாகிய பலகு என்னும் பட்டணத்தில் தங்கள் தபோதனர்களுடன் போய்ச்சேர்ந்து, ஒரு சாலையில் விடுதியிட்டுத் தங்கியிருந்தார்கள்.

இறந்தவனை யெழுப்பினது முற்றிற்று.

---

௩௨ - ம் அத்தியாயம்.

சைகுமூஈனுத்தீன் தாயாரைத்தரிசித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் சைகுமூஈனுத்தீன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் உத்தரவுகொண்டு, தமது இறந்துபோன தாயாரைத் தரிசித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பலகு நகரத்தில் இருக்கும்போது, தங்கள் கலீபாக்களுள் ஒருவராகிய சைகு மூஈனுத்தீன் என்பவர் வந்து பணிந்து நின்று : எஜமானவர்களே, தமியேன் இந்த பலகு நகரத்திலேதான் பிறந்தேன். நான் பிறந்து ஏழு பிராயமானபோது என் தகப்பனுர் மௌத்தாய்விட்டார். அப்போதே நான் என் தாயையும், குடும்பத்தாரையும் விட்டுப் பிரிந்துபோனேன். இதுவரையும் ஒருதரமாவது மீண்டுபோய் அவர்களைச் சந்திக்கவில்லை. காலம் அதிகமாய் விட்டபடியால், இப்போதுபோய் அவர்களைச் சந்திக்க நாடுகிறேன் ; எனக்கு உத்தரவு தரவேண்டும் என்று கேட்டார். ஆண்டவரவர்கள், போய்வாரும் என்று அவருக்கு உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

சைகு மூஈனுத்தீன் ஆண்டவரவர்களிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தமது வீடுதேடிப்போய், குடும்பத்தாரைக் கண்டு வெகு ஆவலாய்க் கொண்டாடினுர். பின் : என்தாய் எங்கேயென்று அவர்களிடம் கேட்டார். உமது தாய் மௌத்தாய் ஐந்து வருஷமாயினவென்று அவர்கள் சொன்னுர்கள். இதைக்கேட்டு சைகு மூஈனுத்தீன் சஞ்சலப்பட்டு, தமது தாயாரின் கபுறை விசாரித்துப் போய், அங்கே பாத்திஹாவோதி ஜியாறத்துச் செய்து கொண்டு, அங்கிருந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிருக்கும்

சாகைக்கு வந்து, நடந்த காரியங்களை ஆண்டவ ரவர்கள் சமுகத்தில் சொல்லிக்காட்டி : என் தாயை நான் உயிருடன் சந்தித்துக் கொள்ளும்படி தேவரீர் கிருபைபுரிய வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவரைப்பார்த்து : முஈனுத்தீனே, நீர் இப்போதே உமது தாயின் கபுறடியிற்போய், கிபுலாவை முன்னோக்கி ஸலாம் சொல்லிவிட்டு, பாத்திஹா வோதிக்கொண்டிரும் ; உமது நாட்டத்தை அல்லாகுத்த ஆலா நிறைவேற்றுவான் என்று உத்தரவுபண்ணி அநுப்பினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்னபடி சைகுமுஈனுத்தீன் மறுபடியும் தாயாரின் கபுறடியிற்போய் ஸலாம் சொல்லிவிட்டு, ஓதிக்கொண்டு நின்றார். அப்போது, அவர் தாயாரின் கபுறு துளும்பி, இரண்டாய்ப்பிளந்து விரிந்தது. அவருடைய தாயார் அதற்குள்ளிருந்து ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து. பரிமளவாடை கமகமென்று வீசும்படி, நிலவைச் சொரியும் பூரணமதிபோன்ற முகத்துடன் வெளிப்பட்டார்.

சைகு முஈனுத்தீன் தமது தாயாரைக் கண்குளிரக் கண்டு " அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் யா உம்மீ " என்று ஸலாம் சொன்னார். உடனே அவர் தாயார் வாய்திறந்து " அலைக்கு முஸ்ஸலாம் யாபுனைஇ " என்று பிரதிசொன்னார். பிறகு அவர் தாயை நோக்கி : அம்மா, தாங்கள் மௌத்தானபின் தங்களுக்கு நேரிட்ட சம்பவங்கள் என்ன ? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் தாயார் : மகனே, நான் செய்திருந்த நன்மைகளைக்கொண்டு அல்லாகுத்த ஆலா என் பாவங்களைப் பொறுத்து, என்னைச் சுவர்க்கத்திற் குடியிருத்தி, எனக்கு வேண்டுமான நிகுமத்துகளையும் தந்தான் என்று சொல்லிவிட்டு, பின்னும் " புகழ் அடங்கலும் அல்லாவுக்கேயுரியன. அவன் எப்படிப் பட்டவனானால், அவனுடைய வார்த்தைப்

பாட்டை நமக்கு உண்மையாக்கினுனே அப்படிப்பட்டவன். இன்னும், சுவர்க்கம் என்கிற பூமியை நமக்குக் காணியாட்சி யாக்கித் தந்தானே அப்படிப்பட்டவன். அந்தச் சுவர்க் கத்தில் நாம் வேண்டிய இடத்தில் ஒதுங்குவோம். இது, நற்கருமஞ் செய்கிறவர்களுடைய பொறுமைக்குப் பிரதியா யிருக்கும்'' என்று பொருள்படுகிற குறுஆன் ஆயத்தையும் ஓதிக் காட்டினுர். இதைக் கேட்டவுடன் ஸைகு முஈனுத் தீனுக்கு அழுகை வந்து, கண்களி லிருந்து தண்ணீர் தாரை தாரையா யோடிற்று. பிறகு அவர் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தார்; தமக்கு எதிரே நின்ற தாயாரைக் காணவில்லை. விரிந்திருந்த கபுறு மூடிப் பொருந்தி, முன்போ லிருந்தது.

அதன்பிறகு ஸைகு முஈனுத்தீன் அங்கிருந்து ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து, தாம் கண்ட காட்சி முதலியவற்றைச் சொல்லிவிட்டு, அல்லாகுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகி வஸல்லமவர்கள் பேரில் ஸலவாத்துச் சொல்லி, பொறுமை யுடன் சுக்று செய்திருந்தார்.

ஸைகுமுஈனுத்தீன் தாயாரைத்தரிசித்தது முற்றிற்று.

---

௩௩ - ம் அத்தியாயம்.

ஜபலுல் ஔலியாவுக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் துறுக்கிஸ்தானிலுள்ள ஜபலுல் ஔலியா என்னும் மலைக்குப்போய், அங்கே ஒரு பெரியோரைத் தரிசித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவ ரவர்கள் பலகு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தபோதனர் கூட்டத்துடன் மஷ்ஹது என்னும் தலத்திற் போய், அங்கே அடங்கி யிருக்கும் ஹலறத்து இமாம் சையது அலிமூசற்றிலா றலியல்லாகு அன்கு அவர்களின் றௌலாஷரீபை ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு மூன்றுதினம் கல்வத்திலிருந்து, பின் பாத்திஹா கத்தம் ஓதி கந்தூரி கொடுத்துவிட்டு, அங்கிருந்து ஜபலுல் ஔலியா என்னும் மலைக்குப் போனார்கள்.

ஆண்டவ ரவர்கள் அந்தமலையில் நாற்பது தினம் கல்வத்தி லிருந்தார்கள். கல்வத்துத் தீர்ந்தபிறகு அங்குள்ள ஔலியாக்கள் அனைவரையும் ஜியாறத்துச் செய்தார்கள். பிறகு, கஸ்தூரிக்குகை என்று பெயர் வழங்குகிற அம்மலைக் கெபிக்குப் போனார்கள். அதன் வாசல் திறக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து கஸ்தூரி வாடை வீசிற்று, ஆண்ட வரவர்கள் அந்த வாசல் வழியாய்க் கெபிக்குள் நுழைந்து, அங்குள்ள சர்வ பாக்கியங்களையும், அதிசயங்களையும் ஒவ்வொன்றாகக் கண்டு களித்து அல்லாகுத்தஆலாவுக்கு சுக்றுசெய்து, மறுபடியும் ஒருபுறமாகப் பார்த்தார்கள். அங்கே பெரியவர் ஒருவர் ஆகாய நிஷ்டை செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் முகமாதியுடல் முழுதும் பிரகாசம் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. அன்றியும், அவரிடத்தி லிருந்து கஸ்தூரி மணம் எழுந்து எங்கும் வியாபித்துக் கமழ்ந்துகொண்

டிருந்தது. அவர் ஆடாமல் அசையாமல் எழுதிய சித்திரம் போல இயக்கமற்றிருந்தார்.

அந்தப் பெரியவரை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கண்டு அருகிற்போய், அவர் காதில் இஸ்மூல்லதலம் என்னும் திருமந்திரத்தை யோதி ஊதினர்கள். அம் மந்திரம் காதில் ஏறினவுடன் அவர் தெளிவடைந்து எழுந்து ஆண்டவரவர்களின் கையைப் பிடித்து ஸலாம் சொல்லி. அளவளாவிக் கொண்டாடினர். பின் அவர் அல்லாதுத்த ஆலாவைத் துதித்து, நபி ஸல்லல்லாதுஅலைகிவஸல்ல மவர்கள் பேரில் ஸலவாத்துச் சொல்லி ஆநந்தத்தில் முழுகி, சுக்று செய்தார். அதன் பிறகும் அவர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பெரியவரிடம் சில உபதேசங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பின் அவரை நோக்கி: தாங்கள் என் நாமத்தை எப்படித் தெரிந்து கொண்டீர்கள்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்தப் பெரியவர் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: ஷாதுல்ஹமீதே, நீர் அவதாரமாகுமுன் உம்மை நான் அறிவேன்; உமது பதவி யின் உயர்வும் இவ்வளவென்று எனக்குத் தெரியும். நீர் பிறக்குமுன் எழுபது பெரியோர்கள் கூடிய ஒரு சபை உமது திருநாமத்தைக் கேட்டுத் தலைசாய்த்தது. அப்போது நான்: ஆண்டவனே, நான் மரணமடையும் நேரத்தில் இந்தச் சபையில் துதிக்கப்பட்ட ஷாதுல் ஹமீது என்பவரை ஹாஸிருக்கு என்று அல்லாதுத்த ஆலாவிடம் இரந்தேன். உடனே அல்லாதுத்த ஆலா என் இரப்பை ஒப்புக்கொண்டு: அவர் உம்மிடம் வந்தபோது நீர் தெளிவடைந்து மௌத்தா வீர் என்று எனக்கு விடைதந்தான் என்று சொல்லிவிட்டு: ஆண்டவனே! நீ என் இரப்பை ஏற்றுக்கொண்டது போல,

என் றாகையும் ஏற்றுக்கொள்வாயாக என்று ஒரு சத்த மிட்டார் ; உடனே அவர் உயிர் பிரிந்தது.

மகா உன்னத பதவியில் நிஷ்டை புரிந்துகொண்டிருந்த பெரியவர் மௌத்தானபோது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவரை அடக்கஞ் செய்துவிட்டு, நாற்பதுதினம் வரையில் அங்கேயே நிஷ்டையிலிருந்தார்கள்.

ஜபலுல் ஔலியாவுக்குப்போனது முற்றிற்று.

கூசு - ம் அத்தியாயம்.

மாணிக்கப்பூருக்கு மீண்டது.

[இவ் வாத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஜபலுல் ஔலியாவிலிருந்து தங்கள் சுயநகரமாகிய மாணிக்கப்பூருக்கு மீண்டதும், பிதா மாதாக்களின் மௌத்துக்கு ஹாலிருயிருந்து அவர்களை அடக்கினதுமாகிய வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையது அப்துல் கா்திறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்ன ஜபலுல் ஔலியாவில் இருந்து புரிந்த நிஷ்டையில் நாற்பது தினமுந் தீர்ந்து கத்தம், பாத்திஹா முதலியன முடித்து, மறு நாள் இரவு இஷா தொழுதபின் தங்கள் தபோதனர்களைப் பார்த்து : இன்று காலை என் தகப்பனுர் ஹலறத்து சையது ஹஸன்குத்தூஸவர்களின் மரண வேளையாயிருப்பதால், அவர்களின் மௌத்துக்கு நான் ஹாலிருயிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, அவர்களெல்லாரையும் தங்களுக்குப் பின்தொடர்ந்து நடக்கும்படிக் கட்டளையிட்டு, மேற் சொன்ன மலையினின்று இறங்கி, மாணிக்கப்பூரை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அன்றிரவே பிரயாணப் பட்டுவருகையில், அர்த்தசாம மானபோது வெளிச்சமுள்ள

முடுகின வழிகளும், தூரந் தொலையிலுள்ள மலைகளும், வனங்களும், நதிகளும், நாடு நகரங்களும் மிகச் சமீபமாய்க் குறுக்கிட்டு, அதிக விரைவாய்ப் பின்போயின. ஆண்டவரவர்களின் பிரயாண விரைவுக் கென்று பூமிசுருங்குஞ் சத்தம், செக்காடுஞ் சத்தம்போல் அவர்கள் எல்லார் காதிலும் அன்றிரா முழுதுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அன்றியும், பூமியுள் புதைந்து கிடக்கும் பொருள்களெல்லாம் அடிக்கடி வெளியாய், மின் வெட்டினாற்போல மறைந்து கொண்டிருந்தன.

இவ்வாறாக ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அன்றிரா முழுதும் துறுக்கிஸ்தானிலிருந்து அயோத்தி மாகாணத்திற்குவரும் விசாலமான நீண்ட பாதைகளையெல்லாம் அற்புதகரமாகக் கடந்து, பொழுது விடியுமுன் மாணிக்கப் பூருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தஹஜ்ஜத்து என்னும் வைகறைப் பொழுதில் ஆண்டவரவர்கள் மாணிக்கப்பூருக்குள் பிரவேசித்து, தங்கள் மனைக்குப் போனார்கள். அப்போது, அவர்கள் தகப்பனார் ஹலறத்து சையிது ஹஸன்துத்தூஸவர்களுக்கு மரணத் தறுவாயா யிருந்தது. உடனே ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் பக்கத்திலிருந்து அப்போது ஆகவேண்டிய கருமங்களை மிக மரியாதையுடன் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். கூட வந்த தாபோதனர் நானூற்று நால்வரும் பக்கத்திலுள்ள தோட்டத்தில் விடுதியிட் டிருந்தார்கள். அன்று பஜ்றுவேளையானபோது ஹலறத்து சையிது ஹஸன் துத்தூஸவர்கள் உபாத்தானார்கள். அவர்கள் உபாத்தானது ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தொன்பதாம் வருஷம், ஜமாத்துல் அவ்வல்மாதம், ஐந்தாந்திகதி. தகப்பனரவர்கள் உபாத்தானபோது, அவர்களுக்கென்று பரிதாபப்பட்டு அழும்பந்து மித்திரர்கள் அனைவரையும் ஆண்டவரவர்களே தேற்றி, பின் தந்தையின் பிரேத

க்ஷேமச் சடங்குக்கு ஆகுமானவைகளையெல்லாம் தயார் செய்து அடக்கி, கத்தம் பாத்திஹா எல்லாம் முடித்தார்கள்.

தகப்பனு ரவர்கள் உபாத்தான, ஐந்தாம்நாள் தாயா ராகிய சையிதத்து பாத்திமாவும் உபாத்தானுர்கள். ஹல றத்து ஆண்டவரவர்கள் தாயா ரவர்களுடைய மரணச் சடங்குகளையும் நிறைவேற்றி முடித்து, தங்கள் மனையிலேயே நாற்பதுதினம் வரையும் நிஷ்டையி லிருந்தார்கள். அந்த மகத்துவமான நிஷ்டையின் நாற்பது நாட்களும் தீர்ந்து தங்கள் பாட்டனுர் நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்ல மவர்கள் பேரிலும், பாட்டனுர் ஹலறத்து முகியித்தீன் அப்துல் காதிறு ஜைலானி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் பேரிலும், பிதா மாதாக்கள் பேரிலும் கத்தம், பாத்திஹா ஓதி கந்தூரி கொடுத்துவிட்டு, நானூற்று நான்கு தபோதனர்களும் புடை சூழ்ந்துவர மாணிக்கப்பூரைவிட்டுக் கடைசியாகப் * பிரயா ணப் பட்டார்கள்.

மாணிக்கப்பூருக்கு மீண்டது முற்றிற்று.

---

* ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் இந்தப்புறப்பாடு ஹிஜுறத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தொன்பதாம் வருஷம், ஜமாத்துல் ஆகிறுமா தம், இருபத்து மூன்ருந் திகதியென்று துலாசத்துல் கறமாத்து என்னும் கிரந்தஞ் சொல்லுகின்றது. ஏனைய கணக்கிற்கு இது பொருந்தா தாயினும், தகப்பனு ரவர்களின் உபாத்துக் கணக்கின்படி ஒத்திருக்கின்றது.

௫௫ - ம் அத்தியாயம்.

குஷ்டந் தீர்த்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு அரசனின் குஷ்டரோகத்தைத் தீர்த்து, அவன் மனைவியின் கருப்பத்தை வெளிப்படுத்தி ரக்ஷித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறுன் சுல்தான் ஷாஹுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மக்கா வுக்குப்போய் ஹஜ்ஜு செய்வதற்காக வேண்டி மாணிக்கப்பூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, தங்கள் சீஷர்களாகிய நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் காடு மலைகளையெல்லாங் கடந்து நடந்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் போகும் தங்கள் பிரயாண வழியில், கன்ஜூப்பூர் மாகாணத்தில் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள். அப்போது அந்தமாகாணத்து அதிபதி தமது மந்திரி பிரதானிகளுடன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து பணிந்துநின்று: தமியேன் தேவரீருடைய தரிசனையைநாடி வந்தேன் என்று சொன்னார். ஆண்டவரவர்கள் அவரைத் தங்கள் அருகில் அழைத்து: உமது காரியம் என்ன? என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவர் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: என் எஜமானவர்களே, தமியேனுடைய காரியங்களைத் தாங்களே நேரிற் காணும்படி எனக்குக் கடவுள் கிருபை செய்தது பெரும் பாக்கியம். இப்போது தாங்கள் என் சரீரத்தைப் பாருங்கள் என்று சொல்லி, தாம் அணிந்திருந்த மேலங்கியையும், கைகால்களில் இட்டிருந்த மோஜா என்னும் உறைகளையும் கழற்றிவிட்டு, வெறு மேனியாய் நின்றார். அவருடலில் கேசாதி பாதம்வரையும் குஷ்டம்பற்றி அழுகிப் புண்பட்டு, துர்நாற்றம்வீசி, ஊனம் வடிந்துகொண்டிருந்தது. மனிதர்கள் காண்பதற்கு அருவருத்து அஞ்சும் கொடியரோகத்தி

ளுல் நொந்த தம் உடலை அவர் ஆண்டவரவர்களுக்குக் காட்டி, பின்னும் நோக்கி : எஜமானவர்களே, என் காரியம் இதுமாத்திர மன்று ; இதோ நிற்கிற என் மனைவி அதிக நாள் மலடாயிருந்து, கொஞ்சகாலத்திற்குமுன் கருப்பவதி யானுள். இவள் கருப்பமாய் இன்றைக்கு மூன்று வருஷங்க ளாயின. இதற்கிடையில் இவள் பிரதிதினமும் கருமாரி கண்டு வருத்தப்பட்டுக்கொண் டிருப்பதே மணியமாயிருக் கிறதன்றி, பிரசவ முண்டாகவில்லை. இதைக் குறித்து நான் அநேக பண்டிதர்களைக் கேட்டேன். அதற்குச் சிலர் : இது பிள்ளையல்ல ; சதைக்கட்டி என்றும், சிலர் : பிள்ளைதான் ; பிறப்பது அசாத்தியம் என்றும், சிலர்: இது ஷைத்தா னுடைய சேஷ்டை என்றும் பலவாறு சொல்லுகிறுர்கள். அதனுல், ஒரு வழியிலும் இவளுக்குச் சுகாநுகூலமில்லா மல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறுள். அதுவும் போதா மல், என் உடலிலுள்ள ரோகமும் இவளைப் பற்றிக்கொண் டது. எனக்கும் இவளுக்கும் இனி நான் செய்யவேண்டிய பரிகாரம் ஒன்று மில்லை. இவைகளுக்கு இனிமேல் தேவரீர் தங்களுடைய திருவருளே மருந்தாகவேண்டும். ஆகையால், எஜமானவர்களே, தாங்கள் இரக்கம் வைத்து, என் உடலி லுள்ள நோயைப் பற்றத்தீர்த்து, மனைவியின் உபாதி தீரக் கருப்பத்தை ஒரு புத்திரனுக வெளியாக்கி ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, மன்றுடி அழுதார்.

தங்கள் முகதாவில் வந்துநின்று முறையிட்டு அழும் அதிபரின் சரீரநோயையும், அவர் பத்தினிபடும் பரிதாப யாதனையையும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, அவர் முறைப்பாட்டையுங் கேட்டபோது, அவர்களின் அன்பான மனம் உருகி இளகிற்று. உடனே தங்கள் இருகரங்களையும் உயர்த்தி, அவ்விருவர் துன்பமும் தீரும்படி துஆ இரந் தார்கள். அப்போது நாலுபேர் அறிய அங்கே நின்ற அந்த அதிபதியின் கொடிய குஷ்டரோகம் முழுதுந் தீர்ந்து,

மேனியும் பொன்மயமாய் இலங்கிற்று. அவர் மனைவியும் அப்போதே கருமாரி தீர்ந்து, அங்கேயே ஒரு ஆண்குழந்தையை யீன்றாள். புருஷரும், மனைவியும் நோயற்ற யவ்வன சுரூபதேகிகளாய் நின்றார்கள். இதைக்கண்ட அவர் கூட்டத்தார் அனைவரும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள்.

பிறகு, அந்த அதிபரும், அவர் மனைவியும், பரிவார ஜனங்களும் சந்தோஷமடைந்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் துதித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் சாகை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிற்பாடு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, கீழ்த்திசையிலுள்ள சீனாத்தேசத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

குஷ்டந்தீர்த்தது முற்றிற்று.

நசு - ம் அத்தியாயம்.

திரவியாலயத்தை வசமாக்குவித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சீனாச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாருக்கு அவர்கள் முன்னோருடைய திரவியாலயத்தை வசமாக்குவித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பகீர்மார்களோடு சீனாவைச் சார்ந்த தார்த்தாரிதேசத்து ஒரு மாகாணத்திற் போய்த் தங்கினார்கள். அப்போது அங்கே வாசஞ்செய்கிற காபிர்களின் அதிபதியுடைய சேவகவீரர்கள் பெருந்திரளாய் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்வந்து: நீங்கள் யார்? என்னகாரியத்திற்காக இங்கே வந்தீர்கள்? என்று கேட்டார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள்: நாங்கள் இஸ்லாமானவர்கள். எங்கள் பரிசுத்த நகரமாகிய மக்காவுக்குப் போகப் புறப்பட்டு, பரதேச சஞ்சாரஞ்செய்து வருகிறோம் என்று

அவர்களுக்கு வதில்சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட அவர்கள் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி : இந்த ராச்சியத்தில் எவனாலும் ஒருவன் நான் இஸ்லாமானவன் என்று சொல்லுவானாயின், அவன், விசாரணையின்றிக் கொல்லப்படுவானென்று இராசகட்டளை பிறந்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? நீங்கள் இஸ்லாமானவர்கள் என்பது இங்கே பிரஸ்தாபப்படு முன், வேறு ராச்சியத்திற்குப் போய் விடுங்கள். இல்லாவிட்டால், அநீதமாகக் கொல்லப்பட்டுப் போவீர்கள் என்று சொல்லி, பயமுறுத்தி வெருட்டினார்கள். இதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவர்களைப் பார்த்து : இங்கே வாருங்கள் சேவகர்களே, நாங்கள் இந்தராச்சியத்திற்கு வந்த காரணமானது, இங்கே குடியிருக்கிற காபிர்களை எங்கள் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் அழைத்துச் சேர்ப்பது ஒன்றே யல்லாமல் வேறில்லை. அதற்காகவே, நாங்கள் ஏவப்பட்டு வந்திருக்கின்றோம். இந்தச் சங்கதியை நீங்கள் உங்கள் அரசனிடம் போய்க் கட்டாயம் அறிவியுங்கள் என்று மனோதைரியத்துடன் சொன்னார்கள்.

தங்கள் கொள்கைக்கு மாற்றமான இந்தச் சொல்லைக் கேட்ட அந்தச் சேவகவீரர்கள் ஆண்டவரவர்கள் மீது சினங் கொண்டும் யாதொரு தீங்கும் செய்யத் திராணியில்லாதவர்களாய், ஒன்றும் பேசாமல் அங்கிருந்து மீண்டுபோய் அரசனிடம் அறிவித்தார்கள். இதைக்கேட்ட அவ்விராச்சியத் தலைவன் கோபங்கொண்டு அவர்களை ஏன் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டு வந்தீர்கள்? என்று சொல்லி, வேறு சில ரணவீரர்களைத் திரட்டி நீங்கள்போய் அவர்கள் எல்லாரையும் சங்கரித்துவிட்டு வாருங்களென்று கட்டளை பண்ணி யநுப்பினான்.

அரசன் உத்தரவுபெற்ற அந்த வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் அகங்காரங்கொண்டு புறப்பட்டு, அதிக ஆரவாரத்து

டன் ஆண்டவரவர்கள் இருக்குந் தலத்தைநோக்கி வந்தார்கள். வீர தீரமுள்ள சேனவகுப்பில் ஒன்று தங்கள் மீது அடர்ந்து வருவதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அறிந்து, உடனே தங்கள் இருகரங்களையும் உயர்த்தியேந்தி, அல்லா தஆலா இடம் துஆ இரந்தார்கள். அப்போதே அந்த ரணவீரர்கள் அணிந்திருந்த ஆயுதங்கள் எல்லாம் பறிபட்டுப்போய், எல்லாரும் நிராயுதபாணிகளாய், பலங்குன்றி, சித்தப்பிரமை கொண்டு, தெறிகெட்டுப் பலவழியிலும் சிதறி, முகங்கொண்ட போக்கில் ஓடினார்கள். இவ்வித ஆபத்து அவர்களுக்கு நேரிட்ட அந்தக்ஷணமே அவர்கள் அரசனுக்கும் மனக்கலக்கமுண்டாய், வெறிபிடித்துப் புலம்பத் தொடங்கினன். இதை யறிந்த மற்ற ஜனங்கள் எல்லாரும் திகில்பிடித்துக் கலங்கினர்கள்.

அரசனுக்கும், அவன் சேனவீரர்களுக்கும் சம்பவித்த இந்த விபத்தை நிவர்த்திசெய்வதற்காக அவ் விராச்சியத்துப் பண்டிதர் பலர் எட்டு நாள்வரையும் வெகு பிரயாசை யெடுத்துப் பார்த்தார்கள் ; ஒரு வழியிலும் பலிதப்படவில்லை. அவர்கள் குருமார்களும் அதிகப் பாடுபட்டுப் பார்த்தார்கள் ; பரிகரிக்குந் தோறும் அவர்களுக்குண்டான குணக்கேடு அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது.

அவர்களுக்கு நேரிட்ட வில்லங்கத்தின் தன்மையையும், அது எவ்விதப் பக்குவ பரிகாரங்களாலும் நீங்கிச் சுகப்படாமல் அதிகரிப்பதையும் அவ்விராசனுடைய மந்திரி எண்ணிப்பார்த்து, இது இன்ன காரியத்தா லன்றித் தீரமாட்டாது என்று தனக்குள் சிந்தனை பண்ணித் தீர்ப்பிட்டுக் கொண்டு, சித்தப்பிரமை கொண்ட அரசனையும், வெறிபிடித்துத் திரியும் அவன் வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து பணிந்து நின்று : எஜமானவர்களே, சிறியோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர் பொறுத்தல் இயற்கையென்

பது உலகறிந்த காரியம். தாங்களோ, சர்வ வல்லமையுள்ள கடவுளுக்கு உவப்பான மகாபெரிய நாயகர். ஆனதால் அடியேங்கள் செய்த அறியாப்பிழையை அன்புடன் பொறுத்து ரக்ஷிப்பது தங்கள் அரியலக்ஷணங்களில் ஒன்று. எஜமானே, இப்போது எங்கள் குற்றத்தை இரக்கம் வைத்து மன்னித்து, எங்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் தீங்கை நீக்கி ஆளவேண்டும் என்று சொல்லி, கெஞ்சி மன்ருடினுன். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள்மீது இரக்கம் வைத்து, அவ்வரசனை அருகிலழைத்து, அவன் வாயில் தங்கள் அமிர்தம்போன்ற வாய்நீரை யுமிழ்ந்து. கைகளை யேந்தி : யா அல்லா ! இவர்கள் மீதிறங்கின வில்லங்கமான பலாயை நீக்கி, இவர்களின் இருதயத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் குபுர் என்னும் இருளையும் அகற்றி, எல்லாரும் நேர்வழியாகிய இஸ்லாமிலாகக் கிருபைசெய் என்று துஆ செய்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இரந்த துஆ உடனே கபூலாயிற்று. அப்போதே அரசனுக்கும், அவ்வீரர்களுக்கும் பிடித்திருந்த சித்தப்பிரமை தீர்ந்து சுகமுற்று, அவர்கள் எல்லாரும் இஸ்லாமிலாக உடன்பட்டார்கள். அப்போது, மேற்படி மந்திரி ஆண்டவரவர்களைநோக்கி : எஜமானவர்களே, தங்கள் அடியேங்களுக்கு இன்னும் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டியது உண்டு. அது :—எங்கள் மூதாட்கள் சேகரித்து க்ஷேமித்து வைத்த திரவியங்கள் அடங்கின மாளிகையொன்று இங்கே யிருக்கின்றது. அந்தத் திரவியாலயத்தைச் சூழக் கொஞ்சந்தூரம் வரையும் மனிதர் அணுகக்கூடாதபடி பூதங்கள் காத்து நிற்கின்றன. அதனுல், நாங்கள் அவ்வாலயத்தை நெருங்கி, அங்குள்ள திரவியத்தைக் கைக்கொள்ளக் கூடவில்லை. இப்போது தாங்கள் அந்தத் திரவியாலயத்தைப் பூதகாவலி லிருந்து நீக்கி, எங்களுக்கு வசமாக்கித் தருவது ஒன்றுதான். அப்

படியானால், உடனே நாங்கள் எல்லாரும் இஸ்லாமிலா கிறோம் என்று சொன்னான்.

இதைக்கேட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவ் விராசனேயும், அவன் வீரர்களேயும், மேற்படி மந்திரியை யும் அழைத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து அந்தத் திரவிய மாளிகைக்கு வந்தார்கள். அம்மாளிகை யானது, நூறடி அகலமும், இருநூறடி உயரமு முள்ள சதுராகாரமான மதிலும், மேலே வளைந்தமண்டபமு முள்ளதும், வாசல் இல்லாததும், மிகப் பலமானதுமா யிருந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தமாளிகை யருகிற் போய், தங்கள் வலதுகைச் சுட்டுவிரலால் அதன் சுவரில் கீறினார்கள். உடனே அவ்வாலயம் அதிர்ந்து இரண்டாய்ப் பிளந்து சரிந்தது. அப்போதே அதைக் காத்து நின்ற பூதகணங்கள் அனைத்தும் தெறிகெட்டுச் சிதறி வெருண் டோடி விட்டன. மாளிகைக்குள் ஒன்பதுவகை ரத்தினங் களும், பொற்பணங்களும் கணக்கின்றிக் குவிந்து கிடந்தன. அவைகள் அனைத்தையும் ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் வச மாக்கினார்கள். அவர்கள் அவைகளை ஒப்புக்கொண்டு. சந்தோஷப்பட்டவர்க ளானார்கள். பிறகு மேற்படி அரசனும், அவன் மந்திரி பிரதானிகள், சேனுவீரர்கள், குடிஜனங்கள் எல்லாரும் ஒருமித்து, ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்களின் கையைப்பிடித்துக் கலிமாசொல்லி இஸ்லாமி லானார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஜனங்களுக்கு இஸ் லாம் மார்க்கத்து விதிவிலக்குகளைக் கற்பித்துக்கொடுத்து தங்கள் தபோதனர்களுடன் அங்கேயே சிலநாள் வரையும் தங்கியிருந்தார்கள்.

திரவியாலயத்தை வசமாக்குவித்தது முற்றிற்று.

௯௭-ம் அத்தியாயம்.

ஒட்டக மழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சந்நியாசிகள் அறுத்துத்தின்ற ஒட்டகத்தை உயிர்ப்பித்து அழைத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீருன்சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்ன தார்த்தாரி தேசத்தை விட்டு மறுபடியும் மேற்குப்புறமாக மீண்டு வந்து, இந்தியாவின் வடபாகத்து நாடுகளிற் சஞ்சரித் தார்கள். சிலநாள் அப்பகுதிகளிற் சுற்றி, பின் ஒரு அகன்றநாட்டில் விடுதியிட்டிருந்தார்கள்.

அப்போது, ஆண்டவரவர்களின் பகீர்மார்களென்னும் தபோதனர் கூட்டத்திலுள்ள சைகு இபுறகீம் என்னும் ஒருவர், தமது ஒட்டகமொன்றைப் பக்கத்தில் மேய்விட் டிருந்தார். காலைவேலையில் மேயவிட்ட அவ்வொட்டகம் அன்று மாலைவரையும் வரவில்லை. பின் இராமுழுதும் சைகு இபுறகீம் அதைத் தேடித்திரிந்து, அடுத்தநாள் முழுதும் பலவிடங்களில் போய்ப்பார்த்தார். இரண்டு நாளாயும் அகப்படவில்லை. மூன்றுநாட் காலையிலும் புறப்பட்டு எங்குஞ்சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு அங்கே ஒரு தோட்டத்திலிருக்கும் காபிர்களின் மடத்திற்போய்: என் ஒட்டகமொன்று இங்கேவரக் கண்டீர்களா? என்று அந்த மடத்திலிருக்கும் சந்நியாசிகளிடம் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் சைகு இபுறகீமைப் பார்த்து அதட்டி: நீ யாரைக் கேட்கிறாய்? உன் ஒட்டகத்தைக் கண்டது யார்? போ! போ! வென்று வைது தூரத்தி வெருட்டினார்கள். அவர் அங்கிருந்து பேசாமல்வந்து தம் கூட்டத்திற் சேர்ந்து இருந்துவிட்டார்.

சைகு இபுறகீமுடைய ஒட்டகம் காணுமற்போன சங்கதி பகீர்மார்களுள் பிரஸ்தாப மாயிற்று. அதை ஹல றத்து ஆண்டவரவர்கள் கேள்விப்பட்டு சைகு இபுறகீமை அழைத்து: நீர்போய் அந்தச் சந்நியாசிகளின் காதிற் கேட்கும்படி சத்தமிட்டு உமது ஒட்டகத்தைக் கூப்பிடும் என்று சொல்லி யநுப்பினுர்கள். உடனே அவர் புறப்பட்டு அந்த மடத்தருகிற்போய் நின்றுகொண்டு, தம் குரல் அங்கிருக்கும் சந்நியாசிகளின் காதில்விழச் சத்தமிட்டு, ஒட்டகத்தை அழைத்தார்.

சைகு இபுறகீம் குரலெழுப்பிக் கூப்பிட்டமாத்திரத்தில் அந்த மடத்திலிருக்கும் சந்நியாசிகள் எல்லார் வயிற்றிலு மிருந்து அவ்வொட்டகத்தின் பிரதிதொனி எழும்பிற்று. எஜமானுடைய கூப்பிடுதலுக்கு வயிறுகளிலிருந்து பிரதிகொடுத்த ஒட்டகச் சத்தம் எல்லார்காதிலும் கேட்ட போதே, அவர்கள் வயிறுகளெல்லாம் மகோதரமாய் வீங்கி வருத்தங்கண்டு, கீழேவிழுந்து உருண்டு புரண்டார்கள். அச் சந்நியாசிகள் அனைவரும் நோய் தாங்காமல் தரையிற் கிடந்து உருண்டு புரண்டு துன்பப் படும்போது, அவர்கள் வயிற்றுக்குள் ளிருந்து எழும் ஒட்டகத்தின் உறுமுதல் ஓயவில்லை; அடிக்கடிக் கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. உடனே அந்தச் சந்நியாசிகள் எல்லாரும் தங்களுக்கு நேரிட்ட வில்லங்கம் இன்னதுதான் என்று நன்று யறிந்து கொண்டு, உபத்திரவந் தாங்காமல் எழுந்துவந்து சைகு இபுறகீமுடைய பாதத்தில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட் டார்கள். அப்போது அவர் அவர்களுக்காக மனதிரங்கி பரி தபித்து அழும் அவர்கள் எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்திற் கொணர்ந்து, விட்டு நடந்த வர்த்தமானத்தை சொல்லிக் காட்டினுர்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தச் சந்நியாசிகளைப் பார்த்து: நீங்கள் செய்த காரிய மென்ன? என்று விசாரித்

தார்கள். அப்போது அவர்கள் : எஜமானவர்களே, நாங்கள் அந்த வொட்டகத்தைக் களவிற்பிடித்து, கொன்று தின்று விட்டோம். நாங்கள்செய்த இச்செயல் தவறுதான் என்று இப்போது மனதார ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அடியேங்களாகிய எங்கள் பிழையைத்தேவரீர் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம். தங்களையன்றி எங்களுக்கு இனித் திக்கில்லை என்றுசொல்லி, எல்லாரும் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தார்கள்.

கருணைக் கடலாகிய ஆண்டவரவர்கள் அந்தச் சந்நியாசிகள்படும் பரிதாபத்தையும், கெஞ்சிமன்றாடி அழும் அமளியையும் கண்டு மனதிரங்கி, தின்று தீர்ந்த அந்த ஒட்டகத்தின் மீந்த என்புகளையும், தோல்களையும் கொண்டுவரச் சொல்லி ஒருபக்கத்திற் குவித்து, அதன்மேல் ஒரு கம்பளியைப்போர்த்து, ஒரு கழியைநோக்கி ஓங்கி "கும்பி இனில் லாகி" என்று சொல்லி அதன்மேல் அடித்தார்கள். அடித்த மாத்திரத்தில் அறுத்துத் தின்னப்பட்ட அந்த ஒட்டகம் அந்தக் கம்பளிக்குள் முடங்கியொடுங்கியிருந்து எழுந்து, சத்தமிட்டுக்கொண்டு, சைகு இபுறாகீமுக்கு அருகிற்போய் நின்றது. அப்போதே அந்தச் சந்நியாசிகள் கொண்ட மகோதரங்கள் வற்றி, நோக்காடு தீர்ந்து, பழயவயிறுகளாயின.

நோய்தீர்ந்து சுகமடைந்த அச்சந்நியாசிகள் அனைவரும் இந்த அற்புதத்தினால் அச்சமும், ஆச்சரியமுங் கொண்டு, அப்போதே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கையைப்பிடித்துக் கலிமாசொல்லி இஸ்லாமிலாய், முரீதுமாய், தீக்ஷைபெற்றார்கள்.

ஒட்டக மழைத்தது முற்றிற்று.

ருஅ-ம் அத்தியாயம்.

ராபுலிகள் வழிபட்டது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு ராபுலிகள் வழிபட்டு, சுன்னத்துஜமாஅத்தில் சேர்ந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து குத்புல் அக்தாபு காதிறேலி கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பகீர்மார்களாகிய தபோதனர் கூட்டத்துடன் அங்குள்ள ஜவாக்கீர் நகரத்து குத்பாப் பள்ளியிற் போய்த் தங்கியிருந்தார்கள். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை யன்று அவ்வூர்த் தலைவராகிய நவாபும், அவருடைய மந்திரி பிரதானிகளும், ஊர் வர்த்தகர் முதலான சர்வஜனங்களும் பெருந்திரளாய் ஜும்ஆ தொழுவற்காக வந்திருந்து, தொழுது தீர்ந்தது. பின்பு சிலர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் பணிந்து நின்று: எஜமானவர்களே, அதோ நிற்கும் இவ்வூர் நவாபு சுன்னத்துஜமாஅத்திற் சேர்ந்தவரல்ல. ராபுலிமதுஹபி லுள்ளவர். அவர் அந்த மதுஹபிலிருந்துகொண்டு சுன்னத்துஜமாஅத்தி லுள்ளவர்களைக் கலைத்து, ராபுலியாக்கி வருகிறார் என்று தெரிவித்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் இதைக்கேட்டு அந்த நவாபையும் பார்த்துக்கொண்டு, ஜும்ஆ தொழவந்துகூடின ஜனங்கள் கலையுமுன் அப்பள்ளியின் மின்பறில் ஏறி நின்று, தேவாமிர்தம் சிந்தினாற்போல மனிதர்களின் மனங்கள் உருகி நேர்வழியில் தரிக்கும்படி, கீழ்வருமாறு பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.:—

பிரசங்க ஆரம்பத்தில் அல்லாகுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து, நபி முகம்மதுஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்கள் பேரிலும், அவர்கள் அவுலாதுகள் பேரிலும், அஸ்ஹாபுகள் பேரி

லும் ஸலவாத்தும், ஸலாமும்சொல்லி, மனிதர்களே, அல்லா தத்தஆலா சுவர்க்கத்தையும், நரகத்தையும், மனிதர்களுக் கென்றும், ஜின்களுக்கென்றுமே படைத்திருக்கின்றான். அவனுக்கும், அவனுடைய றசூல் நபி முகம்மது ஸல்லல் லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்களுக்கும் வழிபட்டு நடந்து, நன்மை செய்தவர்கள் சுவர்க்கத்திற்கும், தீமை செய்தவா் கள் நரகத்திற்கும் பாத்திர ராவார்களென்பது சத்தியம். சுவர்க்கம் மகா இன்பமும், ஆநந்தமுமானது; நரகமோ தாங்கரிய கொடுமையும், யாதனையுமுள்ளது. சுவர்க்கத் தைப்பற்றி ஆதரவுவையுங்கள்; நரகத்திற்கு அஞ்சுங்கள். பல பிரிவுகளாயிருக்கும் முஸ்லிமானவர்களும், ஜின்களும், சுன்னத்துஜமா அத்திற்சேர்ந்து, அந்த மதுஹபின்படி அகீதா என்னும் நேரான நிர்ணயத்துடன் அமல்செய்து வருவது வாஜிபாயிருக்கும். அப்படியானல், அவர்களின் இபாதத்துகளும், அமல்களும் அல்லாதுத்தஆலா இடம் கபூல் செய்யப்படும். அவர்கள் தாம் சுவர்க்கத்தைக் கொண்டு நன்மாராயமும், ஜயமும் பெற்றவர்கள். சுன்னத்து ஜமாஅத்துக்கு விரோதமாக மூடத்தன்மையால் பிதுஅத்து என்னும் நூதனமான அகீதாக்களைக்கொண்டு நடக்கிற ராபுலி, காறிஜி முதலான பிரிவுடையவர்கள் அனைவரும் உண்மையாய்ப் பேறிழந்தவர்க ளாவார்கள். சுன்னத்து ஜமாஅத்துக்கு மாற்றமான மதுஹபில் இருப்பதும், அதில் மனிதர்களைச் சேர்ப்பதும், அது நன்மையுடையதென்று அதன்படி அமல்செய்வதும் ஹறாமாயிருக்கும். அவர் களின் இபாதத்துகளையும், அமல்களையும் அல்லாதுத்தஆலா கபூல் செய்யமாட்டான். அவர்கள் அனைவரும் விருதா வாய், பின் கைசேதப் படுவார்கள். சுன்னத்துஜமாஅத்தின் மதுஹபோ எப்படிப்பட்ட தென்றால்,—அல்லாதுத்தஆலா வுடைய சொல்லாகிய குறுஆன் கிதாபைக்கொண்டும், நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமுடைய சொல்லும்,

செயலுமாகிய சுன்னத்தைக்கொண்டும். அவற்றிற்கு ஒத்ததாக மேலான இமாம்களால் தரிபடுத்தின பரிசுத்த மதுஹபு. ஆகையால், ராபுலிமதுஹபி லிருந்து பேறிழக் காமல் அதைவிட்டுத் தௌபாசெய்து மீண்டு, சுன்னத்து ஜமாஅத்திற்சேர்ந்து, ஈமானுடையதும், இஸ்லா முடைய துமான பதினொரு விஷயங்களிலும் குற்றமற்ற கொள்கையுடன் ஒழுகிநடந்து, நபிமுகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகி வஸல்லமவர்களையும், அவர்கள் அஸ்ஹாபுகளையும் உவந்து கொண்டு அமல்செய்வதே மேன்மையாம். அப்படியானல், அவர்கள் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு, நபி முகம்மது ஸல் லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களுடைய ஷபாஅத்திற்கு அருகராய், முஸ்லிமான சகோதரர்களுடன் சுவர்க்கத்தைக் கொண்டு ஜயம்பெற்று, அல்லாதுஆலாவின் ஏப்பற்ற லிகாவையும் பெற்றுக் கொள்வார்கள். ஜனங்களே, கேளுங்கள் ; நபிமுகம்மதுஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து "என் உம்மத்துமார் இனிமேல் எழுபத்துமூன்று கூட்டங்களாய்ப் பிரிவார்கள். அவர்களில் ஒரு கூட்டத்தாரே சுவர்க்கத்திற்குப் பாத்திரர் ; அவர்களுக்கு அஹ்லுல் சுன்னத்து வல் ஜமாஅத்து என்று பெயர். மற்ற எழுபத்திரண்டு கூட்டத்தாரும் நரகத்திற்கு பாத்திரர். அவர்களுக்கு பிதுஅத்துக்காரர் என்றுபெயர். அவர்களே ராபுலி முதலான கூட்டத்தார். அல்லாதுஆலாவின் சொற்படி அவர்கள் எல்லாரும் முஞபிகீன்கள் ; வெறுக்கப்பட்டவர்கள் : வேதனை படுகிறவர்கள். அப்படியே நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்களும் திருவாய் மலர்ந்து சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஜனங்களே, ராபுலி முதலான கூட்டத்தார்கள் கொண்டிருக்கும் இன்ன இன்ன கொள்கைகள் இன்ன இன்ன நியாயப் பிரமாணத்தினல் தவருகும். அவர்களின் சொல்லும், செயலும், மிகவும் பிசகாகும். ஆகையால், அவர்கள்சொல்லை நம்பி, அவர்கள் செய

லைத்தொடர்ந்து, அவர்களைச் சேர்ந்து நடக்காமல், இன்ன கொள்கைகாரர் இன்ன கூட்டத்தார் என்று தெரிந்து கொண்டு அவர்களை விட்டுவிலகி, நேர்வழியான சுன்னத்து ஜமாஅத்துமதுஹபைப் பற்றிப் பிடித்து நிற்பது உங்கள் பேரில் கடமையாயிருக்கும். மூசா அலைகிஸ்ஸலாம், ஈசா அலைகிஸ்ஸலாமைப்போன்ற நபிமார்களின் உம்மத்துமார்கள் மூடத்தனத்தினுலும், அறியாமையினுலும், பிடிவாதத்தினுலும் மனம்போனபடி நிர்ணயங்களைப் பகுத்துக் கொண்டு, பல பிரிவாய் தங்கள் வேதத்தையும், மார்க்கத்தையும் பழுதாக்கி, வழிகெட்டுப் போனதை நீங்கள் அறியவில்லையா? அப்படி யாகாமல் முஸ்லிமான அனைவரையும் அல்லாதுத்தஆலா காப்பாளுக. ஜனங்களே, அல்லாதுத்த ஆலா தன்படைப்புகளில் மேலான படைப்புகளாகப் பத்து வகைப் படைப்புகளைப் படைத்திருக்கின்றுன். அவற்றுள் ஒன்பது வகைகள் மலாயிக்கத்துகள். மற்ற ஒரு வகையை நூற்றிருபத்தைந்து பிரிவாக படைத்திருக்கின்றுன். அவற்றுள் நூறு பிரிவு யாஜூஜு மாஜூஜு. மற்ற இருபத்து நான்குபிரிவுகள் யகூதி, நஸாரு, மஜூஸி, வதனிய்யா முதலான காபிர்கள். மீதியான ஒருபிரிவு முஸ்லிமானவர்கள். இவர்களே எழுபத்துமூன்று கூட்டமாவார்கள். அவற்றுள்:—சுன்னத்து ஜமாஅத்தான ஒரு கூட்டந் தவிர, மற்ற எழுபத்திரண்டு கூட்டமும் பாவிகள். ஆகையால், ஜனங்களே, உங்களைத் தோஷித்தனத்தை விட்டு அல்லாதுத்த ஆலா காப்பாளுக; நீங்கள் சுவர்கத்தைக்கொண்டு ஜயம் பெறுவீர்களாக; உங்களுக்குச் சோபனம் உண்டாவதாக. உங்கள் அமல் கபூலாவதாக என்று இம்மட்டும் பிரசங்கித்து, முடிவில் தோத்திரவகையாக அவர்களுக்கு துஆ இரந்து வாழ்த்தினுர்கள். அப்போது அங்கே கூடியிருந்த சுன்னத்து ஜமாஅத்துகள் அனைவரும் "ஆமீன்" "ஆமீன்" என்று ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இவ்வாறு பிரசங்கித்து, ராபுலி முதலான கூட்டத்தாரின் கொள்கைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்காட்டி, அவற்றிற்குத் தக்கநியாயஞ் சொல்லி அதுகளை நிராகரித்த தெல்லாம், மேற்சொன்ன நவாபுக்கும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், நல்லறிவுண்டாகட்டு மென்றல்லவா? அந்த அருமையான பிரசங்கத்தை வாய் மூடிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மேற்படி நவாபு பிரசங்க முடிந்தவுடன் சினங்கொண்டு, கண்கள் அக்கினிசிந்தத் தமது அரையிற் சொருகியிருந்த உடைவாளை உருவி, ஆண்டவரவர்களின் சிறப்பான மார்பிற் குத்தினார்; அந்தவாள் ஆண்டவரவர்களின் மார்பிற் பாயாமல் அந்த நவாபின் மார்பிற் குத்திப் பாய்ந்தது. தமது மார்பிலேயே தாம் குத்திய வாள் சொருகுண்டபோது நவாபு கலங்கி, மல்லாந்து விழுந்து மௌத்தானார். நவாபு தம் கையாலேயே குத்துண்டு விழுந்து மாண்டவுடன், அவரைச்சேர்ந்த பரிவார ஜனங்கள் அனைவரும் ஆண்டவரவர்களை ஒரு தீங்கும் செய்யத் திராணி கெட்டு, மிகவும் அஞ்சி நடுநடுங்கினவர்களாய், நவாபின் பிரேதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மின்பறிலிருந்து இறங்கி, பள்ளியில் தங்கள் இருப்பிற்போ யிருந்தார்கள். நவாபுடைய பிரேதம் அரமனைக்குப் போனபோது, அங்கே பெரும் அமளியுண்டாயிற்று. அங்குள்ள சேனா வீரர்கள் அனைவரும் துடிதுடித்தார்கள். இவ்வாறாக நம் நவாபை மாளச்செய்த மனிதனை நாம் கொல்லவேவேண்டு மென்று பதைத்தார்கள். பின்பு அவ்வீரர்கள் பெருந்திரளாய்க்கூடி ஒரு சேனாபதியையும் அழைத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பள்ளியைநோக்கி அதிக ஆத்திரத்துடன் வந்தார்கள். அனைவரும் பள்ளியின் வாசலில்வந்து கூடின போது, பள்ளிக்குள் பிரவேசிக்க அவர்களில் ஒருவருக்

கும் திராணி யிருக்கவில்லை. அவர்கள் எவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டும் எந்த விதத்தாலேயோ உள்ளே நுழைய ஏலாமல், மனங்கலங்கி நின்றார்கள். அப்போது, அவர்களுக்குத் தலைவராய் வந்த சேனாதிபதிக்கு, இது உள்ளேயிருக்கும் ஹலறத்து அவர்களின் கருமாத்தினாலானதன்றி மற்றொன்றாலானதல்ல வென்று நன்றாய் விளங்கிக்கொண்டது. உடனே அவர் தம் சேனாவீரர்களைப்பார்த்து "அல்லாகுத்தஆலாவுடைய ஒளலியாக்கள் அச்சந்தீர்ந்தவர்கள்; காக்கப்பட்டவர்கள்" என்னும் அர்த்தமுள்ள குறுஆன் ஆயத்தை ஓதிக்காட்டி: வீரர்களே, இங்கேயிருக்கும் பெரியவர் ஒலி. இவரை உலகத்தார் எல்லாரும் ஒருங்கு திரண்டு எதிர்த்தாலும், ஒரு தீங்கும் செய்ய ஏலாது. இவருக்கு நாம் வழிபட்டு இவரைத் தொடர்ந்து கொண்டால், துன்யாவிலும், ஆகிறத்திலும் நமக்கு நன்மையுண்டாகும் என்று அறிவுறுத்தி, தம் வருகையை ஆண்டவரவர்களுக்குத் தெரிவித்து, உள்ளேபுகுத அநுமதி கேட்டார். பின் அவர்களுக்கு அநுமதி கொடுக்கப் பட்டது.

சேனாவீரர்களும், தலைவரும் பள்ளிக்குள் புகுந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கையைப் பிடித்துத் தௌபா செய்து, சுன்னத்து ஜாமாஅத்திற்சேர்ந்து, ஹனபிமதுஹபிலானார்கள். பின்பு நவாபுடைய பிரேதம் அடக்கஞ்செய்யப்பட்டது. அவ்வூரில் ராபுலி ஒருவனு மில்லாமல், எல்லாரும் சுன்னத்து ஜமா அத்தாயிருந்தார்கள்.

ராபுலிகள் வழிபட்டது முற்றிற்று.

———

ட௲-ம் அத்தியாயம்.

கொலையுண்டவர்கள் பிழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பொருட்டினால், வனத்தில் திருடர்களாற் கொல்லப்பட்ட இருவர் பிழைத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மலை, வனம், நதிகளனைத்தையுங்கடந்து, பஞ்சாபிராச்சியத்தில் வந்துசேர்ந்து, தவழ் குன்றுகளும், அடர்ந்த தருக்களும் பரந்த ஒரு தானத்தில் விடுதி யிட்டார்கள். ஒலிகணுயகமான ஆண்டவரவர்கள் தங்களின் நானூற்று நான்கு பகீர்மார்களோடு விடுதியிட்டு அவ்வனத்தில் தங்கியிருக்கும்போது, ஒரு சிறுவன் திகிலடிபட்டு வெருண்டோடித் தொய்ந்தவனாய், ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்வந்து மனம் பதற நின்றுகொண்டு: எஜமானவர்களே, என் பிதாவும், என் தமையனும், நானுமாக மூன்று ஒட்டகங்களில் சரக்கேற்றிக்கொண்டு, எங்கள் சுயநகரமாகிய லாகூரிலிருந்து புறப்பட்டு குருஸானுக்குப்போய் வியாபாரஞ்செய்து, பின் அங்கிருந்து சரக்கு வாங்கி அவ் ஒட்டகங்களில் சுமத்திக்கொண்டு மீண்டுவந்தோம். எங்களைப் போல வர்த்தகராகச் சில திருடர்கள் கூடவந்தார்கள். நாங்கள் எல்லாரும் இதனடுத்த வனத்தில் வரும்போது, அந்தத் திருடர்கள் என் பிதாவையும், தமையனையும் பதைக்கத் துடிக்கக் கொன்றுவிட்டு, என்னைப் பயமுறுத்தித் துரத்திவிட்டு, எங்கள் சரக்கும் ரொக்கமும் ஏற்றின மூன்று ஒட்டகங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். நான் அகதியாய்த் தவித்தோடி வருகிறேன். தேவரீராகிய தாங்கள் திக்கற்ற என்னைக் காத்து ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று முறையிட்டு அழுதான்.

மனதிரக்கமுள்ள ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தச் சிறுவனின் முறைப்பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, பின் அவனைப்பார்த்து: இங்கேவா; அஞ்சாதிரு. உன் காரியத்தில் அல்லாகுத்த ஆலா உதவி செய்வானாக என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு போர்வையை யெடுத்து மேனி முழுதும் போர்த்துக்கொண்டு. ஒரு ஷாஅத்து நேரம் வரையும் அல்லாகுத்த ஆலா இடம் துஆ இரந்தார்கள். இவ்விதம் துஆ இரந்து கொண்டிருக்கும்போதே அச் சிறுவனின் கொலையுண்டிறந்த தந்தையும், தமையனும் உயிர்பெற்று, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் விரைவாய்வந்து பணிந்து நின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பிறகே அவர்கள் ஒட்டகங்கள் மூன்றும் பொருட்சேத மில்லாமல் வந்து நின்றன.

இந்த ஆச்சரியமான கருமத்தைக்கண்ட சிறுவன் மிகவும் சந்தோஷமுற்று, அல்லாகுத்த ஆஜலாவுக்கு சுக்றுசெய்து, ஆண்டவரவர்களையும் துதித்தான். பிறகு அந்த மூவரையும் ஐந்துநாள் மட்டும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூடவே வைத்திருந்து, பின் லாகூருக்குப்போகும் காபிலாவுடன் சேர்த்து அநுப்பினார்கள். மூவரும் ஆநந்தமடைந்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு லாகூருக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

கொலையுண்டவர்கள் பிழைத்தது முற்றிற்று.

௪௦-ம் அத்தியாயம்.

ஹலறத்து சையிது முகம்மது யூசுபுசாகிபு அவதரித்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்துசையிதுமுகம்மதுயூசுபு சாகிபுஆரிப்பில்லாஹியவர்கள் அவதாரமான வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது;]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்ன வனத்திலிருந்து புறப்பட்டு, நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் அந்தப் பஞ்சாபின் தலைநகரமாகிய லாகூரிற போய்சேர்ந்து, அவ்வூர்ப் பெரிய குத்பாப்பள்ளியில் சாகை பண்ணிக்கொண்டு அங்கே தங்கினார்கள். அப்போதே, நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்களுக்கும், குத்புல் அக்தாபு சையிது முகியித்தீன் அப்துல்காதிறு றலியல்லாகு அன்கு அவர்களுக்கும் பௌத்திரராகிய சையிது அப்துல்காதிறு நாயகமவர்கள் மாணிக்கபூரிலிருந்து புறப்பட்டு, அளவற்ற அற்புதங்களை வெளிப்படுத்தி அநந்த தேசங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு, இங்கே வந்திருக்கின்றார்களென்று அவ்வூர் முழுதும் பிரஸ்தாபமாயிற்று.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவங்களை முந்தியே கேள்விபட்டு அறிந்திருக்கின்ற அவ்வூர் முஸ்லிம்களனைவரும் இப் பிரஸ்தாபத்தைக்கேட்டு ஆநந்தக்கடலில் அமிழ்ந்து, ஆண்டவ ரவர்களின் திருவடித் தரிசனைக்கு ஆவல் கொண்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அங்குப்போய்த் தங்கின அன்று முதல் அவ்வூரிலுள்ள அமீர்முதல் பகீர் வரையும் தனித்தும், சிலர் கூடியும், பலர் திரண்டும் வந்து தரிசித்துப்போகத் தொடங்கினார்கள். அவரவர் நாடிவருகிற கருமம் ஒவ்வொன்றும் நிறைவேறி வந்தது. ஆண்டவரவர்களின் சந்நிதியில் ஜனசந்தடி ஓயாமலிருந்தது. ஊர்ப்

பெரிய மனிதர்களுள் பலர் ஆண்டவரவர்களுக்குப் பணி விடைபுரிய ஒருவருக் கொருவர் முந்தினவர்களாய், அங்கிருந்து அகலாமல் காத்திருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் ஊழியத்திற்குக் காத்திருக்கும் பெரிய மனிதர்களுள், இஸ்லாம் மார்க்கத்துச் சட்டப் பிரகாரம் ஆளுகை செய்கிற காலியும், நான்கு மதுஹபுகளின் நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் ஐயந்திரிபற வறிந்து தீர்ப்பிடும் முப்தி யுமாகிய மகத்துவமுள்ள சைகு நூறுத்தீன் என்போரும் ஒருவர். ஆண்டவரவர்களுக்கு மற்றவர்கள் செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகளைப் பார்க்கிலும் இந்த காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் செய்வது அதிகரித்திருந்தது. இவர்கள் பிரதிதினமும் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து ஒரு தொண்டருக் கொப்பாயிருந்து, எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்வார்கள். இவர்கள் செய்யும் ஊழியம் பிறர் செய்வதிலும் அதிகமாயிருந்தபடியால், அவ் வூராரில் இவர்களே ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் விசேஷித்திருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்களின் அன்பும் இவர்கள்மேல் அதிகரித்திருந்தது. அவ் வன்பு இவர்கள்மேல் அதிகரித்தற்குத் தக்க கராணமும் ஒன்றுண்டு. அது:—இனி வரப்போகிற ரகசியாற்புதம் வெளியாவதே.

இது இப்படி நிகழும் நாட்களில் கா்லிநூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் தங்கள் மீது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் அன்பு மிகுந் திருப்பதை யறிந்து களிகூர்ந்து, ஒரு நாள் ஆண்டவரவர்கள் தனித்திருக்குஞ் சமயத்தில் அவர்கள் சமுகத்திற் போய் ஸலாம்சொல்லித் தாழ்ந்துநின்று, பின் வருமாறு முறைப்பாடு செய்தார்கள்;

நாயகமே. அடியேன் இவ்வூருக்கு காலியும், முப்தியுமாயிருக்கிறேன். எனக்கு இம்மையில் வேண்டிய எல்லாப் பாக்கியங்களும் உண்டாயிருந்தும், ஒரு குறைவு மாத்திரமிருக்கின்றது. அது புத்திரபாக்கிய மில்லாக் குறைவே

யன்றி, வேறொரு குறைவுமல்ல. இல்லற வாசிகளான யாருக்கு புத்திரவாஞ்சை இல்லாமலிராது. இம்மையில் யார் யார் என் னென்ன பேறுகளைப் பெற்றிருந்தாலும், மகப்பே றில்லாதிருந்து வாழும் வாழ்க்கை மனப்பாக்கிய முள்ள வாழ்க்கை யல்லவே. ஒருவனுக்கு மலடனென்னும் பெயர் ஏற்படுமானால், அது, அவன் மனோரம்மியத்தைக் குறைக்கத்தக்க ஒரு கருவியல்லவா? எனக்கு எல்லாச் சுகாநுபவங்களு முண்டாயிருந்தும், ஒரு மைந்தனில்லா மையே என் மனதைப் புண்படுத்தி விட்டது. இம் மனப் புண்ணுற மருந்துதேடி அநேக மகான்களையடுத்து எனக் கொரு மைந்தனுண்டாக அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று மன்றாடினேன், சிலர்: உமக்கு மகப்பே றில்லையென்றும், சிலர்; அல்லாகுத்தாஆலா நாடினால் உண்டாகுமென்றும், உறு திப்பாடின்றிச் சொல்லிவிட்டார்கள். அவற்றைக் கேட்ட பின் என் மனப்புண்ணுற வழியில்லை யென்று நான் கவலை கொண்டு, அநுபவிக்கும் சுகங்களனைத்தையும் துக்கமாகவே காண்கின்றேன். என் எஜமானவர்களே, ஒருவன் சந்ததி யற்றுப்போனால், பிறர் அவனைச்சுட்டி: இவன் கருமசண் டாளனாதலால் தான் சந்ததியற்றுப் போனான் என்று நிந் தித்துப் பேசவும் இட முண்டாகுமே. அவ்விதப் பேச்சுக்கு இடம் படாமல் நான் ஒரு பிள்ளையைப் பெற வேண்டு மென்றும், இல்லாவிடில், சீக்கிரம் இறந்துபோக வேண்டு மென்றும், ஓய் வொழி வில்லாமல் சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டு, துயரக்கடலில் முழுகிக் கிடக்கின்றேன். நான் மனத்துயரில் மடிந்து கிடக்கும் இக்காலத்தில் தேவரீ ருடைய திருவடிகள் இங்கெழுந்தருளியது, பாவியாகிய எனக்குப் புத்திரபாக்கியத்தை உண்டாக்குவதற்கு என்றே நினைக்கின்றேன். இது வரையும் ஆறாதிருந்த என் மனப்புண் இனி எளிதில் ஆறுமென்று நம்பி தங்கள் திருவடித் தொண்டனாய் அடைக்கலம் புகுந்தேன். இப்போது அடி

யேன் எனக்குப் புத்திர பாக்கியந் தரவேண்டு மென்று தங்கள் மகிமையுள்ள சந்ததியில் மன்றாடுகின்றேன் என்று இவ்வாறு முறையிட்டார்கள்.

காலி நூறுத்தீன் முப்தி யவர்களின் முறைப்பாடு முழுவதையும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவர்களை நோக்கி " தங்கள் யாருடைய வமிசம்? " என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் " எஜமானே, அடியேன் அமீறுல் மூமினீன் அபூபக்கர் ஸித்தீக்கு றலியல்லாகு அன்கு அவர்களின் வமிசத்திலுள்ளவன். என் தந்தை பெயர் முஈனுத்தீன். என் மனைவியும் என்னேடொத்த வமிசத்தி லுள்ளவள் தான் " என்று மறுமொழி சொன்னார்கள். ஆண்டவரவர்கள் இதைக்கேட்டு, ஞானதேசிகர் " உமக்குப் பிரியமான இடத்தில் அதனைச் சேர்ப்பியும் " என்று கட்டளையிட்டபடி, நமது சந்ததியைச் சேர்ப்பிக்கத்தக்க பிரியமான இடம் இதுதானென்று சிந்தித்துக் களிகூர்ந்து, பின்னும் அவர்களை நோக்கி: நூறுத்தீனே, தாங்கள் போய்த் தங்கள் மனைவியை யழைத்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் தாம்பூலமு மெடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்று உத்தரவு செய்தார்கள். காலி நுறுத்தீன் முப்தியவர்கள் சந்தோஷத்தில் முழுகி, உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாளிகைக்குப் போய், ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் நடத்த வர்த்தமானங்கள் அனைத்தையும் தங்கள் மனைவியிடம் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு அவர்கள் மனைவி அதிக ஆநந்தமடைந்தார்கள்.

பின்பு பொழுதுபட்டு இரவாயிற்று. அது திங்கட் கிழமை யிரவு, ஆகவே, காலி நூறுத்தீன் முப்தி யவர்கள் தங்கள் மாளிகைக்கும், ஆண்டவரவர்களிருக்கும் பள்ளிக்கும் இடை வழியில் ஒரே படியாக மூடுதிரையிடுவித்து, அருமை மனைவியாகிய மாதுசிரோமணி ஜுஹறாபீவி யவர்களையும், அவர்கள் சகோதரியையும் அழைத்துக் கொண்டு, கொஞ்சம் தாம்பூலமு மெடுத்துக்கொண்டு, அவ்விரு பெண்களையும்

அந்தத்திரைக்குள் நடந்துவரச் செய்து பள்ளிக்குவந்து, ஆண்டவரவர்களின் பக்கத்தில் ஒரு வளைதிரையிடுவித்து அத்திரைக்குள் தங்கள் மனைவியையும், அவர்கள் சகோதரியையும் இருக்கச் செய்துவிட்டு, தாங்கள் கொணர்ந்த தாம்பூலத்தை ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வைத்துப் பணிந்து நின்றார்கள்.

இஷா தொழுதுவிட்டு ஔறாதுகள் ஓதிக்கொண்டிருந்த ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஓதி முடிந்தபின், தங்கள் சமுகத்திலிருக்கும் தாம்பூலத்தை யெடுத்து, சிறப்பான திருவாயிலிட்டு * மென்றார்கள். சற்றுநேரம் மென்றபின் அத்தம்பலத்தைக் கையிலெடுத்து, காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்கள் கையில் தின்னும்படி † கொடுத்தார்கள்.

---

*மென்றபோது ஆண்டவரவர்களின் திருமேனி வியர்த்துநடுங்கிற்றென்றும், சற்றுநேரம் கரங்களை தரையிலூன்றி யிருந்தார்களென்றும், அவற்றிற்குக் காரணம்.—முன்னொருபோதும் தாம்பூலம் தின்றறியாததும், தின்னும் அப்பியாசர்களுக்கும் பித்தத்தைக் கலக்கிடுவதும், அதன்காரமுமே யென்றும், காரணப்புராணம் சொல்லுகின்றது.

† காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுத்தார்களென்றும், ஜுஹறுபீவிக்கி மாத்திரம் கொடுத்தார் களென்றும், இருவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தார்களென்றும், சில கிரந்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பேதப்படச் சொல்லுகின்றன. மவுலூது என்னும் பிரதானகிரந்தம் காலி நாறுத்தின் முப்தியவர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுத்ததாகக் கட்டுரைப்பதால், அத்தம்பலத்தை ஜுஹறுபீவிக்கே கொடுக்கும்படி காலிநாறுத்தீன் முப்தியவர்கள் கையில் கொடுத்ததாகச் சித்தாந்தப் படுகின்றது. அன்றியும் காரணப்புராணம் லாகூர்ப்புக்கபடலம், ருரு-ம் செய்யுளில், "———ஷாகுல் ஹமீதுநாதர் அகமகிழ்ந் தெழுந்தமுத்த மவ்வயின் சேர்த்தார்——— சொல்லுகிறபடி, தங்கள் சந்ததியை அவர்களிடம் ஒப்படைத்திட்டார்களென்றும் புலப்படுகின்றது.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் காலிநாறுத்தீன் முப்தியவர்களைத் தங்கள் சமுகத்திலிருத்தி, வலது கையினால் அவர்கள் முகத்தில் மூன்றுதரம் தடவி "அல்லாஹும்ம ஜஅல்ஹு பனின அறுபஅத்தன் வபனாத்து" என்று மூன்றுதரமோதி துஆ செய்துவிட்டு, அவர்களை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு சொல்லுகின்றார்கள் :—

நாறுத்தீனே, அல்லாதஆலா தங்களுக்கு நான்கு ஆண் மக்களையும், சில பெண் மக்களையும் தந்தருள்வான். அந்த ஆண்மக்கள் நால்வருள் முந்தின பிள்ளை என்னுடையது. அந்தப் பிள்ளைக்கு என் தமையனாருடைய திருநாமமாகிய சையிது முகம்மதுயூசுபு என்கிற நாமத்தை யிடுங்கள். அந்தப் பிள்ளை இனி என் சுதந்திரராவார். அந்தப் பிள்ளையின் சந்ததியார்களே எனக்கு உரிமைகாரர்கள். இன்னும் அந்தப்பிள்ளை என் கண்ணுக்குக் கண்ணான மனங்குளிர்ந்த மகன். அல்லாதஆலா எனக்குக் கொடுக்கும் நன்கொடையனைத்தையும் அநுபவிக்கும் பாத்திரர் அவரே என்னுடைய நிலையில் நிற்பவரும், எனக்குப்பின் என்னுடைய தானத்தில் தரிப்பட்டிருப்பவரும் அவரே. அவர் பிறந்து ஏழுவயதாகு முன் குறுஆன் ஓதிமுடித்து, மற்ற இல்முகளனைத்தையும் கசடறக் கற்றுத்தேறி, இபாதத்தாகிய வணக்கத்தில் பராக்காவார். சகல வொழுக்கங்களும் அவருக்குண்டாய் விடும். சரிவர ஏழுவயதானவுடன் உங்களைப் பார்த்து: "என்தந்தையார்? அவர்கள் எங்கே யிருக்கின்றார்கள்? எனக்காக அவர்கள் ஏதும் தந்ததுண்டா? நான் அவர்களைத் தேடிப்போக வேண்டும்" என்று விசாரிப்பார். அக்காலத்தில் நான் மக்கா விலிருப்பேன். உமது தந்தை மக்கா விலிருக்கிறாரென்று நீங்கள் அவருக்குத் தெரிவித்து, உமக்கு அவர்கள் கொடுத்த அடையாளம் இந்தப் பற்கொம்பு தானென்று இதை அவர்கையிற் கொடுத்து, அவர் நாட்டத்திற்கு அநுமதி கொடுங்கள். அவர் இதைவாங்கிக் கொண்டு என்னைத்

தேடிப் பயணப்படுவார். நீங்கள் அவரைத் தடுக்காதீர்கள். சந்தோஷத்துடன் அநுப்புங்கள். அல்லாதுத்த ஆலா வின் உதவிகொண்டு அவர் என்னை மக்கா வில் வந்து சந்திப்பார். நான்சொன்ன இவை யனைத்தையும் மறந்துவிடாதீர்கள். ஞாபகத்திலிருக்கட்டும் என்று இம்மட்டுஞ் சொல்லி, ஓர் பற்கொம்பை யெடுத்து அவர்கள் கையிற் கொடுத்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன திருவாய் மொழி ஒவ்வொன்றையும் காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் தலைசாய்த்துக் காதுதாழ்த்திக்கேட்டு, அவற்றை இதய பூர்வமாக வொப்புக்கொண்டு, பற்கொம்பையும் வாங்கிக் கொண்டார்கள். பின் ஆண்டவரவர்கள் காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்களின் மனைவியாகிய ஜுஹறுபீவியை அவர்கள் மனைக்குப்போக உத்தரவு கொடுத்துவிட்டு, காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்களை அப்போதே தங்கள் சாகையில் தனித் திருந்து ஓதும்படி ஒரு குறுஆன் ஆயத்தையும், ஒரு அஸ்மாவையும் சொல்லிக் கொடுத்து, நாற்பதுதினம் வரை யும் ஒரேயிருப்பா யிருக்கும்படி கட்டளை பண்ணினார்கள். அப்படியே அவர்கள் அவற்றை யோதிக்கொண்டு, குறிப் பிட்டநாள் முடியுமட்டும் அங்கேயே தங்கியிருந்தார்கள்.

காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் சந்தானவிரதங்காத்த நாற்பதுதினங்களுந் தீர்ந்த மற்றுநாள், அறுசுவைக் கறிக ளுடன் புலவுச்சோறுக்கி, நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலை கிவஸல்லமவர்கள் பேரிலும், ஹலறத்து முகியித்தீன் அப்துல்காதிறு ஜைலானி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் பேரிலும் கத்தம் பாத்திஹாவோதி, அவ்வூர் ஜனங்க ளனைவருக்கும் விருந்து கொடுத்தார்கள். அதன்பின் காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போகவேண்டி ஆண்டவரவர்களிடம் விடைப் பெற்றுக்கொண்டு, பள்ளியி லிருந்து வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் வீட்டிற்

போனபோது, தங்கள் மனைவியாகிய ஜுஹறுபீவிக்கு உண்டாயிருந்த நாதனக்குறிகளைக் கண்டு, நமது நாட்டம் நிறைவேறும் அடையாளமிதுவென்று சந்தோஷக்கடலில் முழுகினார்கள்.

அதன்பின் காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்கள் வழக்கம்போல ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பணிவிடையிலேயேயிருந்துகொண்டு வந்தார்கள். சிலநாட்களுக்குப்பின் ஆண்டவரவர்கள் லாகூரிலிருந்து பிரயாணப்பட எத்தனித்தார்கள். அதையறிந்த காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்களும், மற்றப் பெரியமனிதர்களும், சாமானிய ஜனங்களும் பெருந்திரளாய்த்திரண்டு ஆண்டவரவர்களுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து, பயணமநுப்பினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் லாகூரை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

லாகூரில் காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்களும், அவர்களின் பிராணநாயகியான ஜுஹறுபீவியும் சந்தோஷகரமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். பின்பு, ஜுஹறுபீவி கர்ப்பமாயிருக்கின்றார்களென்று வெளிப்பட்டது. அதை இரு குடும்பத்தாரும் அறிந்து, அல்லாகுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்று செய்தார்கள். நாயகராகிய காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்களுக்கு உண்டான ஆநந்தம் கொஞ்சமல்ல. இவ்விதச் சந்தோஷத்துடன் ஜுஹறுபீவியின் கருப்பம் நாட்குநாள் வளர்ந்து, வரவரக் கருமுதிர்ந்து நிரப்பமாயின.

ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தொன்பதாம் வருஷம், றஜபு மாதம், பனிரண்டாந் திகதியன்று காலி நாறுத்தீன் முப்தியவர்களின் மனைவியாகிய ஜுஹறுபீவி ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பொருட்டால், அல்லாகுத்த ஆலாவின் உதவிகொண்டு, முதலாவதாக ஒரு ஆண் குழந்தையை யீன்றார்கள். பிள்ளை பிறந்தபோது காலி

நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் ஆநந்தத்தில் மூழ்கி, தங்கள் குடும்பத்தாருடன் வந்து பிள்ளையைத்தூக்கி முகர்ந்து, மார்க்கப்படி அதற்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளனைத்தையுஞ் செய்து, சையிது முகம்மதுயூசுபு என்று பெயரிட்டார்கள். வெகுகாலம் வரையும் மகப்பேறிழந்திருந்த காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்களுக்கு ஆண்பிள்ளை யுண்டானதென்று லாகூர் முழுதும் சந்தோஷம் பரவியிருந்தது.

ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் பிதா மாதாக்களின் இருபெருமரபாராலும் கொண்டாடிப் போற்றி வளர்க்கப் பட்டு, நாளொருவண்ணமும், பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து வந்தார்கள். குடும்பமுழுதும் அவர்களை அருமந்தபிள்ளையென்றும், செல்வக்குழந்தயென்றும் பாராட்டி வந்தனர். பிள்ளையின் சிறுபருவத்திலேயே அதன் மகத்துவம் விளங்கித் துலங்கிற்று.

காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்களுக்கு முதலாவதாக சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் பிறந்தபின், இரண்டாங்குமாரராக முஈனுத்தீன் என்றும், மூன்றாங் குமாரராக ஹஸன் என்றும், நான்காங் குமாரராக பதுறுத்தீன் என்றும் மூன்று ஆண்மக்கள் பிறந்தார்கள். அதன்பின் சில பெண் மக்களும் பிறந்தார்கள். இம்மக்கள் அனைவருள்ளும் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களே, அதிக பக்ஷத்துடன் வளர்க்கப்பட்டு வந்தார்கள். பிள்ளையில்லாத பெருங்குறை கொண்டிருந்த காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பொருட்டால் இத்தனை புத்திரபாக்கியத்துடன் லாகூரில் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சையிது முகம்மது யூசுபுசாகிபு அவதரித்தது முற்றிற்று.

சக - ம் அத்தியாயம்.

விக்கிரக நாசஞ் செய்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு பிரதான ஆலயத்திலுள்ள விக்கிரகங்களை நாசஞ்செய்தவரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறுன்சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் லாகூரைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பஞ்சாபிராச்சியத்தைக் கடந்து, சிந்தியா நாட்டுக்கு வந்து, அங்குப் பிரவாகித்து ஓடும் சிந்துநதிக் கரையில் தங்கள் தபோதனர் கூட்டத்துடன் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள். அந்த நதிக்கரையில் காபிர்களின் பேர்போன ஆலயமொன்றிருந்தது. அவ்வாலயத்தில் பசும் பொன்னாற்செய்த ஒரு பாரிய விக்கிரகமும், அதை சூழ அறுபது பொற்சிலைகளும் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. அவ்விக்கிரகங்களுக்குப் பூசைமுதலியன செய்ய ஆயிரம் ஆசாரியர்களும், அவர்களுக்குத் தலைமையாய் ஒரு மூப்பனும், அநேக தொண்டர்களும் அங்கிருந்தார்கள். அந்நாட்டு ஜனங்கள் அந்த விக்கிரகங்களைத் தெய்வமென்றும், அவ்வாசாரிமார்களை அத் தெய்வங்களின் புத்திரர்களென்றும் வழிபட்டு, ஆராதனைசெய்து வந்தார்கள். அந்த ஆலயத்திற்கு உள்ளேயாவது, பக்கத்திலாவது அந்நிய மதஸ்தர் ஒருவரோ, சிலரோ, பலரோ, பிரவேசிப்பதானால், அங்கிருக்கும்பைசாசங்களின் பலத்தினால் அவர்கள் அக்கினிபற்றி எரிந்து கருகிச் சாம்பலாய் அழிந்து போவது வழக்கம். இது பிரத்தியக்ஷமாக நடந்து வருவதால், காபிர்களுக்கு அவ்வாலயத்தின்மேல் மனவுறுதி பதிந்திருந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஆலயத்தின் தன்மையையும், அங்குள்ள விக்கிரகங்கள் ஆசாரிமார் முதலி

யோரின் விவரங்களேயும் பிறமதஸ்தர் அங்கே பிரவேசித் தால், அவர்கள் தீப்பற்றி எரிந்து சாம்பலாவதே அதன் தீட்டுக்கழி வென்பதையும் கேள்விப்பட்டு, அங்கே நாம் போய் அறிவோமென்று எண்ணி, தங்கள் சாகையிலிருந்து எழுந்து நானூற்று நான்கு தபோதனர்களேயும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஆலயத்திற்குட் பிரவேசித்து, அதன் முத லாம் பிரகார மண்டபத்தில் தங்கிஞர்கள். அன்று சாய ரக்ஷையா யிருந்தது.

அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள், அங்கே பல விடத்திலும் அடுப்புகள் மூட்டி, சோறு கறி சமையுங்கள் என்று தங்கள் சீஷர்களாகிய பகிர்மார்களுக்குக் கட்டளே யிட்டார்கள். அவ்வாறே அன்றுபொழுது படுமுன் அங் கங்கே பல அடுப்புகள் மூட்டிச் சோறுகறியாக்கி எல்லாரும் புசித்தார்கள்.

பின் அஸ்தமித்தபோது, பெருந் தொனியிட்டு பாங்கு சொல்லும்படி உத்தரவு கொடுத்தார்கள்; அப்படியே பாங்கு சொல்லப்பட்டது. அதன் பின் ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் இமாமாய், தபோதனர்கள் மௌமூமாய் நின்று மகுறிபு தொழுது இஷாவரையும் ஓதிக்கொண்டிருந்து இஷாவானபோது தொழுது முடித்து, வழமைப்படி நெடு நேரம் ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அர்த்தசாம மானவுடன் அந்த ஆலயத்திற்குள் ளிருந்து அறுபது துஷ்டப் பிசாசுளும், ஒரு தலைமைப் பிசாசும் புறப்பட்டு, கைகளில் பலவித ஆயுதங்களேயும், எரி கொள்ளிகளேயும் பிடித்துக்கொண்டு, அதிக ஆரவாரத் துடன் அக்கினிமயமாய், பெரும் அமளியுடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு நேரே வந்தன. பலவித விகார ரூபங் களேயுடைய அப் பிசாசுகள் பயங்கரமான காட்சியுடன் தங் களுக்கு எதிரே வருவதை ஆண்டவரவர்கள் கண்டார்கள்.

அங்கே பிரவேசிக்கும் அந்நிய மதஸ்தரை எரித்துச் சாம்ப லாகும்படி வழக்கம்போலக் கர்னகடூரமாம் வரும் அந்தப் பிசாசுகளை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு அல்லாதுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து, நபிமுகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல் லமவர்கள் பேரில் ஸலவாத்தும் ஸலாமும் சொல்லி, பின் அந்தப்பிசாசுகளைப் பார்த்து, சூறத்து யாஸீனையும், சூறத்து முல்கையும் ஓதிக்கொண் டிருந்தார்கள். பகீர்மார்களும் குறுஆனிலுள்ள பலபல சூறத்துகளையும் ஓதினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஓதிக்கொண்டிருக்க அவர்களை எதிர்த்துவரும் மேற்படிப் பிசாசுகளின் ஆரவார மும், அமளியும் வரவரக் குன்றிப்போய் அடங்கின: அவற் றின் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்கள் எல்லாம் தாமாக நழுவி விழுந்தன; எரிகொள்ளிகள் அவிந்தன. பின் அப் பிசாசுகள் எல்லாம் பலங்குன்றி, ஜின்களால் சிறையாக்கப்பட்டு, பரக்க விழிக்கத் தொடங்கின. கொடுமையான ஆரவார மும், அமளியும் ஒழிந்து, அடங்கி யொடுங்கிச் சிறைப் பட்ட பிசாசுகள் அனைத்தும் ஹலறத்து ஆண்டவர்களை மன்றாடி, அடைக்கலங்தேடி முறையிட்டு அழுதன.

பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அடைக்கலம்தேடியழும் அப் பிசாசுகளைப் பார்த்து, சூறத்து றகுமானையும், சூறத்து முஜம் மிலையும் ஓதினார்கள். அவை ஓதிமுடியும் வரையும் சாய்த்துக் காதுதாழ்த்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. ஓதிமுடிந்தபின், மறுத்தொன்றும் பேசாமல் எல்லாப் பிசாசுகளும் ஒரு மித்து ஆண்டவரவர்களுக்கு வழிபட்டன. பிறகு ஆண்டவ ரவர்கள் அந்தப் பிசாசுகளைச் சிறைவிடுத்து அநுப்பிவிட் டார்கள். பலங்குன்றி வழிபட்ட பிசாசுகள் அனைத்தும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து போனபின், ஆண்டவரவர்கள் மனமகிழ்ந்து அல்லாதுத்த ஆலாவுக்கு சுக்று செய்துவிட்டு, விடியும் வரையும் ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பொழுது விடிந்தபோது ஆண்டவரவர்களும், பகீர் மார்களும் பஜ்ரு தொழுது, மறுபடியும் ஓதிக்கொண் டிருந் தார்கள். சூரியோதயமானவுடன் அந்த ஆலயத்து ஆசாரி மார் ஆயிரம் பேர்களும், அவர்கள் தலைவனும், அடியார் களும் பெருங்கூட்டமாய்க் கூடி, ஆண்டவரவர்கள் சமு கத்தில் வந்து பணிந்து கைகட்டி நின்றார்கள். அப்போது ஆசாரிமார்களின் தலைவன் ஆண்டவரவர்களை நோக்கிக் கீழ் வருமாறு சொல்லுகிறான் :—

எஜமானவர்களே, இந்த ஆலயம் தொன்று தொட் டுள்ளது. இதிலுள்ள அறுபத்தொரு விக்கிரகங்களும் எங் களுக்குப் பராபரனைப் பூர்வத்திலேயே ஏற்பட்டவை. நாங்கள் எங்களை இச் சிலாரூபங்களுக்கும் புத்திரர்களென்று பாவித்து வருகிறோம். இத் தெய்வங்களைத் தொழாத அந்நியர் இதற்குள் நுழைந்தால், அவர்கள் எரிந்து சாம்ப லாய்ப்போவதே இதற்கு உண்டான தீட்டு நீங்குவதாம். இச்சங்கதி எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. தாங்களும், தங்கள் தபோதனர்களும், இந்த ஆலயத்திற் பிரவேசித்தபோது, உங்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கச் சினங்கொண்டு ஆயுதங் களும், எரி கொள்ளிகளும் கைகளில் ஏந்தி, ஆரவாரத் துடன் புறப்பட்டுவந்த அந்த தேவதைகள், சினந்தணிந்து எங்களிடம் சந்தோஷமாகவந்து, எங்களை நோக்கி: என் மக்களே, இன்றுதான் நமக்கு நற்காலம் பிறந்தது. எல்லா வுலகங்களையும், அவ் வுலகங்களிலுள்ள எல்லாப் பொருள் களையும் சிருஷ்டித்த ஏக பராபரன் ஒருவன் இருக்கின்றான். அவனுக்கு நாம் வழிப்பட்டு அவனுடைய திருவாக்காகிய குறுஆன் என்னும் சத்தியவேதத்தை யோதி, இஸ்லாமாவதே காரியம். இனி நீங்கள் மேற்சொன்ன ஏகபரனாகிய கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எங்களைத் தெய்வமென்று ஆராதனை செய்வதை விட்டொழிந்து, இன்று முதல் நேர்வழி பெறுங்கள். இல்லையானால், நீங்களும், உங்

களாற் பூசிக்கப்படுகிற நாங்களும் அக்கினிநகரமாகிய நரகத்திற்குப் பாத்திரர்களாவதில் சந்தேகமில்லை. நமக்கு மன்னிப்புங் கிடைக்கமாட்டாது. ஆகையால், இனி நீங்கள் உங்கள் கொள்கைகளை விட்டு இங்கே வந்திருக்கும் ஷாதுல் ஹமீது என்னும் பெரியவரிடம் போய், அவருக்கு வழிபட்டு இஸ்லாம் மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். அதனால் நேர்வழி பெறுவீர்கள். இப்போதே புறப்படுங்கள் என்று எங்களுக்குக் கட்டளை பண்ணி அநுப்பின. ஆகையால், தேவரீர் எங்களை ரக்ஷித்து நேர்வழிகாட்டுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இச் சொல்லைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, அல்லாதுத்த ஆலாவுக்கு சுக்று செய்து, சுஜூதும் செய்து, அவர்கள் எல்லாரையும் இஸ்லாமாக்கி, அவர்களுக்குத் தீக்ஷை கொடுத்து, அவர்கள் தலைவராகிய மூப்பருக்கு கிலாபத்துக்கொடுத்து, மார்க்கத்தின் நியமங்களையும், இப்பாதத்தின் வகை விவரங்களையும் கற்பித்து, அவர்கள் அனைவரையும் பாரம் பரியமாய் அங்கேயே வசிக்கும்படி ஸ்தாபித்தார்கள். பின்பு அவர்களுக்கு ஆகவேண்டியவை யனைத்தையும் செய்தார்கள்.

அதன்பின், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஆலயத்திலுள்ள விக்கிரகங்கள் அறுபத்தொன்றையும், அவைகளிருக்கும் தானத்திலிருந்து எழுந்து வலிய நடந்து வரும்படி அழைத்தார்கள். அழைத்தவுடன் அந்த விக்கிரகங்களெல்லாம் இருப்பைவிட்டுப் பெயர்ந்து நடந்து, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து வரிசையாய் நின்றன. உடனே ஆண்டவரவர்கள் அவைகளைப்பார்த்து: ஏ, சிலைகளே, நீங்கள் எல்லாரும் அதோ இருக்கும் சிந்து நதியிற்போய் விழுந்து, ஆழ்ந்து விடுங்கள் என்று கட்டளையிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்களின் திருவாக்குப் பிறந்த மாத்திரத்தில் அந்த அறுபத்தொரு விக்கிரகங்களும் தடை

யின்றி விரைவாய் நடந்துபோய், நதியில் விழுந்து ஆழ்ந்தன.

பிறகு, அந்த ஆலயத்தை மஸ்ஜிது என்னும் தேவாலயமாக்கி, அதில் ஒவ்வொரு தினத்து ஐந்து நேரங்களிலும் பாங்கு இகாமத்துச் சொல்லி இமாம் ஜமாஅத்துடன் தொழுது வரும்படிக்கும், ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையிலும் குத்பா ஓதும்படிக்கும் நியமித்துவிட்டு, அந்த ஆலயத்தின் பக்கத்தில் மதறஸா என்னும் கல்விச்சாலை யொன்றும் கட்டி, அதற்குத்தக்க ஏற்பாடுகளும் செய்வித்து. அங்குள்ள எல்லாரையும் நேர்வழியில் தரிபடுத்தினார்கள்.

விக்கிரக நாசஞ்செய்தது முற்றிற்று.

சஉ - ம் அத்தியாயம்.

முனிவர்கள் வழிபட்டது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு மலையில் வசிக்கும் இருஷிகள் வழிபட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது காதிறுவலி கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் சிந்து நதிக் கரையை விட்டுப் புறப்பட்டு, தங்கள் தபோதனர் புடைசூழக் கௌன் என்னும் மலைச்சாரலிற் போனார்கள். போனபோது, அம் மலையில் முற்றத் துறந்த முனிவர் பலரும், அவர்களுக்குத் தலைமையான இருஷிகள் மூவரும் வாசஞ்செய்கிறார்கள் என்னும் செய்தி, ஆண்டவரவர்களுக்குத் தெரிந்தது. இந்தச் செய்திகேட்ட ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைச் சற்றும் மதிக்காமல் தங்கள் பகீர்மார் நானூற்று நால்வரும் புடைசூழ அந்த மலைமேல் ஏறினார்கள். பெருந்திரளான தபோதனர்களுடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் வருவதை அந்த இருஷிகள்

கண்டு : இவன் யார் ? இங்கே நாம் இருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் மதிக்காமல், ஒழுங்கீனமாகக் காலிற் பூண்ட மிதியடியுடன் இறுமாப்பாய் வருகிறான். இவ்விதம் வருவது இவனுடைய வாலிபப் பருவத்தின் செருக்கா! அல்லது, கற்ற கல்வியின் செருக்கா! என்னதான் என்று நாம் அறிவோம்! இவனை இன்று இலகுவில் விடக்கூடாது என்று சொல்லிச் சினங்கொண்டு, அந்தமலைப் பொதும்புகளில் திரள் திரளாய்கூடிக் குடியிருக்கின்ற கருங் குளவிகளை விட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களையும், பகீர்மார்களையும் கொட்டும்படி ஏவினார்கள்.

சித்தில்வல்ல இருஷிகளின் ஏவலுக்குக் கீழ்ப்படிந்த அந்தக் கொடியவிஷமுள்ள குளவிகளனைத்தும் ஆகாயம் நிறைய நெருங்கிப் புறப்பட்டு ; திரள் திரளாய்ப் பறந்து, ஆண்டவரவர்களை அடுத்துக் கொட்டவந்தன. கருங் குளவிகள் பேரிரைச்சலுடன் கூடி முன்னேக்கி வருவதை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, அவற்றைப் பார்த்து ; நீங்கள் எதற்காக இப்படித்திரண்டு வருகிறீர்கள் ? என்று கேட்டார்கள். அற்புதநாயகராகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இவ்வாறு கேட்டபோது, அக்குளவிகள் வாய் திறந்து : இந்தமலையில் வசிக்கும் இருஷிகளுடைய ஏவற் பிரகாரம் உங்களைக் கொட்டி வருத்தவந்தோம் என்று பிரதி சொல்லின. அவைகள் சொன்ன இச்சொல்லை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, மறுத்தும் அக்குளவிகளைப் பார்த்து : குளவிகாள், எங்களைக் கொட்டும்படி ஏவின அந்தத் துஷ்டர்களையே நீங்கள் திரும்பிப்போய்க் கொட்டுங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். சர்வ சிருஷ்டிகளும் வழிபட்டு ஒழுகிநடக்கும் காரண நாயகர் ஏவினவுடன் அற்பஜெந்துவாகிய அக்குளவிகள் கீழ்ப் படிந்து, அந்த முனிவர்களை நோக்கித் திரும்பின.

அல்லாகுத்த ஆலாவின் ஒளலியாக்களிற் சிறந்த நாயக ரவர்களேயும், அவர்கள் கூட்டத்தாரையும் சற்றும் மதிக்காமல் அந்தப் பாதகர்கள் ஏவ நாம் அறியாத் தன்மையா லல்லவா அவர்களேக் கொட்டவந்தோம்? இனி அந்தப் பாதகர்களேயே கொட்டிவருத்த வேண்டும் என்று அதிக ஆத்திரத்துடன் மீண்ட அந்தக்குளவிகள் தங்களே ஏவின இருஷிகள்மீது போய்விழுந்து கொட்டத் தொடங்கின.

பிறரைக்கொட்டும்படி தங்களால் ஏவப்பட்ட குளவி கள் திரும்பிவந்து தங்களேயே கொட்டக்கண்ட அந்த இருஷிகள் அஞ்சி, கடுப்புப்பொறுக்க ஏலாமல் அலறி, பலவழியும் சிதறியோடினுர்கள். அவர்கள் எந்தவழி யோடினுலும் அந்தவழியெங்கும் குளவிகள் தொடர்ந்து போய், அவர்களே ஒடவொளிக்க விடாமல், பதைக்கத் துடிக்கக் கொட்டின. குளவிக்கொட்டுக்குத் தப்பியோட வழிபார்த்தும் அவர்களாற் கூடவில்லே. பின்பு எல்லாரும் குளிசங்களே வாயிலிட்டுக்கொண்டு, ஆகாயத்திற் பறக்கத் தலேப்பட்டார்கள்.

இருஷிகள் குளவிகளுக்கு அஞ்சிவெருண்டு ஆகாயத் தில் பறப்பதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, தங்கள் திருவடிகளிற் பூண்டிருக்கும் சிறந்த பாதுகைகள் இரண்டையும் பார்த்து: ஆகாயத்திற் பறக்கும் அந்தத் துஷ்டர்களேப் போய்த்தாக்கி, இங்கே கொண்டுவாருங்கள் என்று சொல்லி, ஆகாயத்தில் எறிந்தார்கள். உடனே அவ் விரு பாதகுறடுகளும் ஆகாயத்திற்போய், அங்கே பறந்து திரியும் இருஷி ஒவ்வொருவனேயும் தலேயில் தாக்கித் தரையில் இறங்கச்செய்து, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் கொணர்ந்து வரிசையாக நிறுத்தின.

விஷக்குளவிகளின் கொட்டுதலாலுண்டான கடுப்பினு லும், மிதியடி புடைத்த புடைப்பினுலும் உடல் சோர்ந்து,

உள்ளம் ஒடுங்கி, பலங்குன்றி, வீரமற்று வந்துநிற்கும் அந்தச்சண்டாள முனிவர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கிக் கண்ணீர்விட்டு அழுது: எஜமானவர்களே, அறிவு கெட்ட நாங்கள் தங்களை இன்னுரென்று தெரியாமல் குளவிகளை ஏவினேம். பின் தங்கள் மகத்துவம் இன்ன தென்று எங்களுக்கு நன்ருய் விளங்கிற்று. இனித் தங்களை யன்றி எங்களுக்கு வேறு துணையில்லை. இப்போதே தேவரீர் எங்களுக்கு நேர்வழிகாட்டி, எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கெஞ்சி மன்ருடினுர்கள்.

யார்யார் என்னென்ன தீமை செய்யினும் அவற்றைக் கொஞ்சமும் பாராட்டாமல், அவர்களுக்கு நன்மையே செய்யும் கருணுநிதியாகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த இருஷிகள் கெஞ்சி மன்ருடினபோது மனங்கரைந்து, இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் மகிமையை அவர்களுக்குப் போதித் தார்கள். உடனே அந்த இருஷிகள் எல்லாரும் மனந் திரும்பி, ஆண்டவரவர்களின் கையைப் பிடித்துக் கலிமா சொல்லி இஸ்லாமிலானுர்கள்.

இருஷிகளெல்லாரும் ஈமான்கொண்டு முஸ்லிம்களான பின், அவர்களிற்சிலர் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: எஜமான வர்களே, இந்த மலைச் சிகரத்தில் எங்களுக்குத் தலைவனும், இணையில்லாத வீரதீர முள்ளவனும், சித்தர்களில் சிறந்த வனுமாகிய ஒரு முனிவன் இருக்கிருன் என்று தெரிவித் தார்கள். இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் ஜின் களில் ஒன்றையழைத்து: நீபோய், அவனை இங்கே கொண்டுவா என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கட்டளைபெற்ற ஜின் அங்கிருந்து விரைவாயெழுந்து மலையுச்சத்திற்போய், அந்த முனிவனை அழைத்தது. அப்போது அந்தமுனிவன் வர உடன்படாமல் மறுத்து, ஜின்னுே டெதிர்த்துப் போராடினுன். ஜின் அவனுடன் நெடுநேரம் மல்லாடி

அவனைக்கீழே தள்ளி மிதித்துச் சிறைப்படுத்தி, தூக்கிக் கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்விட்டது.

ஜின்னுல் உதைபட்டுத் திகில்பிடித்துக் கலங்கிச் சிறையாக்கப்பட்ட அவன் ஆண்டவரவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் பின்னும் மனந்தடுமாறி, ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: எஜமானவர்களே, அடியேனுக்கு அடைக்கலந்தந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று கூக்குரலிட்டு அழுதான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவனுக்கும் கலிமாவைப் போதித்துப் இஸ்லாமி லாக்கினுர்கள்.

பிற்பாடு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் தபோதனர்களாகிய பகீர்களை நோக்கி: இப்போது இஸ்லாமிலான சித்தர்கள் அனைவருக்கும் தீனுல்லிஸ்லாமுடைய விதி விலக்குகளைக் கற்பியுங்களென்று கட்டளை பண்ணிவிட்டு, அந்த மலையின் ஒருபக்கத்திலுள்ள கெபிக்குள்ளேபோய் கல்வத்திலிருந்து விட்டார்கள். அப்போது அல்லா கு்ந்த ஆலா அவர்களுக்கு அளவிறந்த மகிமைகளை யுண்டாக்கினுன்.

ஆண்டவரவர்கள் அலங்காரமான அந்த கெபிக்குள் நாற்பது நாள் கல்வத்திருந்து, பின் அங்கிருந்து வெளியானுர்கள். பிறகு, அங்கே முஸ்லிம்களான இருக்ஷிகள் சிலர் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து தாழ்ந்துநின்று: எஜமானவர்களே, எங்களுக்குக் கீமியா என்கிற இரசவாதமும், ஷிமியா என்கிற உருவழிதலும், சீமியா என்கிற மறைபுணர்வும், றீமியா என்கிற பரகாயப்பிரவேசமும் தெரியும். தாங்கள் உத்தரந்தருவீர்களாயின் இந்த பகீர்மார்களுக்கு அவற்றைக் கற்பிக்கிறோம் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள்: அவற்றை இவர்களில் விரும்பினவர்களுக்குக் கற்பியுங்கள் என்று உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் உத்தரவின்படி கீமியா, ஷிமியா, சீமியா, றீமியா என்னும் நான்கு வித்தைகளையும் அவற்றை விரும்பின பகீர்களுக்கு அந்தச் சித்தர்கள் கற்

பித்தார்கள். அதன்பிறகு, அங்கே இஸ்லாமிலான சித்தர்கள் எல்லாரும் அல்லாஹுத்த ஆலாவை வணங்கும் வணக்கத்தின் வகைவிவரங்கள் முழுவதையும் நன்றாய்க் கேட்டுத் தெளிந்து கொண்டு, மலையிலும், காட்டிலு மிருந்து வணங்கக் கட்டளை பெற்றுக்கொண்டு போனார்கள். அவர்களை யனுப்பின பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் அந்த மலையை விட்டிறங்கி, தாங்கள் நாடிச் செல்லும் திசையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

முனிவர்கள் வழிபட்டது முற்றிற்று.

௬௯-ம் அத்தியாயம்.

குடித்தபாலை மீட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் காந்தமலை கவர்ந்த இரும்பாயுதங்களையும், பகீர்மார்கள் கவர்ந்து குடித்த பாலையும், மறுபடி மீட்டிக்கொடுத்த வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல் ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் தபோதனர்க ளென்னும் பகீர் மார் திரளுடன் வழிநடந்து, உயர்ந்த மலைகளையும், பரந்த காடுகளையும், அகன்ற மைதானங்களையும், நீண்ட நதி களையும் கடந்து வரும்போது, பார்ப்பவர் கண்களைக் கவரும் பிரகாச மிக்க காந்தமலையொன்று எதிர்ப்பட்டது. ஆண்டவரவர்களும், தபோதனர்களும் அந்தக் காந்த மலைக்குப் பக்கத்தில் ஆனவுடன், தபோதனர்களாகிய பகீர் மார்கள் வசத்திலிருக்கும் இரும்பு ஆயுதங்கள் அனைத்தும் திடீரென்று பறிபட்டுக் காணாமற் போயின.

கைகளிலும், தோட்களிலும், இடைகளிலும், பூண் டிருந்த எல்லா இரும்பாயுதங்களும் காணாமற்போனபோது

பகீர்மார்கள் அதிசயித்து, பலபுறமும் மருண்டு பார்த்தார்கள்; அவ்வாயுதங்கள் அருகிலுள்ள மலையிற்போய் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. இருப்புக் கருவிகளனைத்தும் பறிபட்டு மலையிற்போய் ஒட்டியிருப்பதை பகீர்மார் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து: எஜமானவர்களே, எங்கள் ஆயுதங்களை இந்த மலை கவர்ந்துகொண்டதே யென்று முறையிட்டார்கள்.

இம் முறைப்பாட்டைக் கேட்ட ஆண்டவரவர்கள், இந்தமலை காந்தத்தினு லானதாகையால், இரும்பாயுதங்களை இழுத்துக்கொண்டது என்று கருதி, உடனே அம்மலைமேல் ஏறி, அல்லாஹுத்த ஆலாவை இரண்டு றக்அத்துத்தொழுது, அவ்வாயுதங்கள் அடங்கலும் முன்போல பகீர்மார் கைகளில் தாமாகவந்து சேரவேண்டுமென்று துஆ செய்தார்கள். பறிபட்டுப்போன ஆயுதங்கள் முழுவதும் உடனே காந்தமலையை விட்டுப்பிரிந்து, அவரவர் ஆயுதங்கள் அவரவரிடம் பழயபடி வந்து சேர்ந்தன. இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட பகீர்கள் அல்லாஹுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து, ஆண்டவரவர்களை வாழ்த்தினுர்கள்.

பிற்பாடு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பகீர்மார்களுடன் அந்தக் காந்தமலையை நீங்கி, பல மலைச்சாரல்களையும், விளைநிலங்களையும், காட்டுச் சார்புகளையும், கமர் பரந்த சுடுநிலமாகிய பாலைவனங்களையும் கடந்து, ஒரு பாழ்ந்தோப்பில் வந்து விடுதியிட்டார்கள். அப்போது பகீர்மார்களுக்குப் பசியும், தண்ணீர்த்தாகமும் அதிகமாயிருந்தன. அவர்கள் நாலாபக்கமும் உணவும், நீரும் தேடி, ஓடியோடி நெடுநேரம் திரிந்தார்கள். பலபுறமும் ஓடியலைந்து தேடியும் எழுந்த பசிக்குக் கொஞ்சம் ஆகாரமும், தாகத்திற்குச் சிறங்கைத் தண்ணீரும் கிடைக்கவில்லை, பார்க்குந்திசை யெல்லாம் பாழாயிருந்தன. அதனுல், பகீர்மார்

கள் வருந்தி மெய் சோர்ந்து மீண்டு வரும்போது, பாதையின் பக்கத்தில் பத்துக் குடங்களில் பசும்பால் கொணர்ந்து சுமையாற வேண்டி இறக்கி வைத்துக்கொண்டு, சுமையாட்கள் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்தப் பாற் குடங்களைத் தபோதனர்களாகிய பகீர்கள் கண்டு : இதோ குடங்களில் பால் இருக்கின்றது ; குடிப்போம் வாருங்கள் என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு, குடங்களைத் தூக்கி வாயில் வைத்துக் குடித்தார்கள். அப்போது அந்தப் பாற்குடங்களைச் சுமந்துக்கொண்டுவந்த சுமைகாரர் பகீர்மார்களை நோக்கி : ஏ, மனிதர்களே, இதென்ன அநியாயம்! இவ்வித முறைகேடான கருமத்தை நீங்கள் செய்யலாமா! இது, எங்கள் தேசிகர் பூசை செய்வதற்காகக் கொண்டுபோகும் பாலாயிற்றே. இதை நீங்கள் கை தீண்டி வாய்வைத்துக் குடித்து எச்சிலாக்கி விட்டீர்களே. நீங்கள் தபோமய வேடதாரிகளாகயிருந்தும் இவ்வித ஒழுங்கீனமான கருமத்தைச் செய்யத் துணிந்தது அறிவீனமல்லவா! அச்சமற்றுச் செய்த இந்த அதிக்கிரமத்தை எங்கள் தேசிகர் அறிந்தால், உங்களைப் பஞ்சாய்ப் பறக்கடித்து விடுவாரே என்று கூக்குரலிட்டார்கள்.

பாற்காரர் இவ்வாறு சொல்லிக் கூக்குரலிட்டுப் பரிதபித்தவுடன் பகீர்மார்கள் சினங்கொண்டு, கையில் இருக்கும் தடிகளால் அவர்களை அடித்து வெருட்டித் துரத்தி, குடித்துமீந்த பால்களைத் தரையில் ஊற்றிவிட்டுக் குடங்களை உருட்டி விட்டார்கள். இவ்வதிக்கிரமத்தைக் கண்ட அந்தப் பாற்காரர் அடிப்பட்டு அஞ்சி வெருண்டு அலறிக்கொண்டு, அதிக விரைவாய் அங்கேயுள்ள மடாலயத்தில் இருக்கும் ஆசாரியன் சமுகத்திற்போய்ச் சாஷ்டாங்கஞ் செய்து, கண்ணீர் சொரிய அழுது, பின்வருமாறு முறையிட்டார்கள் :—

எங்கள் ஆண்டவரே, இந்நாள்வரையும் இடைவழியில் யாதொரு ஆபத்துமின்றி நாங்கள், தங்கள் சந்நிதிக்குப் பூசைப்பால் கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தோம். வழமைப் படி இன்றையதினம் பால் கொண்டுவரும்போது எங் களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தை என்னென்று சொல்வோம்! அதோ இருக்கும் தோப்புக்குப் பக்கத்தில் நாங்கள் கொணர்ந்த பாற்குடங்களை இறக்கி வைத்துவிட்டு, இளைப் பாறிக்கொண்டிருந்தோம். தவவேடம் பூண்ட சிலர் வந்து, அப்பாற் குடங்களைத்தூக்கி வாயில்வைத்துக் குடித்து எச் சிலாக்கி விட்டார்கள். இவ்வித அதிக்கிரமம் நீங்கள் செய்ய லாமா? என்று நாங்கள் கேட்டதற்கு, அவர்கள் எங்களை உதைத்து துரத்திவிட்டார்கள். அவர்கள் செய்த வலோற்காரமான இந்தக் கருமத்தைத் தேவரீர் விசாரித்து, அவர்களுக்குப் பிரதிசெய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளு கின்றோம் என்று இப்படி முறையிட்டவுடன், இதைக்கேட்ட தேசிகன் தாங்கரிய சினங்கொண்டு தன் ஆட்களில் ஆயிரம் பேரை ஒருங்கு சேர்த்து: நீங்கள் போய், அந்தத்துஷ்டர் களின் வீரங்குன்ற அடித்துப் பிடித்துத் தண்டனை பண்ணுங் கள் என்று கட்டளைபண்ணினான். மடத்தின் தேசிகன் இவ்வாறு ஏவினவுடன் அந்த ஆயிரம் காபிர்களும் ஒன்று கூடி, பலவிதம் சபதம் பேசினவர்களாய் பகீர்மார்கள்மேல் விழுந்து தாக்கும்படி வந்தார்கள்.

இதற்கிடையில் பால்குடித்த பகீர்மார் தங்கள் சாகை யிற் போய்த் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களைத் தண்டிப்ப தற்காக அகோரத்துடன் வரும் அக்காபிர்கள் ஆயிரம்பேர் களும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் சாகையை நோக்கி வந்தார்கள். காபிர்கள் திரண்டு அதிக ஆத்திரத்துடன் வருவதை ஆண்டவரவர்கள் கண்ணுற்கண்டு, இவர்கள் என்னவோ ஒரு தீங்கை நாடிவருகிறார்களென்று தெரிந்து கொண்டு, தங்கள் திருவாய்மலர்ந்து "ஏ, பூமி, தீங்கை

நாடிவரும் இந்தக் காபிர்கள் எங்களிடம் நெருங்கி வரவிடா
மல், அவர்கள் கால்களை இறுகப்பிடித்துக்கொள்'' என்று
பூமியைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். ஆண்டவரவர்களின்
திருவாய்மொழி பிறந்தமாத்திரத்தில் அக்காபிர்கள் நடந்து
வரும் தரை சேறுபோல் இளகி, அவர்கள் முழுந்தாள்வரை
யும், பதிய இழுத்துக்கொண்டு, பின்பு கட்டியாயிறுகி,
இரும்புப்பூண் இட்டாற்போலப் பிடித்துக்கொண்டது.

திடீரென்று தங்கள் கால்கள் முழுந்தாள் அளவி பூமி
யிற்புதைந்து பிடிக்கப்பட்டபோது, அக்காபிர்கள் கால்
களைப் பெயர்க்கக் கூடாமல் திகைத்துக் கலங்கி, கண்கள்
மருண்டு, உடல்சோர்ந்து, தம்பங்களை நாட்டினாற்போல
ஆடாமல் அசையாமல் நின்றுவிட்டார்கள். அப்போது
அவர்கள் மனம் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல.

தன் ஏவலாட்கள் அத்தனைபேர்களும் தம்பம் ஸ்தா
பித்தாற்போல நின்றுபோனதைத் தூரத்தில் நின்ற தேசி
கன் கண்டு கடுஞ்சினங்கொண்டு, விரைந்தோடி ஹலறத்து
ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்வந்து நின்றுக்கொண்டு : ஏ,
மனிதனே, உன் ஆட்கள் என் பூசைக்காகக் கொண்டுவந்த
பாலை வலோற்கரமாகப் பறித்துக் குடித்து, அந்தபாலைச்
சுமந்துவந்த என் ஆட்களைமடித்துத் துரத்தும்படி ஏவின
வன் நீயல்லவா? இவ்வித அதிக்கிரமம் செய்ய உனக்கு
என்ன துனிகரம்! என்று படபடத்துக் கேட்டான். இச்
சொல்லைக் கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் ஆற அமற அவனைப்
பார்த்து : ஏ, மௌட்டிகனே, இப்படிச் செய்யுங்கள் என்று
என் ஆட்களை நான் ஏவினவன் அல்ல. அவர்கள்
செய்தது இன்னது என்று எனக்குத் தெரியாது. நீ
உன் கோபத்தை அடக்கு. இக்கருமம் என்னாலானது
என்பதை விட்டு விடு. ஆனாலும் குற்றமில்லை. உன் பால்
இல்லாமற் போகவில்லை. அதோ குடங்களைப்பார் ; பால்

இருக்கின்றது. எடுத்துக் குடித்து உன் கிரியைச் செய்து கொள் என்று மதுரமான சொற்களாகச் சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட தேசிகன் கோபத்தால் விறைத்துக் கொண்டு, கண்கள் சிவக்கத் திரும்பி, அங்கேயுருண்டு கிடக்கும் பாற்குடங்களைப் பார்த்தான். அப்போது, புரண்டுருண்ட குடங்கள் பத்தும் தனித்தனி நிமிர்ந்து, அவற்றில் பால் நிரம்பி நுரைந்து வழிந்துகொண்டு இருந்தன. குடங்கள் நிறையப் பால் நிரப்பி வரிசையாக வைத்திருப்பதைத் தேசிகன் பார்த்து, பாலைக் குடித்து விட்டதாகச் சொன்னார்களே, இப்போது குடம் நிறைய இருக்கின்றதே. இது என்னவோ அற்புதமாயிருக்கும் என்று ஆண்டவரவர்களின் மகிமையைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் எண்ணிப் பாராமல், தன் மூடத்தன்மையால் பின்னும் ஆண்டவரவர்களைப்பார்த்து: உன் கூட்டத்தார் குடித்து மிஞ்சின எச்சிற்பாலையா என்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறாய்? என்று கோபமாகச் சொன்னான். அறிவு சிறிதுமில்லாதவனான மௌட்டிகதேசிகன் குடம் நிரம்பப் பாலிருக்கக் கண்டு, பின்னும் இப்படிச் சொன்னபோதுதான் ஆண்டவரவர்களுக்குக் கொஞ்சம் சினம்பிறந்தது. பிறந்தபோது அவனைப்பார்த்து சர்வவல்லவனாகிய கடவுளின் சினத்திற்குப் பாத்திரனான ஏடா, முட்டாள், இனி நீ க்ஷணப் பொழுதும் என் முகதாவில் நிற்காதே. போய்விடு என்று கோபமாகச் சொன்னார்கள்.

ஆண்டவரவர்களின் கடுமையான இச்சொற்களை அத்தத் தேசிகன் கேட்டுச் சிறிதும் அஞ்சாமல், மறுத்தும் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: என்னை நீ யாரென்று அறிவாயா? இன்னான் என்று அறியமாட்டாய் போலும்! அறிந்தால், இப்படி மதிப்பின்றிப் போவென்று சொல்லமாட்டாய்! இப்போது நீ சொல்வது விந்தையாயிருக்கின்றது.

உனக்கு இவ்வளவு தீரம் எதனாலுண்டாயிற்று? நீ என்னோடொத்த வீரியசித்தனானால், எங்கே, என்னுடன் எழுந்து ஆகாயத்திற் பறந்துவா. உன் மகிமையையும், என் மகிமையையும் பிரித்தறியலாம் என்று சொன்னான்,

மதிகேடுள்ள அவன் சொன்ன சொல்லை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவனைப் பார்த்து: நல்லது, பார்ப்போம். நீயே முந்தியெழுந்து ஆகாயத்திற் பற என்று சொன்னார்கள். இச்சொல்லைக் கேட்டவுடன் அந்தத் தேசிகன் கர்வத்துடன் வாயுவை ஸ்தம்பிக்கப்பண்ணிக் கொண்டு, குபீரென்று எழுந்து ஆகாயத்தில் உயர்ந்து பறக்கத் தொடங்கினான்.

உன்னியெழுந்த தேசிகன் ஒரு சவளத்தின் அளவு ஆகாயத்தில் உயர்ந்தபோது ஆண்டவரவர்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, அவனை அங்கிருந்து உயரப் போகாமலும், தாழ இறங்காமலும், வலம் இடம் ஆடியசைந்து ஒதுங்காமலும் பண்ணி நிறுத்தி, சூரியனை விளித்து: இந்தத் துஷ்டனை உடல்கருகி ஊனம் உருகி வடியும் வரையும் சுடுவாயாக என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கட்டளை உண்டானவுடன் சூரியன் தன் முழுவெப்பத்தையும் அந்தத் தேசிகன் மீது தாக்கத் தொடங்கிற்று. சூரியவெப்பம் சுட்டபோது ஒரு சிலாரூபத்தை, அல்லது ஒரு சித்திரப் படத்தை அந்தரத்தில் தூக்கிநிறுத்தினாற் போல நிற்கும் அவன் உடலின் யாதனையையும், மனம்படும் பாட்டையும் யார்தாஞ் சொல்லவல்லவர்! அவன் உடல் முந்தி வியர்வை மாரி பொழிந்து, பின் நெருப்பிலிட்ட தளிர்போல வாடிக் கருகி, புழுப்போல் துடித்து, ஊனத்தை உகுத்தது. அதனால், அவன் வீர தீரங்குன்றி இளைத்து வருந்தினான். இது வன்றி, அங்கே பட்டாளம் அணிவகுத்த சித்திரப்

படத்தைப் பார்த்தாற் போலத் தரையாற் பிடிப்புண்ட கால்களுடன் ஒரேபடியாய் நிற்கும் ஆயிரம் வீரர்களையும் சூரியோஷ்ணம் சும்மா விடவில்லை. அவர்களையும் கொளுத்தத் தொடங்கிற்று. அவர்களும் ஆடாமல் அசையாமல் நின்று வெகுபாடு பட்டார்கள்.

நெடுநேரம் இப்படித் தாக்குண்டபோது மேற்படித் தேசிகனும், அவன் ஆட்களும் தாங்கரிய யாதனையால் பதை பதைத்து, ஏன் நாம் இந்தப் பெரியவரைப் பேணுமல் எதிர்த்து நிற்கவந்து மாட்டிக் கொண்டோம்? இது நம் ஊழ்விதியா? என்று சிந்தனை பண்ணி, இனி இவரை இரந்தாலன்றி இந்த வில்லங்கத்தி லிருந்து மீக்ஷிபெற மாட்டோமென்று தீர்மானித்து, அந்தரத்தில் ஆணியறைந் தாற்போல நிற்கும் அந்தத் தேசிகமடையனும், அவன் ஆட்களும் வாய்திறந்து: எஜமானவர்களே, தங்கள் மகத்துவம் இப்படிப்பட்டதென்று நாங்கள் இப்போது அறிந்தோமன்றி, முந்தி அறியவில்லை. அப்படி அறிந்திருந்தால், தங்களை எதிர்த்து இந்த மரணபத்தில் சிக்கிக்கொள்ளமாட்டோம். அப்போதே தங்கள் திரு வடிக்குத் தொண்டர்களா யிருப்போம். ஆகையால், அறியாமற்செய்த எங்கள் குற்றத்தை மன்னித்து, இப்போது நாங்கள் படும் துன்பத்தை நீக்கி, எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று சத்தமிட்டு அலறி அழுதார்கள். தீமை செய்தவருக்கு நன்மை செய்யும் வழக்கம்போல ஹறைத்து ஆண்டவரவர்கள் மனதில் இரக்கம் உண்டாயிற்று. உடனே மனதிரங்கி, அந்தரத்தில் நிற்கும் தேசிகனைப் பார்த்து: நீ கீழேயிறங்கு என்றும், பூமியால் பிடிக்கப்பட்ட ஆயிரம் பேர்களையும் பார்த்து: நீங்கள் நடந்து வாருங்கள் என்றும் உத்தரவு செய்தார்கள். உடனே தேசிகன் இறக்கி விட்டாற்போலத் தரையில் இறங்கி

ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்தான்; அவன் ஆட்களும் கால்களைப் பெயர்த்து முன்போல நடந்துவந்தார்கள்.

தேசிகனும், அவன் ஆட்களும், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து கிடந்து: இனி எங்களை ரக்ஷித்து ஈடேற்றுபவர் தாங்களே எங்களுக்கு வேறுகதியில்லை என்று கூக்குரலிட்டு, குடங்களில் இருக்கும் பால்களை எங்களுக்குத் தந்தருள வேண்டும் என்றும் கெஞ்சிக்கேட்டார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் பகீர்மார்களை நோக்கி: அந்தப் பாற் குடங்களை இவர்கள் வசம் ஒப்படையுங்களென்று உத்தரவு செய்தார்கள். அப்படியே பகீர்கள் அக்குடங்களைக் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் அவற்றைவாங்கி: இந்தப்பாலினால் நாங்கள் முத்தியும் புத்தியும் பெற்றோம் என்றுகூறி, எல்லாப்பாலையும் குடித்துப் பூரித்தார்கள். அப்போதே அவர்களுக்குப் பரமாநந்தம் உண்டாயிற்று.

பின்பு தேசிகனாதியோர் எல்லாரும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் புகழ்ந்து; எஜமானவர்களே, தாங்கள் எங்களுக்கு நேர்வழிகாட்டுங்கள் என்று மன்றாடிக் கேட்டார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் அவர்களுக்குக் கலிமாவைப் புகட்டி, எல்லாரையும் இஸ்லாமாக்கினார்கள்.

தேசிகரும், அவர் ஆட்களும் ஈமான்கொண்டு இஸ்லாமானபின், ஆண்டவரவர்கள் அவர்களுக்கு மார்க்கத்து விதிவிலக்குகளையும், வணக்க நியமிப்புகளையும் கற்பித்து, இனி நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறைமைகளையும் சரிவரப் போதித்து, அவர்களை அங்கேயேயிருக்கச் செய்துவிட்டு, தங்கள் பகீர்மார்புடைசூழ அங்கிருந்து கவுரவத்துடன் பிரயாணப்பட்டார்கள்.

குடித்தபாலை மீட்டினது முற்றிற்று.